

Giới thiệu Bỏ Mặc Người Đàn Ông Kia

Bỏ Mặc Người Đàn Ông Kia của tác giả Khải Ly là truyện hiện đại trùng sinh nói về nam nhân vật chính vì kiếp trước phải phạm nhiều lỗi lầm mà thượng đế buộc phải đòi lại tính mạng của anh ta ở tuổi hai mươi lăm.

Mọi biến cố bắt đầu từ khi buổi sinh nhật lần thứ mười tám, cuộc sống sở thích gia đình mọi việc đều bị đảo lộn khiến anh ta như mất kiểm soát.

Gặp được tình yêu thì lại theo đuổi cho đến cùng nhưng rồi cũng biến mất. Khi trọng sinh lại thì mọi việc có vẻ như tốt đẹp hơn.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Mặc Người Đàn Ông Kia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Chương 1.1

"Em..Em đã hẹn bác sĩ, đứa bé này không thể giữ lại được." Cô gái đang nói chuyện có chất giọng mềm mại, nghe tương đối êm tai, đáng tiếc âm thanh lúc này lại mang theo chút sầu bi, ở trong căn phòng rộng lớn càng lộ vẻ thê lương.

"Em nói cái gì? Đây là con của chúng ta, làm sao em nhẫn tâm vậy?" Giọng nói của người đàn ông tràn đầy khổ sở, cẩn thận nghe còn có chút nghẹn ngào.

"Em còn cách nào khác sao? Nếu như bị phát hiện, chúng ta sẽ thê thảm. . . . ."

"Em và Triệu Nghị Nhiên ly hôn, anh sẽ cưới em!"

Thái độ của người đàn ông rất là kiên định, cô gái lại rất bất đắc dĩ đáp: "Ban đầu tại sao anh không nói như vậy? Hiện tại đã quá muộn, không thể được."

"Tại sao không thể được? Anh đã không còn là vệ sĩ của nhà họ Tô em, không cần nhìn sắc mặt bà mẹ, hiện tại anh đã nuôi nấng em và đứa bé, chẳng lẽ em nhất định phải có cuộc sống quý phụ? Hàng hiệu và châu báu thật sự quan trọng thế ư ư?"

"Em gả cho anh ta là kết hợp lợi ích của hai nhà, không đơn giản như anh nghĩ đâu. Anh đi đi, em sẽ tự mình giải quyết."

"Không được! Anh vừa đi em sẽ đi phá thai ngay, nếu em phải làm như vậy, không bằng giết chết anh đi!"

Người đàn ông không chịu nhượng bộ, cô gái im lặng một lát sau mới nói: "Nếu như em sinh con ra, anh có thể giữ bí mật không?"

"Em..Em muốn để anh ta làm cha của con anh? Uyển Nghi. . . . . Rốt cuộc em có yêu anh không?"

"Em yêu anh, A Huân, đời này em chỉ yêu duy nhất mình anh!"

Trong phòng, người đàn ông thờ dài, cô gái rơi lệ, thâm tình thổ lộ nhưng cuối cùng vẫn không có kết luận.

Bên ngoài, Lưu Mỹ Châu mặt kinh ngạc đứng đờ ra, bản thân chẳng thể tin được mới vừa nghe được cái gì. Nếu như là phim bộ thật sự rất đặc sắc nhưng nữ chính lại là thiếu q.ú4phu nhân Tô Uyển Nghi của nhà họ Triệu, vừa khéo là phu nhân của Triệu Nghị Nhiên, người lãnh đ?ôn đạo trực tiếp của cô!

Đây là một buổi đầu chiều bình thường, thân là trợ lý của chủ tịch Triệu, Lưu Mỹ Châu trở về nhà họ Triệu lấy tài liệu, cô mới đi ra từ phòng sách của Triệu Nghị Nhiên, lúc đi ngang qua phòng ngủ chính, nghe thấy có tiếng người tranh chấp, ai ngờ mới nghe lên mấy câu liền khiến cô sợ ngây người.

Ban đầu cô còn tưởng rằng mình nghe nhầm, bởi vì lúc nào nhà họ Triệu cũng có cảnh vệ coi chừng, cái người tên A Huân đó lên vào đây như thế nào? Đứng rồi, anh ta xuất thân là cảnh vệ, thân thủ rất giỏi, ngay cả vùng trộm cũng lợi hại hơn người bình thường. Nếu không phải là Lưu Mỹ Châu đứng lúc đi ngang qua, hai người trong phòng lại đặc biệt kích động, thì bí mật động trời kia không biết sẽ bị giấu giếm đến khi nào?

Sau khi hết khiếp sợ, phản ứng đầu tiên của Lưu Mỹ Châu chính là muốn báo cho Triệu Nghị Nhiên, cô không thể để anh chịu sự thương tổn này. Ngoại trừ là cấp trên của cô, anh còn là người cô thầm mến, chỉ là cô tự biết mình không đủ xinh đẹp cũng không đủ thông minh, chỉ muốn yên lặng ở bên đời theo anh, làm chút chuyện cho anh liền thỏa mãn.

Ba cô giữ chức quản gia nhà họ Triệu, mẹ cô cũng coi như là nhị quản gia. Từ nhỏ cô đã lớn lên ở nhà họ Triệu, từ khi bắt đầu hiểu chuyện liền sùng bái Triệu Nghị Nhiên, thích anh giống như là tự nhiên hô hấp. Cho dù anh đã kết hôn năm năm, chỉ xem cô như em út, trợ lý nhỏ, nhưng trong lòng cô vẫn quý trọng phần tình cảm này.

Ngần lần không ngờ, Triệu phu nhân bề ngoài đoan trang tao nhã lại có thể ngoại tình, người tình còn là vệ sĩ lúc trước của nhà cô ấy, mang thai con riêng

còn muốn cấm sừng Triệu Nghị Nhiên. Thật sự là quá đáng, quá xấu xa rồi!

Triệu Nghị Nhiên ưu tú kiệt xuất như thế, chưa bao giờ phong lưu bên ngoài, vị Tô tiểu thư đúng là mất mùa mà!

Lưu Mỹ Châu nghiêng răng nghiêng lợi, ở trong lòng điên cuồng mắng, một chút lo lắng làm rơi hồ sơ, cô còn chưa kịp phản ứng, đã nghe thấy âm thanh trong phòng truyền ra.

"Ai ở bên ngoài đây?"

Người đàn ông tra hỏi khiến cô gần như kinh sợ, vị tình nhân tên A Huân đó xuất thân là vệ sĩ, cô không thể cũng không dám xung đột trực diện với anh ta.

Tâm tư vừa động, cô liền nhặt tài liệu lên quay người bỏ chạy, từ hành lang lầu hai chạy thẳng xuống phòng khách lầu một. Tuy thần kinh vận động của cô không tốt lắm, nhưng đoạn đường này cũng đã sớm quen thuộc, người trong nhà họ Triệu đều biết cô, chỉ cần đến lầu một thì sẽ có cứu binh.

Vốn là một chuyện rất đơn giản, song đầu đoán được "ngựa có lúc trật vó, người có khi thất thường", xui xẻo xuất hiện thì có la,,là thần tiên cũng vô phùng. Cô vậy mà giẫm hụt một ngụm, yệt! bực bội, mắt thấy mục tiêu đang ở phía trước, nhưng không cách nào kiểm soát biến thành người bay trên không trung, hạ cánh bằng mi,,đầu luôn!

Nghiêm túc mà nói đều là giày cao gót gây họa, ai bảo cô chỉ cao có 1.58cm, vì để cho có khí thế, có sức hút, đành phải lựa chọn giày cao gót khó đi lại bó chân. Ai ngờ hôm nay trong lúc chạy trốn lại xảy ra vấn đề, nếu biết trước, cô thà làm người lùn cũng không chịu mang giày cao gót, đáng tiếc "ngàn vàng khó mua được biết trước", hu hu!

"Á....." Tiếng thét chói tai khiến cảnh vệ ở ngoài cửa giật nảy mình.

Lúc này, quản gia Lưu Chí Đạt của nhà họ Triệu, cũng chính là cha nữ chính của chúng ta đứng lúc đi vào đại sảnh, vừa ngẩng đầu liền thấy hình ảnh con gái rơi từ cầu thang xuống, không khỏi hét chói tai đầy kinh sợ.

"Mỹ Châu!"

Cha, cứu mạng! Còn có, nhanh đi tìm anh Triệu Nghị Nhiên, vợ anh ấy mang thai con người khác, muốn cấm sừng anh ấy!

Lưu Mỹ Châu muốn mở miệng nhưng không kịp nữa rồi, khi cô "hạ cánh" dưới sức hút của trái đất, cô nghiêng đi, chẳng kịp để lại di ngôn.

"Mỹ Châu! Con đừng dọa cha, Mỹ Châu, con mở mắt ra đi!"

Trong nháy mắt mất đi ý thức, cô còn nghe thấy cha kêu gào, đáng tiếc cô không thể đáp lại nữa.

Không! Cô không muốn chết, cô thật sự không muốn chết! Ông trời thân yêu, cô mới 25 tuổi, còn chưa hiểu thuận đủ với cha mẹ, còn chưa nói bí mật đó cho Triệu Nghị Nhiên. Nếu như thấy anh nuôi con cho người đàn ông khác, cô chết cũng không thể nhắm mắt!

Trong bóng tối, Lưu Mỹ Châu giống như trôi lơ lửng trên mặt biển, một ngôi sao cũng không thấy, toàn thân vô lực, nước chảy bèo trôi, thì ra người đã chết chính là như vậy sao? Ờ! Có lẽ cô nên cảm thấy yên bình, hãy bỏ lại mọi thứ của kiếp trước, nhưng cô không bỏ được cha mẹ, không bỏ được Triệu Nghị Nhiên, có trời mới biết ngay cả nụ hôn đầu cô cũng chưa có đâu!

Dĩ nhiên, cô chưa từng nghĩ tới sẽ làm kẻ thứ ba, thứ nhất cô không có dũng khí, thứ hai cô không có điều kiện, thứ ba nếu cha mẹ biết sẽ đánh chết cô. Nhưng ngoại trừ thâm hận Triệu Nghị Nhiên ra, đến cả nói chuyện yêu đương bình thường cũng chưa có, thân là con gái, cuộc đời như thế thật đáng buồn....

Nếu như có thể sống lại một lần nữa, cô sẽ không để cho mình sống tầm thường, sẽ cố gắng hơn, dũng cảm hơn, nhưng ai có thể cho cô cơ hội đây?

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Mắc Người Đàn Ông Kia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 1.2

Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc mà xa lạ truyền vào trong tai: "Mỹ Châu, con khỏe chút nào chưa?"

Là mẹ đang gọi cô? Chẳng những gọi mà còn sờ mặt cô, cảm giác rất rõ ràng. Quái lạ, chẳng lẽ thành quỷ cũng có cảm giác à?

Lưu Mỹ Châu gắng sức mở mắt ra, vừa thấy mặt mẹ già liền phát hiện có cái gì đó không đúng, sao lại trẻ đi vài tuổi vậy? Chỉ có một thứ không thay đổi, tay mẹ già vì thường làm nhiều mà chai sạn, sờ lên mặt cô có hơi đau, nhưng ở thời khắc này, cô chỉ cảm thấy ấm áp vô cùng.

"Mẹ....Rốt cuộc con đã chết chưa ạ?"

"Phi phi phi! Thời tiết nóng quá bị cảm nắng mà thôi, cái gì mà chết hay không? Con bé này nói lung tung!" Lâm Ngọc Trân vừa nghe con gái nói lời xui xẻo, liền giơ tay chọc chọc trán cô.

"Dạ?" Bị cảm nắng? Lưu Mỹ Châu cúi đầu quan sát, sao mình lại mặc quần áo mùa hè? Lúc cô ngã xuống lầu rõ ràng là mùa đông, cô còn nhớ rõ mình mặc áo choàng dài, chẳng lẽ cô xuyên qua thời không?!

Lâm Ngọc Trân nhìn đáng vẻ ngốc nghếch của con gái, liền cầm khăn lông lau mồ hôi giúp cô, trấn an nói: "Được rồi, đừng ngăn người nữa, cũng đã thi cử xong rồi, con phải ngoan ngoãn nghỉ ngơi mấy ngày. Mẹ đi lấy nước trái cây cho con."

Thi cử? Thi cử gì? Tầm mắt Lưu Mỹ Châu đảo một cái, nhìn lịch tháng trên tường vậy mà mới có ngày mùng ba tháng bảy, hơn nữa còn là ngày q,ủy mùng ba tháng bảy của bảy năm trước, khi đó cô mới 18 tuổi, mới vừa thi vào đại học xong!

Đúng rồi, cô nhớ lúc đó thật sự bị cảm nắng, bởi vì trường thi không có điều hòa, nhiệt độ 38 độ, sau khi về nhà cô liền té xỉu, nhưng làm sao sẽ trở lại cái tuổi thanh xuân đó? Là ông trời lắm hay là ngày tận thế?

"Mẹ ép nước trái cây rất nhanh, con chờ một chút nhé, đừng ngủ thiếp đi."

Sau khi Lâm Ngọc Trân rời đi, Lưu Mỹ Châu liền lâm vào trầm tư. Cô vốn không thông minh, thành tích học tập bình thường, biểu hiện công việc bình thường, IQ yếu đương lại kém, còn có may mắn "khởi tử hoàn sinh", còn diệu kỳ quay về quá khứ, khó trách đại não đơ đơ.

Lát sau, khi Lâm Ngọc Trân bung nước trái cây đi vào phòng, nhìn con gái còn chưa hoàn hồn, không khỏi thở dài nói: "Con bé ngốc, mau uống nước trái cây rồi ngủ đi, có chuyện gì chờ cha con về hẵng nói."

Cuối cùng Lưu Mỹ Châu cũng kịp phản ứng, nhận lấy cái ly uống một ngụm nước táo dứa ép, chua chua ngọt ngọt chính là vị cô thích nhất l3qu4d0n.

"VẬY....CHA ĐÂU Ạ?"

"Hôm nay chủ tịch Triệu và phu nhân ăn tối ở nhà, cha con đương nhiên là bận rồi, nhưng vừa nãy ông ấy có tới thăm con, con bé này khiến chúng ta sợ quá!"

Chủ tịch Triệu trong miệng Lâm Ngọc Trân không phải là Triệu Nghị Nhiên, mà là cha của Triệu Nghị Nhiên - Triệu Cẩm Bằng, hiện tại vẫn là Triệu Cẩm Bằng làm chủ, Triệu Nghị Nhiên giữ chức Tổng giám đốc trong công ty của gia tộc.

"VẬY, ĐÁM NGƯỜI ANH CẢ TRIỆU ĐÂU Ạ?" Lưu Mỹ Châu không cần phải gọi tôn kính với ba anh em nhà họ Triệu, mà gọi là anh cả Triệu, anh hai Triệu và chị Triệu. Bởi vì từ nhỏ cô đã lớn lên ở nhà họ Triệu, người trong nhà đều coi cô như em út, cho tới bây giờ cũng chưa từng kêu cô làm việc, luôn là cô chủ động giúp một tay.

Về mặt danh nghĩa nhà họ Triệu là ông chủ của nhà họ Lưu, trên thực tế quan hệ của hai nhà rất là gần gũi, bởi vì mấy năm trước, trong một tai nạn xe, Lưu Chí Đạt dừng cảm dan quên mình cứu mạng Triệu Cẩm Bằng, còn vì vậy mà què một chân. Sau đó Triệu Cẩm Bằng liền cất nhắc Lưu Chí Đạt làm le quản gia, còn coi ông như bạn tốt, anh em tốt, sắp xếp ba người nhà họ quy Lưu đến ở nhà mình, cùng ông chủ hưởng thụ don trong khu nhà cao cấp, thoải mái. Những nhân viên khác đều phải luân phiên làm việc.

Triệu Cẩm Bằng cũng rất quan tâm đứa con gái duy nhất của vợ chồng họ Lưu, học phí từ nhỏ đến lớn của Lưu Mỹ Châu đều do ông ta trả, tuy tính cách của Triệu phu nhân La Thanh Dao tương đối lạnh nhạt, vẫn sẽ mua thêm quần áo đồ chơi cho Lưu Mỹ Châu, coi như là thay Triệu Cẩm Bằng báo đáp ân tình.

"Con choáng váng à? Sao không nhớ rõ thế? Thiếu gia Nghị Nhiên gần đây làm thêm giờ hàng ngày, không rảnh trở về dùng cơm, thiếu gia Thái Nhiên và tiểu thư Yên Nhiên cũng xuất ngoại đã trở về đâu." Lâm Ngọc Trân và chồng cũng không phải là người thông minh, mặc dù có thể giữ vững vị trí ở nhà họ Triệu, trừ bỏ năm đó Lưu Chí Đạt liều chết cứu giúp, chủ yếu vẫn là vì trung hậu l.e.e dàng hoàng. Người nhà họ Triệu chỉ thích tính cách của vợ chồng họ, dẫu sao cũng chẳng phải là nhân viên công ty muốn đạt thành tích, nên không cần quá giỏi giang làm gì.

"À." Lưu Mỹ Châu vẫn ngây người như cũ, Lâm Ngọc Trân chỉ biết lắc đầu, vừa mới thi học kỳ xong, đầu óc con bé nhất định là chưa lưu thông.

"Dù sao trong nhà không có chuyện của con, nghỉ ngơi thật tốt là được rồi." Lâm Ngọc Trân vội vàng muốn đi giúp chồng, dặn dò con gái hai câu liền đi luôn.

Lưu Mỹ Châu lẳng lặng nhìn cửa phòng đóng lại, vẫn không thể tin được mình thật sự sống lại, sờ cổ và đầu, lại thấy có xoay vặn cũng không chảy máu, chỉ cảm thấy đầu óc hơi nhưng nhức, thân thể mềm nhũn, đúng là di chứng của bị cảm nắng.

Uống nước trái cây xong đặt sang một bên, cô không khỏi hoài niệm, quan sát cách bài trí trong phòng. 18 tuổi cô thật đáng yêu mà, trên tường dán đầy khẩu hiệu cùng biểu tượng miệt mài học tập, hi vọng thi đậu trường đại học mà Triệu Nghị Nhiên từng học. Đáng tiếc khả năng của cô có hạn, mặc dù thi đậu trường đại học l.B Đài Bắc, không cần rời nhà đến nơi khác học, nhưng vẫn chỉ là một trường quý tư, khác biệt một trời một vực với Triệu Nghị Nhiên.

Tính toán thời gian, Triệu Nghị Nhiên nên bắt đầu đi xem mắt rồi, dù sao anh đã 28 tuổi, thân là con trưởng cùng người thừa kế, phải yên bề gia thất, không thể tùy ý giống như em trai và em gái sinh đôi của anh. Nếu như theo tình tiết vốn có, lúc anh 30 tuổi sẽ cưới Tô Uyển Nghi, hai người kết hôn

năm năm vẫn không có tin vui, đợi đến khi Tô Uyên Nghi thật sự mang thai, lại là con của tình nhân!

Vừa nghĩ tới mình chẳng thể tổ giác gian tình, Luru Mỹ Châu liền cảm thấy thật oan uổng, rất muốn thổ huyết. Nếu ông trời từ bi để cô bắt đầu lại lần nữa, cô có thể thay đổi vận mạng của anh chăng? Thậm chí là thay đổi vận mệnh của hai người? Khiến Triệu Nghị Nhiên phát hiện cô vẫn luôn chờ đợi bên cạnh anh?

Nghĩ đến đây, gò má cô nóng lên, có chút tự dọa mình, sao cô lại trở nên to gan thế? Kiếp trước cô sống tầm thường, không có ưu điểm gì đáng tự hào, đành phải làm bé ngoan, giáo viên luôn nhận xét cô là biết điều, ít nói, nhưng bây giờ cô đã chết qua một lần vừa sống lại, chẳng lẽ còn định tiếp diễn cuộc sống tẻ nhạt đó?

Nếu như điều kiện của cô đủ tốt, nói không chừng Triệu Nghị Nhiên sẽ nhìn cô thêm một lần, coi như anh vẫn không thích cô, ít nhất cô muốn ngăn cản anh kết hôn với Tô Uyên Nghi. Cô gái đó hoàn toàn không xứng làm Triệu phu nhân, hừ!

Suy nghĩ miên man không biết bao lâu, cánh cửa truyền đến tiếng gõ khe khẽ, Luru Mỹ Châu biết đó là cha mình, nếu là mẹ sẽ không lịch sự vậy đâu.

"Cha, con chưa ngủ, cha vào đi ạ!"

Tám giờ tối, nhà chủ vừa mới kết thúc bữa tối, Luru Chí Đạt liền chạy về xem con gái, xé chiều hôm nay thật sự làm bọn họ kinh sợ. Năm ấy con gái là sinh non, vừa nhỏ lại yếu, bọn họ hết lòng chăm sóc chỉ sợ nuôi không sống nổi. Đợi sau khi lớn lên, mặc dù vóc người tương đối l.3 nhỏ gầy, nhưng vẫn là đứa trẻ khá khỏe mạnh, đến cả cảm cúm cũng ít. Như vậy có thể thấy được áp lực cuộc thi lớn đến đâu, cộng thêm thời tiết nóng bức, con gái mới có thể bị cảm nắng té xỉu.

"Mỹ Châu, con sao vậy? Đầu còn choáng váng không?"

"Cha....Con ổn rồi, cha yên tâm đi." Luru Mỹ Châu đột nhiên cảm thấy muốn khóc, kiếp trước cô chết thảm ở trước mặt cha, là một đứa con gái bất hiếu, đời này tuyệt đối không thể dẫm lên vết xe đổ. Cảm tạ ông trời để cho cô quay lại cái thời không này, cô sẽ bảo vệ mình thật tốt, không để cha mẹ lo lắng, còn hiếu thuận hơn với bọn họ.

"Con đừng tự tạo áp lực quá lớn cho mình, thi đậu trường nào cũng được, cha mẹ chỉ cần con khỏe mạnh, bình an là tốt rồi. Còn nữa, bác Triệu con nói con 18 tuổi rồi, để cho con mua xe, con muốn học xe máy hay là ô tô?" Luru Chí Đạt thấy khí sắc của con gái khá tốt, chỉ là mắt hơi hồng, chắc là thi cử quá mệt mỏi.

"Bác Triệu quá hào phóng với con rồi, vậy sao con không biết xấu hổ chứ?" Mua xe đó! Mặc dù Luru Mỹ Châu là "lần thứ hai" nghe thấy tin này, vẫn cảm thấy kinh ngạc.

Chẳng lẽ ông chủ Triệu là có tiền không có chỗ tiêu, ngay cả con gái quản gia cũng đều đáng có xe! Chỉ là so sánh với cặp sanh đôi Triệu Thái Nhiên, Triệu Yên Nhiên xài tiền như nước của nhà họ Triệu, đúng là mua xe vẫn chưa tính là gì, chỉ là món quà tặng nhỏ mà thôi.

"Thật ra thì cha mẹ cũng mua được, chỉ là không thể từ chối ý tốt của bác Triệu con, cha nghĩ con cứ nghỉ ngơi mấy ngày, rồi đi đăng ký khóa học lái xe."

Năm đó, khi Luru Chí Đạt gặp phải tai nạn xe cộ, Lâm Ngọc Trân đã mang thai tám tháng, vừa nghe nói chồng bị thương phải cấp cứu, kích động cho nên sinh non. Sau khi sinh con gái liền vào phòng chăm sóc đặc biệt, từ đó bà chẳng thể mang thai nữa. Ngoài mặt mọi người không nói ra, nhưng Triệu Cẩm Bằng vẫn đặt nó ở trong lòng, mười tám năm qua có thể nói là càng thêm chiều cô tới nhà họ Luru.

"Vâng, con sẽ cố gắng, chờ con thi đậu sẽ mua sau." Kiếp trước vì nhát gan nên cô không học được đi xe máy và ô tô, hiện tại cô quyết định cố gắng lần nữa, học nhiều thứ luôn có chỗ tốt, về sau đi theo Triệu Nghị Nhiên làm việc, nếu có thể lái xe đưa anh về nhà, sẽ rất giỏi đó!

Hai cha con nói đến đây, liền thấy Lâm Ngọc Trân đẩy xe thức ăn đi vào.

"Mỹ Châu à, hôm nay con còn chưa ăn cơm tối, có đói bụng không?" Bởi vì hôm nay con gái bị cảm nắng, Lâm Ngọc Trân đã chuẩn bị cháo trắng dưa cải, tránh cho nhiều dầu mỡ ăn buồn nôn.

"Cám ơn mẹ." Luru Mỹ Châu xuống giường ngồi vào trước bàn, nhìn thức ăn tự tay mẹ làm, nhất thời cảm thấy hốc mắt nóng lên. Thật ra thủ nghệ của mẹ còn kém xa đầu bếp nhà họ Triệu, nhưng cô chỉ thích mùi vị ấy của mẹ.

"Khách sáo thế à?" Lâm Ngọc Trân cười cười, đặt đĩa xong vừa gấp đồ ăn vừa thổi cháo, coi con gái như đứa trẻ mà chăm sóc.

Luru Chí Đạt ở bên cạnh không có việc gì làm, liền mở cặp sách con gái ra, sắp xếp lại sách vở, dụng cụ, rồi cầm di động đi sạc pin. Những chuyện nhỏ nhặt đó bọn họ đã làm quen tay, dù sao cũng chỉ có một đứa con gái, không thương con thì thương ai?

Sống lại một lần nữa, Luru Mỹ Châu lại không cùng cảm nhận, vốn cho tất cả là đương nhiên diễn, hôm nay nhìn lại khiến lòng cô chua xót không thôi đan, thậm chí mình sao có thể vô tâm đến thế le? Quá khứ cô thân là con một nhận hết vô vàn sủng ái, khó tránh khỏi hình thành thói quen tự nhiên quý, cũng không biết phải cảm ơn. Hiện tại cô mới nhận ra mình có quá nhiều hạnh phúc don, còn không biết quý trọng nữa thì thật sự sống quá uổng phí rồi.

Cơ hội sống lại hiếm có, mặc kệ đời này cô có thể sống được bao lâu, nhất định phải chăm sóc cha mẹ thật tốt, báo đáp công ơn nuôi dưỡng của bọn họ.

Về phần người đàn ông cô từng thích kia, quan trọng nhất chính là ngăn cản anh cưới người phụ nữ xấu xa đó, bất kể anh có nhìn cô thêm một cái không, có thể tiến bước cùng cô hay không, cô đã quyết tâm phải toàn lực ứng phó.

Sáng hôm sau, lúc Lưu Mỹ Châu tỉnh lại, nhìn gian phòng vừa quen thuộc lại có chút xa lạ, nhất thời vẫn có cảm giác mình đang nằm mộng.

Mặc dù cô không phải thiên kim tiểu thư thật sự, từ nhỏ đến lớn vẫn rất hạnh phúc. Ba người nhà họ ở tại phía tây của nhà họ Triệu, có không gian sinh hoạt độc lập, gian phòng của cô chỉ nhỏ hơn phòng cha mẹ một chút, nhưng kết cấu cơ bản giống nhau. Ngoại trừ phòng ngủ còn có ban công, phòng tắm và gian thay đồ, dụng cụ nhà bếp đều là hàng cao cấp.

Nhìn ánh dương rực rỡ ngoài cửa sổ, cô hoảng hốt nghĩ, tất cả đều là thật sao? Cô vốn sống quá bình thường, lại bị chết thê thảm, không ngờ sau đó sẽ "cá muối xoay mình" (kiếp trước cô là một người không có mơ ước, không khác gì so với cá muối), không biết là vị đại thần nào thương cho cô vận may, ngoại trừ vô cùng cảm kích, cũng quyết định phải làm nhiều chuyện tốt, đem công đức hồi báo cho vị thần tốt kia.

Sau khi rời giường, Lưu Mỹ Châu đi vào phòng tắm rửa mặt, thấy mình 18 tuổi trong gương, khuôn mặt trẻ con tròn tròn nhỏ nhắn, đôi mắt cận nặng, tóc dài vừa dày vừa nặng không hề quý tạo hình, dùng một chữ để hình dung chính là "Ngây ngô"!

Thật ra thì dung mạo cô cũng không tệ, mi thanh mục tú, chỉ là không biết cũng không thích ăn diện, cho đến sau khi đi làm mới bắt đầu học, bây giờ nghĩ lại là quá muộn, phụ bạc tuổi thanh xuân này.

Mặt khác chính là vì chuẩn bị cho cuộc thi, mỗi ngày cô đều thức đêm khổ học, cha mẹ yêu thương sẽ chuẩn bị đồ ăn khuya, hậu quả là trên trán cô nổi một đống mụn. Về sau cô nhất định không thức đêm nữa, còn phải nghiêm túc chăm sóc bản thân, ít nhất cũng nên có trình độ thiếu nữ thanh tú, cô không muốn làm vệt con xấu xí nữa.

Nếu như không phải là sống lại trở về tuổi 18, mà là 8 tuổi, thì cô đã xin cha mẹ đổi tên cho mình rồi. Cô không thích cái tên Lưu Mỹ Châu này, mặc dù có ý là trân châu mỹ lệ, với cha mẹ không được học nhiều của cô thì đã là bảo bối. Hơn nữa mẹ cô tên là Lâm Ngọc Trân, mẹ là trân, con gái là châu, thật truyền thừa tốt đẹp mà. Đáng tiếc Lưu Mỹ Châu hoàn toàn không gặp được như vậy.

Mỗi khi có người gọi cô Châu Châu, Tiểu Châu, thật ra đều đang gọi cô là heo! Hơn nữa mỗi khi có tin tức bò Mĩ nhập khẩu, bạn học cứ luôn nói đùa: "Nhập khẩu bò Mĩ làm gì? Chúng ta có Mĩ Châu là đủ rồi!"

Hôm nay cô quay về tuổi 18, bạn bè thân thuộc đều đã quen tên cô, muốn sửa đổi các loại giấy chứng nhận cũng rất phiền toái, cô đành phải buông tha cho ý định đổi tên. Thay vì đổi tên không bằng đổi vận, cho nên bắt đầu từ bây giờ, cô phải làm mới chính mình!

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Mặc Người Đàn Ông Kia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chương 1.3

Sau khi nghĩ thông suốt, Lưu Mỹ Châu nhanh chóng rửa mặt, thay một bộ váy liền thân nhẹ nhàng khoan khoái, ra khỏi phòng liền thấy đồ ăn sáng đặt trên bàn ở phòng khách. Mỗi lần đến thời gian dùng cơm, cha mẹ luôn đi phục vụ người nhà họ Triệu, hai người ăn muộn một chút cũng không sao, chỉ sợ con gái đói bụng, vì vậy sẽ chuẩn bị trước cho cô thật tốt.

Lưu Mỹ Châu chậm rãi dùng bữa sáng, cẩn thận thưởng thức tình yêu thương của cha mẹ, rồi sắp xếp thức ăn gọn gàng, để lại tờ giấy nói mình muốn ra ngoài dạo một chút.

Mặc dù nhà họ Triệu ở khu nhà cao cấp, nhưng vị trí đó cũng rất thuận tiện, ra cửa một lúc sẽ có trạm xe bus, cô vội vàng lên xe đi tới cửa hàng bách hóa.

Cha mẹ luôn rất thương cô, cho cô không ít tiền tiêu vặt, hôm nay sẽ dùng n để cắt tóc, mua kính mắt, và thêm vài bộ quần áo mới. Dù sao thiếu nữ mười tám tuổi cũng phải có tinh thần phấn chấn, không ăn vận vì đàn ông cũng nên vì mình chứ.

Bởi vì tóc cô khá dày, để tóc dài có vẻ nặng nề, dứt khoát cắt đến dưới tai, gọn gàng sạch sẽ, bỏ mắt kính vừa dày vừa nặng đi, chọn một cặp mới vừa model vừa cá tính. Thế này rất tốt, cô nhìn mình trong gương rạng rỡ hẳn lên, bản thân cũng cảm thấy hài lòng.

Buổi tối, Lưu Mỹ Châu mới xách theo túi lớn túi nhỏ về nhà, Lâm Ngọc Trân vừa nhìn thấy con gái liền kêu lên.

"Mỹ Châu? Con là Mỹ Châu nhà chúng ta ư?"

"Mẹ!" Lưu Mỹ Châu chu miệng lên làm nũng nói: "Con thế này rất khó coi sao?"

"Đẹp, đẹp, đúng là rất đáng yêu, làm mẹ giật cả mình!" Lâm Ngọc Trân đã sớm muốn con gái ăn vận đẹp, nhưng Mỹ Châu không có chút hứng thú, bà cũng không miễn cưỡng, nghĩ thầm con gái mình lớn lên sẽ đáng yêu xinh đẹp. Quả nhiên, hôm nay Mỹ Châu thay đổi suy nghĩ, thay đổi thật đúng là khiến người ta lóa mắt.

"Hắc hắc!" Luru Mỹ Châu nghe ra không phải mẹ đang dụ dỗ cô, không khỏi cười hả hê, hôm nay rốt cuộc cũng không phí tiền.

"Đúng rồi, bác Triệu con đang chờ đó, chắc là muốn nói về chuyện mua xe, con phải diễn nói khéo, đừng quá tùy tiện cũng không nên quá nhát gan, biết đa. chưa?" Lâm Ngọc Trân cảm thấy hôm qua sau khi bị cảm nắng, con gái rất ngu ngơ, hôm nay cả người, lại rạng rỡ hẳn lên, bà thật sự không hiểu nổi cảm xúc nhấp nhô của quý thiếu nữ, chỉ mong con gái thuận lợi là tốt đôn, rồi.

"Vâng, con biết rồi." Luru Mỹ Châu nhắc nhở mình, thay đổi cũng phải tiến hành tuần tự, khiến mọi người quen với con người mới của cô.

Cất kỹ chiến lợi phẩm hôm nay, Luru Mỹ Châu đứng trước gương sửa soạn, mới lấy dừng khí đi gặp trưởng tử lớn nhất nhà họ Triệu, Triệu Cẩm Bằng.

Đối với người đàn ông mà cô gọi là 'bác Triệu' này, quá khứ cô luôn khiếp sợ lại tự ti, biết rõ Triệu Cẩm Bằng có ý tốt, dù là bố thí hay thật sự quan tâm, cô vẫn luôn cảm thấy mất tự nhiên, không muốn quá thân thiết với ông. Sau vì cô tốt nghiệp đại học mà không tìm được việc làm, vẫn là Triệu Cẩm Bằng đề nghị cô đến công ty làm, khi đó cô mới hiểu được mình quá khờ khạo, không thể không thỏa hiệp với thực tế, giống như cha mẹ tiếp nhận sự quan tâm của nhà họ Triệu.

Đời này cô cũng sẽ làm nhân viên của nhà họ Triệu, nhưng là cô chủ động, có quyết tâm, tất cả đều sắp có chỗ khác biệt.

Đi tới phòng sách trên lầu hai, Luru Mỹ Châu gõ cửa, nơi này là chỗ Triệu Cẩm Bằng và Triệu Nghị Nhiên thường hay tới, hai cha con họ sẽ thảo luận công việc trong này. Cặp sinh đôi nhà họ Triệu ít khi đặt chân tới đây, về phần Triệu phu nhân La Thanh Dao thì có phòng làm việc riêng, bà là một nhà thiết kế trang sức nổi tiếng, ở dưới danh tiếng của bà, Châu Bảo Hành có thể nói là con gà vàng.

"Vào đi." Nghe thấy tiếng gõ cửa, Triệu Cẩm Bằng ở bên trong thư phòng đáp lời.

Luru Mỹ Châu đẩy cửa ra đi vào, mỉm cười lễ phép hỏi: "Bác Triệu, bây giờ bác có bận không ạ?"

"Bác không vội, vừa khéo muốn tìm cháu." Triệu Cẩm Bằng từ sau bàn đọc sách đứng lên, ra dấu tay bảo Luru Mỹ Châu ngồi xuống ghế sa lon.

"Ngày hôm qua có nghỉ ngơi thật tốt không? Cha mẹ cháu đều rất lo lắng."

"Cháu không sao ạ, cảm ơn bác đã quan tâm." Luru Mỹ Châu ngồi thẳng người, ở trước mặt Triệu Cẩm Bằng, cô luôn đặc biệt chú ý lễ nghi, rất sợ mình có chỗ bất lịch sự.

Lúc này, Triệu Cẩm Bằng mới phát hiện sự thay đổi của cô, mỉm cười nói: "Cháu cắt tóc à? Không tệ, xem ra có tinh thần hơn nhiều."

"Cảm ơn bác." Cô sờ sờ cổ mình, còn chưa thích ứng cảm giác lạnh lạnh.

"Cháu tròn 18 tuổi cũng coi như là người lớn, về sau lái xe đi học khá dễ dàng, bác đã nói qua với Thái Nhiên, nó sẽ giúp cháu chọn một cái xe phù hợp." Con thứ Triệu Thái Nhiên của Triệu Cẩm Bằng là cao thủ chơi xe, vừa nghe nói phải giúp em út Mỹ Châu mua xe, lập tức hào phóng đồng ý.

"Chờ cháu thi được bằng lái đã, cháu sợ mình thi không đậu."

"Còn chưa bắt đầu tại sao có thể hoài nghi mình trước? Bác mua xe cho cháu trước, cháu sẽ có động lực thi được bằng lái."

Cách nghĩ của ông chủ công ty đúng là tân tiến, tuy Luru Mỹ Châu đã sống lại lần nữa nhưng vẫn còn thiếu sót nhiều, đành gật đầu nói: "Cảm ơn bác Triệu, cháu sẽ cố gắng, để cho bác tốn kém thật ngại quá."

"Đúng là đứa bé ngoan, nhận quà tặng còn biết nói cảm ơn, như Thái Nhiên và Yên Nhiên, bác đều lười nói bọn nó rồi." Ông cũng không biết mình và vợ giáo dục sai lầm ở chỗ nào, đôi song d.i.e.n bào thai này khi còn bé khiến người ta vô cùng thương yêu, ngay cả con trưởng Triệu Nghị Nhiên đều phải đứng bên cạnh hóng mát. Nhưng theo bọn nhỏ từ từ lớn lên, Triệu Thái Nhiên và Triệu Yên Nhiên liên lộ ra bộ mặt thật, hai đứa đều coi mình là trung tâm, tính cách muốn thế nào có thể đó. Một si mê đua xe, một thích ăn diện, hoàn toàn không lưu luyến gia đình, hoa đào cang bay đầy trời đ.ô.ôn.

Hiện giờ, hai đứa cũng 25 tuổi rồi, Triệu Thái Nhiên lập một đoàn đua xe, phần lớn thời gian đều ở nước ngoài thi đua. Còn Triệu Yên Nhiên lại thành người mẫu thời trang, còn mở mấy hiệu thời trang danh tiếng, nhưng đó đều không phải là thứ Triệu Cẩm Bằng hy vọng ở con gái. Chỉ có Triệu Nghị Nhiên khiến cho ông cảm thấy an ủi, thật may là còn có đứa con trai này có thể tiếp nhận gia nghiệp.

"Anh hai Triệu và chị Triệu đều rất ưu tú, cháu thường thấy bọn họ lên báo." Mặc dù là ở phần tin tức giải trí, nhưng cũng là danh nhân đó.

Triệu Cẩm Bằng lắc đầu cười khổ, quyết định bỏ qua đề tài này.

"Trừ mua xe, cháu còn muốn gì nữa không? Cứ việc nói với bác, coi như là quà mừng cháu lên đại học."

Luru Mỹ Châu nhớ kiếp trước Triệu Cẩm Bằng đã hỏi mình như vậy, lúc ấy cô quá xấu hổ lại quá tự ti, liền lấp ba lấp bấp từ chối, lần này cô sẽ không ngốc như vậy, nếu người ta mở miệng, cô đương nhiên phải nắm chặt cơ hội rồi.

"Nếu như không phiền, cháu. . . .Cháu muốn đến làm ở công ty Kinh Vũ, không biết có được không ạ?"

"Hả? Cháu muốn làm nhân viên của bác Triệu?" Triệu Cẩm Bằng lộ vẻ kinh ngạc, trong ấn tượng của ông, Mỹ Châu luôn luôn an tĩnh khéo léo, không có

ưu điểm gì vượt trội, chỉ là so với tính cách tùy hứng của đôi song sinh nhà mình, đứa bé ngoan này vẫn là không tệ.

"Trước kia đều là bác Triệu trả học phí giúp cháu, nếu như cháu có thể làm công kiếm tiền, thì có thể tự trả học phí, cháu lớn thế này cũng nên độc lập một chút. Còn có cháu muốn học hỏi kinh nghiệm thực tế, nếu như thuận lợi, chờ tốt nghiệp xong là có thể thành nhân viên chính thức, làm việc giúp bác Triệu và anh Nghị Nhiên."

Cô nói ra những suy nghĩ đã chuẩn bị kỹ trong đầu, trên trán hơi đổ mồ hôi lạnh. Đây là lần đầu tiên cô nói nhiều như thế ở trước mặt Triệu Cẩm Bằng, hi vọng ông sẽ không nhìn ra cô là nhân sĩ sống lại, dù là ông chủ lớn cũng không thần thông đến vậy đâu

Quả nhiên, Triệu Cẩm Bằng nhìn chằm chằm Mỹ Châu, còn tưởng rằng mình nhận lầm người, song ông vẫn gật đầu nói: "Có đạo lý, bác ủng hộ cháu."

Thân là chủ tịch, sắp xếp một sinh viên làm part - time không hề có vấn đề gì, con bé Mỹ Châu này cũng đang hoang như cha mẹ nó, có thể làm việc ở công ty mình thì chẳng còn gì tốt hơn. Không mong nó làm ra nhiều thành tích, quan trọng nhất là đạo đức nhân phẩm, chờ sau này Triệu Nghị Nhiên tiếp quản đại vị, là có thể thêm một trợ lý đáng tin cậy.

"Thật không ạ? Cháu có thể sao?" Đơn giản vậy thôi? Chỉ cần cô mở miệng là được? Rốt cuộc trong quá khứ cô rồi rắm mạnh mẽ cái gì chứ?

"Ừ, trước tiên cháu cứ phụ giúp ở bên của Nghị Nhiên đi, nó vốn có hai trợ lý, nhưng có vài chuyện cơ bản vẫn cần người làm." Ông rất tốt bụng không nói thành làm việc vặt, ông luôn có cảm giác áy náy với Mỹ Châu. Nếu như không phải vì vụ tai nạn xe cộ năm đó, Mỹ Châu cũng sẽ không bị sinh non, còn có thể có em trai em gái, đều do ông nợ vợ chồng họ Lưu.

"Thật tốt quá, cháu nhất định sẽ cố gắng, cảm ơn bác Triệu!" Kiếp trước là cô thực tập dien ở bộ phận tài nguyên nhân lực trước, trải qua ba tháng dan sát hạch, xác định cô không phải là một người ngốc, mới chuyển tới làm trợ lý nhỏ bên cạnh Triệu Nghị Nhiên. Không ngờ lần le này có thể một phát trúng đích, sống lại đúng là quá tốt....Nhưng cô đương nhiên không quy hy vọng ra đi sớm thêm lần nữa, phải sống cuộc đời này đến già don chết đi.

Triệu Cẩm Bằng phát hiện hôm nay Mỹ Châu đặc biệt hoạt bát, không an tĩnh như thường ngày, dù sao ông cũng không có việc gấp, liền dành chút thời giờ nói chuyện về cơ cấu công ty với cô. Không ngờ đứa bé này nghe rất hăng say, vừa đặt câu hỏi đã đánh trúng trọng điểm, để cho ông nói tương đối đã nghiền, thỏa mãn tính học giả của con người.

"Chủ tịch Triệu, ngài xong việc chưa? Phòng bếp đã chuẩn bị xong, có thể dùng cơm rồi." Cửa phòng sách không đóng, sau khi gõ cửa Lưu Chí Đạt liền đi vào, bất ngờ phát hiện con gái cũng ở đây.

Triệu Cẩm Bằng đứng lên đi về phía Lưu Chí Đạt, vỗ vỗ bả vai ông cười nói: "Mỹ Châu muốn tới công ty chúng ta làm trợ lý, tôi sắp xếp nó tới giúp Nghị Nhiên, đứa nhỏ này rất nghiêm túc, anh thật sự có phúc đấy!"

"Hả?" Lưu Chí Đạt sững sốt một chút mới trả lời.

"Cảm ơn chủ tịch Triệu cất nhắc, nếu Mỹ Châu có chỗ nào làm chưa tốt, xin ngài và cậu cả Nghị Nhiên thông cảm."

"Nghị Nhiên ghét nhất ai gọi nó là cậu cả, anh là chú Lưu của nó, khách sáo làm gì? Đi, hôm nay bà xã tôi không có ở đây, anh cùng tôi uống đôi chén nào." Triệu Cẩm Bằng không thích ăn cơm một mình, mà ba đứa con đều rất ít ăn cơm ở nhà, nếu như bà xã cũng không ở nhà, ông sẽ tìm Lưu Chí Đạt uống chút rượu. Hai người quen biết nhiều năm lại cùng ở dưới một mái nhà, quả thật có không ít đề tài tán gẫu.

"Được, chỉ hai ly rượu vang, không thể uống nhiều, nếu không huyết áp của ngài lên cao, phu nhân sẽ trách tôi." Lưu Chí Đạt ngoài miệng trả lời ông chủ, lại ngầm nháy mắt với con gái, sao không cùng bọn họ thương lượng trước? Mái tóc dài đã cắt ngắn, con cái trưởng thành đã rất có chủ kiến rồi.

Lưu Mỹ Châu chỉ có thể bày ra vẻ mặt vô tội, nghĩ thầm cha mẹ thương mình như vậy, chỉ cần mình giải thích khéo thì nhất định không thành vấn đề

Ba người cùng nhau xuống lầu, Triệu Cẩm Bằng và Lưu Chí Đạt đi về phía phòng ăn, còn Lưu Mỹ Châu xoay người về nhà mình, đúng lúc gặp được Triệu Nghị Nhiên ở đại sảnh. Hôm nay bảy giờ anh đã tan tầm, coi như là về trước thời gian rồi.

"Anh cả Triệu, hoan nghênh về nhà." Cô cố gắng đè tâm tình kích động xuống, từ kiếp trước đến kiếp này, mỗi lần nhìn thấy anh đều sẽ tim đập thành thịch. Thật ra thì đáng đáp của Triệu Nghị Nhiên không có đẹp trai như Triệu Thái Nhiên, bình thường ăn mặc cũng rất quy củ, nhưng cô thích dáng vẻ đó của anh, đơn giản, lịch sự, có trách nhiệm, giống như trời sập xuống cũng không làm khó được anh

"Ừ, em cắt tóc à, không tệ." Triệu Nghị Nhiên mỉm cười, vẻ mặt anh luôn như thế, rất ít thấy anh cười to hoặc nổi giận, trên thương trường còn có người gọi anh là Tiểu Diện Hồ (con hồ biết cười), bề ngoài vô hại nhưng xoay người liền cắn người ta một miếng.

"Thật ạ? Cảm ơn anh." Anh khen khiến cô hơi ngượng ngùng, sờ sờ tóc bên tai mới nói: "Cái đó. . . .Hôm nay em xin bác Triệu, muốn đến công ty Kinh Vũ học hỏi, bác Triệu đã đồng ý, còn sắp xếp em làm trợ lý cho anh. Anh cả Triệu cảm thấy có được không?"

Nói tới công việc, Triệu Nghị Nhiên liền nghiêm túc suy nghĩ, hai người trợ lý của anh đều là người tài, đúng là thiếu một trợ lý làm việc vặt.

Lưu Mỹ Châu ra đời thì anh đã 10 tuổi rồi, có thể nói là nhìn cô bé này lớn lên, đương nhiên có chút hiểu rõ cô. Mỹ Châu không tính thông minh nhưng là an phận thủ thường (biết thân biết phận), đều làm người ta yên tâm giống cha mẹ cô. Thật ra thì năng lực có mạnh hay không vẫn là thứ yếu, quan trọng nhất là cả nhà họ đều về phe nhà họ Triệu, không cần sợ cô tiết lộ cơ mật, cũng sẽ không bị người khác mua chuộc.

"Hoan nghênh." Cuối cùng anh đáp lại bằng hai chữ này, đơn giản dễ hiểu.

Cô nhìn xuống kích động reo hò, nhưng nụ cười vẫn chẳng thể che lấp.

"Cám ơn! Vậy đành làm phiền anh cả Triệu rồi, em có thể đi làm bất cứ lúc nào."

"Được, anh sẽ thông báo cho em."

Đối thoại của hai người đến đây là kết thúc, Triệu Nghị Nhiên khẽ gật đầu rồi rời đi. Tuy cô có thể gọi anh là anh cả Triệu, tuy anh nói chuyện luôn ôn hòa lễ độ, nhưng khoảng cách chính là khoảng cách, chưa bao giờ biến mất.

Lưu Mỹ Châu yên lặng nhìn theo bóng lưng anh rồi đi, chẳng biết khi nào anh mới có thể chủ động đi về phía cô? Nếu như anh vẫn chẳng chịu bước tới, cô có nên từng bước từng bước đi về phía anh.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Mắc Người Đàn Ông Kia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 2.1

Hơn tám giờ tối, người nhà họ Triệu đã dùng xong bữa tối, công việc của Lưu Chí Đạt và Lâm Ngọc Trân cũng kết thúc, liền trở lại nhà mình ở phía tây nhà họ Triệu, bọn họ có phòng khách riêng, phòng bếp và phòng ngủ, còn có sân nhỏ để phơi quần áo và trồng đủ loại hoa cỏ.

Một nhà ba người ngồi trên ghế salon ở phòng khách, vừa xem ti vi vừa ăn vặt, đây là thói quen của họ, mỗi ngày sẽ ở cùng nhau ít nhất một giờ, khi Lưu Chí Đạt và Lâm Ngọc Trân nghe được tin con gái muốn đi làm, hai người đều lộ vẻ mặt kinh ngạc.

Lâm Ngọc Trân nhíu mày nói: "Con thật sự muốn đến chỗ chủ tịch Triệu làm? Trong nhà đâu có thiếu tiền nuôi con."

Lưu Chí Đạt cũng không quá vui mừng, "Trước kia con đâu có nói gì với cha mẹ, có phải muốn nói con đã mười tám tuổi rồi, chuyện gì cũng có thể tự mình làm chủ?"

"Con xin lỗi mà! Hôm nay bác Triệu hỏi con muốn tặng quà gì, con mới nắm chắc cơ hội nói với bác ấy chuyện này, nếu không con đâu dám mặt dày mở lời chứ?" Lưu Mỹ Châu ngồi ở giữa cha mẹ, ôm lấy cánh tay hai người làm nũng, nếu ở trước mặt người ngoài cô sẽ không làm như vậy, nhưng lúc chỉ có người một nhà, cô mới tính nghịch như thế.

"Trước tiên là nói rõ ràng, tại sao muốn đến Kinh Vũ làm?" Lưu Chí Đạt luận sự nói.

"Hai người không hy vọng con làm quản gia, con cũng không có bản lĩnh gây dựng sự nghiệp, thi công chức lại khó, chờ con tốt nghiệp xong sẽ làm việc cho họ, bắt đầu sớm một chút không tốt sao ạ? Công ty Kinh Vũ cũng không dễ dàng vào được, con chính là chiếm chỗ trước lại chiếm tiện nghi đó!" Lưu Mỹ Châu biết cha mẹ không mong đợi cô trở thành nữ cường le nhân, cũng không hi vọng cô thừa kế "Gia nghiệp", tiếp tục làm quản gia quý nhà họ Triệu, nếu đã như vậy thì chỉ có đường đi làm đo, thôi.

Nghe con gái phân tích rất có đạo lý, Lâm Ngọc Trân lập tức phản chiến, đau lòng nói: "Con vừa mới thi đại học xong, mẹ chỉ sợ con quá mệt mỏi."

"Nghỉ hè dài như vậy, ngoại trừ học lái xe vẫn phải tìm một chút chuyện để làm, hơn nữa có bác Triệu và anh cả Triệu ở đó, bọn họ sẽ không để con thua thiệt, bên ngoài nhiều người xấu như vậy, ngộ nhỡ con đi làm công bị lừa thì sao ạ?"

Lời này của Lưu Mỹ Châu không phải giả, kiếp trước cô làm ở công ty Kinh Vũ, rõ ràng ba năm cũng không bị chèn ép gì, bởi vì cô là người của cha con họ Triệu, ai dám chọc giận cô đây? Dĩ nhiên cũng vì cô ngoan ngoãn, không khoe mẽ, người khác không có cơ hội đối nghịch với cô.

"Nói cũng đúng, nếu con làm ở chỗ khác, mẹ thấy con rất dễ bị lừa, bị bán còn giúp người đếm tiền nữa!" Lâm Ngọc Trân không có yêu cầu gì với con gái, chỉ mong con cả đời suôn sẻ. Nếu có thể làm việc ở dưới mí mắt của cha con họ Triệu, đương nhiên là tốt hơn nhiều so với làm ở ngoài. lqdon Huống chi, công ty Kinh Vũ nhiều thanh niên tài giỏi như vậy, con gái có cơ hội tìm đối tượng tốt, không phải một công đôi việc sao?

"Con nào có ngốc như vậy? Chờ con lĩnh tiền lương sẽ mua quà cho cha, không cho mẹ nữa, hứ!" Lưu Mỹ Châu bắt mồm nói.

"Con dám à? Con bé vô lương tâm!" Lâm Ngọc Trân véo khuôn mặt tròn nhò nhảnh của con gái, vẫn vừa non mềm vừa tròn bóng như khi còn bé. Nói tới cũng kỳ quái, con gái rõ ràng là thon thả nhỏ nhắn, nhưng khuôn mặt bánh bao nhỏ vẫn chưa từng thay đổi.

Lưu Chí Đạt nhìn hai mẹ con đã bỏ phiếu tán thành, một mình phản đối cũng vô ích thôi.

"Nếu đã quyết định làm việc lâu dài thì không cần so đo cùng người, cũng đừng vội vã thể hiện, làm đến nơi đến chốn là quan trọng nhất."

Lâm Ngọc Trân thân là gió chiều nào theo chiều đó, vừa thấy vẻ mặt nghiêm túc của chồng, lập tức cũng nghiêm chỉnh lại.

"Đúng đó! Chủ tịch Triệu quan tâm chúng ta như vậy, con phải biết mang ơn, đừng giống như cặp sinh đôi kia, bọn họ trời sanh đã là thiếu gia tiểu thư, chúng ta không theo chân bọn họ được, an phận thủ thường là tốt rồi."

"Vâng, con sẽ không để cha mẹ mất thể diện." Lưu Mỹ Châu nghiêm túc bảo đảm.

Cha mẹ vẫn lo lắng cô được chiều quá sinh kiêu, bởi vì nhìn quen nhà họ Triệu hưởng thụ đa, xa hoa rồi, sẽ dưỡng thành tính cách "mắt cao tay thấp", ái mộ hư vinh, vì vậy cho dù hai người thương con quny đến đâu, vẫn luôn không quên ân cần dạy bảo.

Kiếp trước Lưu Mỹ Châu quả thật rất nghe cha mẹ, làm cô gái ngoan suốt 25 năm, nhưng sau khi sống lại, ngoại trừ làm tròn bổn phận, cô còn muốn làm người có mơ ước (làm cá muối quá buồn khổ)leqydn. Cô phải cố gắng nâng cao bản thân, khiến Triệu Nghị Nhiên thấy cô được việc, không đủ nhất cũng phải đá Tô Uyên Nghi qua một bên, không thể để cho anh cưới một người vợ sẽ đi ngoại tình.

Sau khi sống lại ngày thứ hai, Lưu Mỹ Châu bước ra bước đầu tiên, mặc dù chỉ là một bước nhỏ, ít nhất cũng phải kéo gần khoảng cách chứ?

Một tuần ngắn ngủi, Lưu Mỹ Châu loay hoay một vòng, điền đơn nguyện vọng đại học, đăng ký khóa học lái xe, mua quần áo và trang sức đi làm, rảnh thì phải giúp làm việc nhà, không thể giống như trước đây chỉ để ý chuyện của mình. Tuy rằng ân cha mẹ báo đáp chưa xong, có lòng đi làm là quan trọng nhất.

Cuối cùng đã tới ngày chính thức đi làm, Lưu Mỹ Châu dậy thật sớm, làm xong bữa sáng trước rồi về phòng trang điểm thay đồ. Nhìn tạo hình mới của mình trong gương, tóc ngắn xinh xắn, mắt kính mới, trên mặt chỉ trang điểm nền nã đã rất có tinh thần rồi. Mụn đã mờ khá nhiều, mặc thêm bộ đồ công sở màu xanh phấn và đi đôi giày thấp (không dám đi giày cao gót vì sợ ngã chết), đúng là như tình anh cấp OL rồi!

Lưu Chí Đạt và Lâm Ngọc Trân vốn là không chịu để cho con gái làm điểm tâm, hi vọng cô ngủ thêm một lát, sau lại thấy cô kiên trì liền chiều theo ý cô. Nói gì thì nói, trong bữa sáng có tấm lòng của con gái, đúng là mỹ vị đặc biệt.

Khi Lưu Mỹ Châu đi ra khỏi phòng, làm cha mẹ dĩ nhiên là một hồi ca ngợi, mắt thấy con gái đã có thể đi làm, đúng là nên để ý ăn mặc. Quá khứ cô đơn thuần giống như con đa,an cừu nhỏ, còn có chút sợ hãi rụt rè, chỉ là cuối cùng cô gái nhỏ sẽ phải lớn le lên, cũng có thể bắt đầu tìm đối tượng rồi. Hi vọng cô có thể tìm được lương duyên ở công ty, lại nhờ cha con chủ tịch Triệu đánh giá qua , chỉ cần con gái có chốn tốt bọn họ liền an tâm.

"Người mới phải hiểu chuyện, phải hòa đồng, không nên làm quá khiến người ta chú ý, con cứ đi theo thiếu gia Nghị Nhiên là được rồi."

"Cố gắng lên! Buổi tối mẹ làm đại tiệc cho con."

"Vâng ạ, từ hôm qua nói đến hiện tại, con đều thuộc lòng rồi!"

Trên bàn ăn, Lưu Chí Đạt và Lâm Ngọc Trân liên tục dặn dò, Lưu Mỹ Châu đúng là chống đỡ không nổi, thật may thời gian dùng bữa của nhà họ Triệu sắp đến rồi, cha mẹ thân yêu của cô dù tiếc đến đâu cũng đành phải rời đi trước.

Đúng tám giờ, Lưu Mỹ Châu tính toán tốt thời gian ra cửa, cô đã kiểm tra tuyến đường, ngồi xe công cộng đúng nửa giờ, công ty chín giờ làm việc, thời gian vừa đủ.

Không ngờ cô lại gặp Triệu Nghị Nhiên ở cửa lớn, chỉ thấy tài xế Tiểu Vương mở cửa xe, tươi cười nói: "Tổng giám đốc Triệu, Mỹ Châu, mời lên xe!"

Triệu Nghị Nhiên thấy Mỹ Châu ngạc nhiên, cũng chủ động nói: "Cũng là đến công ty mà, hãy ngồi chung xe đi."

"Chuyện này.....Có được không?" Kiếp trước cô từng có may mắn chung xe với anh, chỉ là vì cùng nhau làm thêm giờ, quá muộn anh liền đưa cô về cùng, không ngờ đời này có thể được trọng đãi như vậy, cô có nên đi mua xổ số không?

"Chẳng lẽ em muốn chờ cha anh? Buổi chiều ông ấy mới đến công ty, em muốn làm nửa ngày hả?" Triệu Nghị Nhiên đã tiếp nhận phần lớn nghiệp vụ, cha anh đã thành thoi, ở nhà dùng bữa trưa xong mới tới công ty tuần tra, về phần làm thêm giờ thì càng là chuyện của người trẻ tuổi rồi.

"Bây giờ em được nghỉ hè, đương nhiên là muốn làm cả ngày, vậy thì cảm ơn anh cả Triệu rồi." Cô cảnh cáo mình không được kích động le, không được đỏ mặt, tuyệt đối không thể để cho anh nhìn ra tâm sự của mình nếu không kế hoạch phía sau cũng đừng mong nữa.

"Ừ, lên xe thôi." Triệu Nghị Nhiên khẽ gạt đầu, rất có phong độ để cho cô lên xe trước.

Tài xế Tiểu Vương trừ lái xe vững vàng, cũng rất thức thời giữ yên lặng, trên đường đi, Triệu Nghị Nhiên nhắc tới chuyện Mỹ Châu đi làm.

"Người mới đều sẽ có người dẫn dắt, trợ lý Kiều và trợ lý Kha sẽ giúp em hiểu rõ nội dung công việc, bọn họ đều là người rất dễ ở chung, em đừng quá lo lắng."

Hai người trợ lý đều là đàn em thời đại học của anh, làm việc cùng nhau khá ăn ý, trước kia anh cũng dùng qua mấy trợ lý nữ, đáng tiếc đối phương luôn có tâm tư khác, tạo thành phiền phức trên công việc. Thế nhưng anh lại có lòng tin với Lưu Mỹ Châu, dựa theo mắt nhìn người của anh, cô bé này không có thể chất trêu chọc phiền toái.

"Dạ, em sẽ nghiêm túc học tập." Cô nắm chặt hai tay, nhịp tim dồn dập, ngồi bên cạnh anh như thế, chỉ cách có mười mấy cm, cô dường như có thể ngửi thấy mùi hương trên người anh. Anh không dùng nước hoa nhưng mỗi sáng sớm đều sẽ tắm gội, nhích tới gần là có thể ngửi thấy mùi hương thơm mát.

Đừng nghĩ rằng cô cuồng nhìn lên, thậm chí khi nào người ta tắm cũng biết, cô chỉ nghe cha mẹ tán gẫu mà thôi. Bọn họ đều phải biết những thói quen của từng người nhà họ Triệu, vì vậy cô có rất nhiều tin tức của người mình thầm mến.

"Đừng quá khắt khe, làm sai coi như là rút kinh nghiệm, mọi người đều như thế hết."

"Cám ơn anh cả Triệu....Không đúng, em phải gọi anh là tổng giám đốc Triệu nhì."

"Khi ở riêng em có thể gọi là anh cả Triệu, nếu như có người ngoài mới cần sửa lời." Anh không muốn quá nghiêm túc, Mỹ Châu còn nhỏ tuổi, cũng không phải là nhân viên bình thường, mười mấy năm qua bọn họ ở chung ít nhiều cũng có tình cảm, anh hi vọng công và tư đều có thể hài hòa leq3d0.

"Vâng, anh cả Triệu." Cô dĩ nhiên biết nghe lời phải, mặc dù không thể gọi thẳng tên anh, nhưng anh cả Triệu cũng coi như là xưng hô thân mật rồi.

Tán gẫu xong, Triệu Nghị Nhiên lấy ra di động lên mạng, Lưu Mỹ Châu thấy thế cũng không dám quấy rầy, đành phải nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, yên lặng tự nói với mình: dòng nước nhỏ có thể ăn mòn đá, có lẽ cô giống như nước lọc vô vị, nhưng sẽ có một ngày cô sẽ chứng minh là mình không thể thiếu được.

Khoảng chừng hai mươi phút đường xe, Tiểu Vương liền dừng xe trước tòa cao ốc Kinh Vũ, Triệu Nghị Nhiên và Lưu Mỹ Châu cùng xuống xe, cùng đi vào công ty, cùng nhau vào thang máy đi lên phòng tổng giám đốc và chủ tịch trên tầng cao nhất. - Dọc đường có rất nhiều người liếc trộm bọn họ, cô cố gắng ra vẻ tự nhiên đứng đắn, mặc kệ người ta thấy thế nào, cô chính là có (đi cửa sau) bản lĩnh đứng bên cạnh Triệu Nghị Nhiên, mất hứng thì tới cắn cô đi!

Triệu Nghị Nhiên cũng chú ý tới dáng vẻ ngẩng đầu ưỡn ngực của Mỹ Châu, không hề nhất gan giống bình thường, anh cảm thấy kinh ngạc nhưng vẫn có chút vui mừng. Cô gái nhỏ sớm muộn gì trưởng thành, đã mười tám tuổi rồi cũng nên đứng cảm hơn.

Lưu Mỹ Châu chưa từng xem qua phòng tổng giám đốc, kiếp trước lúc cô tới làm thì Triệu Nghị Nhiên đã là chủ tịch, bây giờ nhìn lại anh hẳn là người giàu tình cảm, hoặc nên nói là chẳng thêm quan tâm chăng? Bởi vì cho dù là tổng giám đốc hay chủ tịch, bộ cục phòng làm việc đều giống nhau như đúc!

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Mặc Người Đàn Ông Kia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 2.2

Bên trong phòng chủ yếu chia thành 2 phần, nửa phần trên là không gian của trợ lý, bao gồm phòng tiếp khách và phòng trà nước, nửa phần sau là không gian riêng của Triệu Nghị Nhiên. Phòng làm việc của anh còn có một phòng nghỉ, rửa mặt chải đầu ngủ nghỉ cũng thuận tiện. Cho dù là ai muốn tới gặp tổng giám đốc cũng phải bước qua cửa của trợ lý, bình thường sẽ có ít nhất một trợ lý trực, nếu như tất cả đều ra ngoài hoặc tan tầm, sẽ phải khóa ba tầng khóa điện tử, để ngừa cơ mật bị lộ ra ngoài.

Lưu Mỹ Châu vào cửa chính liền thấy bốn cái bàn làm việc, Kiều Đan Thu cùng Kha Bi Hào mỗi người chiếm một cái, cô là người mới cũng có bàn riêng, cái cuối cùng là dành cho Triệu Nghị Nhiên.-leqydn- Mặc dù anh có phòng làm việc riêng, vừa đóng cửa liền ngăn cách hết, nhưng anh vẫn phải ra ngoài bàn công chuyện với trợ lý, vì vậy cũng cần dùng một cái bàn. Thời gian nghỉ trưa anh thường vừa ăn cơm vừa họp cùng trợ lý, làm cho tất cả mọi người có chút ăn không trôi.

"Đan Thu, Bi Hào, đây là trợ lý Lưu Mỹ Châu mới đến, giao cô ấy cho các cậu đó, từ từ thôi, không cần quá gấp gáp."

Triệu Nghị Nhiên đã nói trước với hai vị trợ lý rồi, vị trí của Lưu Mỹ Châu chính là làm việc vặt, sinh viên làm part - time thôi, đừng quá chặt chẽ, cần cho thêm chút thời gian để thích ứng.

Thấy tổng giám đốc và trợ lý nhỏ mới tới, Kiều Đan Thu và Kha Bi Hào đều đứng lên chào hỏi, bây giờ còn chưa đến giờ làm việc, nhưng bọn họ đã có thói quen đến sớm, bởi vì công việc của hôm qua còn chất đống như núi kia.

"Mỹ Châu, xin chào, tôi là Kiều Đan Thu."

"Tôi là Kha Bi Hào, rốt cuộc có người tới hỗ trợ rồi, a di đà Phật, Hallelujah!"

"Trợ lý Kiều, trợ lý Kha, về sau xin chỉ dạy nhiều hơn, em cảm ơn hai thầy trước!" Lưu Mỹ Châu cúi người chào nói.

Kiếp trước từng làm chung ba năm, cô vô cùng hiểu rõ cá tính của hai người này, Kiều Đan Thu làm việc tỉ mỉ nhưng có chút điên rồ, Kha Bi Hào bốc đồng mười phần nhưng có chút dằn, qua loa. Thế nhưng bọn họ chưa bao giờ to tiếng với cô, tựa như gà mẹ mang gà con chỉ bảo cô ở mọi phương diện, cô may mắn biết bao khi có thể gặp được tiền bối quản lý như thế. Dù là nể mặt Triệu Nghị Nhiên, cô vẫn muốn cảm tạ bọn họ đã giúp cô đơn trưởng thành.

Chào hỏi xong, Triệu Nghị Nhiên cũng không vào phòng làm việc của mình, ngồi vào bàn chuyên dụng của anh, lập tức tiến vào trạng thái làm việc.

"Được rồi, Đan Thu, Bì Hào, hai cậu ngồi xuống, lấy văn kiện ngày hôm qua ra, Mỹ Châu tự mình làm quen môi trường một chút đi."

"Vâng, tổng giám đốc Triệu!"

Ba người đàn ông đều đã ngồi xuống mở máy vi tính, mở văn kiện ra, Luru Mỹ Châu không dám quấy rầy chuyện lớn của bọn họ, quyết định đi pha trà trước.

Có cấp trên thế nào thì có cấp dưới như thế ấy, ba người bọn họ cũng đặc biệt thích uống trà, về phần cà phê, nước trái cây chỉ dùng để chiêu đãi khách thôi. Kỹ thuật pha trà của cô là sau khi đi làm mới học được, hiện tại vừa đi vào phòng trà nước tự nhiên thuận buồm xuôi gió, rất nhanh đã pha xong một bình Bích Loa Xuân.

"Tổng giám đốc, trợ lý Kiều, trợ lý Kha, mời dùng trà."

Kiều Đan Thu vừa quay đầu lại liền thấy Luru Mỹ Châu đưa cho mình tách trà nóng, không ngờ cô gái nhỏ này cẩn thận như vậy, anh ta kinh ngạc hỏi: "Làm sao lại nghĩ đến pha trà? Vừa khéo chúng tôi đều thích uống trà."

"Em thấy lá trà sắp dùng hết, máy pha coffee hình như mới dùng vài lần, cho nên hẳn là thường pha trà." Luru Mỹ Châu đã chuẩn bị từ ngữ, dù sao đây cũng là sự thật.

"Ừ, năng lực quan sát không tệ." Kiều Đan Thu cầm tách lên uống hai ngụm, mùi vị còn rất thuần túy, thì ra bây giờ vẫn còn thanh niên hiểu về trà, thật hiếm có. Anh ta suy nghĩ như ông già đã bảy, tám mươi tuổi, chẳng qua anh ta mới hai mươi bảy tuổi, nhưng đối mặt với thiếu nữ mười tám tuổi, không khỏi cảm khái mình già rồi.

Kha Bì Hào không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là rất có nghĩa khí nói: "Mỹ Châu thật sự là bé ngoan tri kỷ, về sau có anh Kha làm chỗ tựa, ai dám bắt nạt em thì cứ tới tìm anh."

"Thôi đi! Người ta dựa vào cũng là dựa vào tổng giám đốc, cậu liền miễn đi." Kiều Đan Thu châm chọc không chút khách sáo.

"Tổng giám đốc Triệu bận rộn như vậy, em là trợ lý của anh ấy, đương nhiên là phải chia sẻ với anh ấy rồi, hai anh có hiểu chuyện không vậy?"

Triệu Nghị Nhiên chỉ cười nhẹ, vừa thưởng thức trà vừa nghe trợ lý nói chuyện vớ vẩn, thừa cơ thả lỏng đầu óc. Sản nghiệp dưới danh nghĩa của công ty Kinh Vũ rất nhiều, chủ lực đặt ở kiến trúc, cơ điện cùng hóa chất, có đôi khi chính anh cũng sẽ làm cho rối mù, thật may là có hai người trợ lý xuất sắc giúp một tay. Cộng thêm giao tình bắt đầu từ thời còn học sinh, anh chẳng mấy để ý đến sự cười đùa tức giận trách mắng của bọn họ, chỉ là rất ít khi tham dự.

Hiện tại còn thêm cả Mỹ Châu, cũng là người mình, cũng là sống chung nhiều năm, để anh càng cảm thấy hậu thuẫn kiên cường, cứ yên tâm mà đi.

Nhìn Triệu Nghị Nhiên uống hết một ly trà, Luru Mỹ Châu âm thầm vui mừng nhưng ngoài mặt không đổi sắc, ngồi vào bàn của mình xử lý một chút. Muốn làm ra việc kỳ diệu, trước tiên cần dụng cụ lợi hại, đúng là cô rất chú trọng đến môi trường làm việc của mình.

Một ngày bận rộn qua đi, Kiều Đan Thu và Kha Bì Hào không có quá nhiều thời gian chỉ bảo Luru Mỹ Châu, nhưng mà bình thường bọn họ quen ghi chép lại, lúc này đã gửi tới máy tính của cô để cô nghiên cứu, có vấn đề tùy thời đặt câu hỏi.

Những thứ này kiếp trước Luru Mỹ Châu đã học qua rồi, nhưng cô không thể biểu hiện quá xuất sắc, dù sao cô đang là một người mới chưa hề có kinh nghiệm làm việc, cần phải làm từng bước, ôn cố tri tân (ôn cũ học mới), kỳ vọng bản thân càng tốt hơn.

Tối hôm nay, Triệu Nghị Nhiên không có tiệc xã giao cũng không tăng ca, lúc về nhà đi cùng xe với Luru Mỹ Châu, thuận miệng hỏi: "Hôm nay thuận lợi chứ?"

"Vâng, anh Kha và anh Kiều rất tốt, cho em rất nhiều tài liệu hữu dụng." Luru Mỹ Châu trừu nghiệm cứu tài liệu, cũng chỉ có pha trà, nghe điện thoại, đưa tài liệu, rất thoải mái.

"Em lại có thêm hai người anh, thật không tệ." Triệu Nghị Nhiên nhớ tới em gái ruột của mình, chỉ có khi nhờ anh giúp mới gọi anh là anh cả, không giống Luru Mỹ Châu mở miệng một tiếng anh cả, gọi vừa dịu dàng lại khéo léo.

"Em vốn phải gọi bọn họ là trợ lý Kha, trợ lý Kiều, nhưng bọn họ nói không thích, nhất định bắt em đổi lời." Trong lòng cô dĩ nhiên chỉ có một anh cả Triệu, chỉ là tình thế người ta mạnh hơn, cô cũng là bất đắc dĩ đó chứ.

"Em coi như là trợ lý của hai người họ, về sau cứ nghe bọn họ chỉ huy đi."

"Dạ!" Luru Mỹ Châu không cho rằng mình là trợ lý của hai vị trợ lý, dù sao có thể giúp Triệu Nghị Nhiên là đủ rồi, làm trợ lý của ai cũng vậy thôi.

"Sau này anh sẽ dẫn bọn họ đi ra ngoài bàn chuyện làm ăn, phòng làm việc sẽ giao cho em, có thể đảm nhận chứ?"

"Xin anh cả Triệu yên tâm, em sẽ trông nom tốt phòng làm việc, nếu như có chuyện không giải quyết được, em lập tức liên lạc với các anh." Cô không dám vừa bắt đầu đã nói mình làm được, giữ lại một chút không gian học tập thì tốt hơn.

Triệu Nghị Nhiên thấy cô tuy còn nhỏ tuổi nhưng rất hiểu chuyện, đúng là khối ngọc thô chưa mài dũa, gọt dũa nhiều hơn sẽ sáng rõ, không khỏi mìm

cười tán thưởng cô.

Lưu Mỹ Châu thấy mà mắt tròn, ngực giống như có con nai con đi loạn, có lúc chính cô cũng không hiểu, tại sao người đàn ông này có thể ảnh hưởng đến mình như vậy? Thật may là tiếng chuông di động của anh vang lên kịp thời, nếu không cô nhất định sẽ lộ về mặt hoa si.

Hai người trở lại nhà họ Triệu, chỉ thấy Lưu Chí Đạt và Lâm Ngọc Trân ở đại sảnh nghênh đón, bọn họ thấy con gái ở đó thì không khỏi kinh ngạc, Triệu Nghị Nhiên liền chủ động giải thích.

"Hôm nay cháu không phải làm thêm giờ, liền đưa Mỹ Châu cùng về, sau này nếu như cháu về muộn, Tiểu Vương sẽ phụ trách đưa đón em ấy."

"Làm sao lại không biết xấu hổ vậy chứ? Mỹ Châu đã tặng thêm rất nhiều phiền toái cho cậu, còn bảo tài xế đưa đón thì quá không quy củ rồi." Tuy Lưu Chí Đạt hay nuông chiều con gái, nhưng không muốn để cho cô dưỡng thành thói quen hưởng thụ, cũng đâu phải là thiên kim tiểu thư, làm người phải tự biết mình là ai.

"Chú Lưu đừng khách sáo, chờ Mỹ Châu học lái xe xong, là có thể tự mình tan ca rồi, cháu tin tưởng Mỹ Châu sẽ thi qua."

"À.....Cái đó thì..." Lưu Mỹ Châu nhớ lại kiếp trước mình thi ba lượt lấy bằng lái đều thất bại, đã cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Lưu Chí Đạt nhìn chằm chằm con gái, giọng điệu nghiêm túc nói: "Mỹ Châu nghe thấy chưa?- Muốn đi theo thiếu gia Nghị Nhiên học hỏi, phải nhanh nhanh thi được bằng lái, đừng gây thêm phiền toái cho người ta."

"Chú Lưu đừng gọi cháu là thiếu gia nữa, gọi Nghị Nhiên là được rồi." Triệu Nghị Nhiên đã nói những lần này rất nhiều lần, đáng tiếc chú Lưu toàn giả vờ không nghe thấy, dựa vào giao tình của hai nhà cần gì khách sáo như vậy, chỉ có thể nói chú Lưu cũng có kiên trì của mình thôi.

Lưu Mỹ Châu thấy cha lại đang diễn vai ông già lằng tai, đành phải ngắt lời: "Anh cả Triệu, em sẽ nghiêm túc học lái xe, chỉ là có thể sẽ mất nhiều thời gian, nói không chừng còn thi lại nhiều lần. . . . ."

"An toàn là quan trọng nhất, em cứ từ từ học là được, có rảnh bảo Tiểu Vương chỉ dẫn một chút."

Sau khi nói xong, Triệu Nghị Nhiên hơi gật đầu với bọn họ, liền xoay người đi lên lầu hai. Chờ bóng lưng anh biến mất ở khúc cua, Lưu Chí Đạt và Lâm Ngọc Trân lập tức đan trở mặt, từ nghiêm túc chuyển thành quan tâm thăm hỏi, rất sợ con gái quy không thích ứng được hoặc là bị người don bắt nạt.

"Hai người đừng lo lắng, hiện tại trừ anh cả Triệu ra, còn có hai anh trợ lý bảo bọc, sẽ không ai tìm con gây phiền toái đâu."

Lưu Mỹ Châu nghĩ thầm: kiếp trước mình sống quá ngây ngô, đúng là có một chút bị chiều hư, mọi việc có cha mẹ xử lý thay, khó trách tư tưởng cô không tiến bộ.

"Người ta là có lòng tốt chăm sóc con, con cũng không được coi thành chuyện đương nhiên, có ân tất báo, nhớ tìm cơ hội tốt để báo đáp." Lưu Chí Đạt vô cùng chú trọng quy tắc làm người, ông có thể đảm nhận chức quản gia ở nhà họ Triệu nhiều năm như vậy, cũng là nhờ có triết học của mình.

Lưu Mỹ Châu ngoan ngoãn nghe dạy bảo, gật đầu nói: "Con hiểu rõ mà, con sẽ cư xử nghiêm túc, cha mẹ đi làm việc đi, con về trước đi tắm ạ."

"Ừ, chờ lát nữa cùng nhau ăn cơm, nếu con đói bụng thì trong tủ lạnh có canh ý nhân đậu xanh đó." Lâm Ngọc Trân và chồng phải đi phục vụ người nhà họ Triệu dùng cơm, bọn họ ăn trễ một chút cũng không sao cả, nhưng con gái còn đang dậy thì không thể đói bụng lê, lê được. Mặc dù chiều cao của con gái trong 3 năm học cấp 3 không hề thay đổi, nhưng ai biết có thể tăng thêm nữa hay không

Tạm biệt cha mẹ, Lưu Mỹ Châu đi về phía nhà mình, vừa thở phào nhẹ nhõm lại vừa cảm thấy áp lực nặng nề, kiếp này chuyện cần giải quyết đúng là không ít, làm một con cá muối rất buồn khổ, làm một người có mơ ước còn khó khăn hơn!

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Mắc Người Đàn Ông Kia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 2.3

Kiếp sống đi làm của Lưu Mỹ Châu liền mờ đầu như vậy, cô học được rất nhanh nhưng cũng không quá nhanh, rõ ràng nhìn ra được ba vị đàn anh đều rất hài lòng, giao việc cho cô cũng càng ngày càng nhiều.

Cuối tuần cô liền đến lớp học lái xe, cha và Tiểu Vương cũng sẽ chỉ bảo cho cô, nhưng mà bọn họ đều lộ vẻ mặt khó xử, rất lo lắng cho sự an toàn của người ở trên xe khi cô lái xe ra đường.

Cô biết có vài chuyện cần thiên phú, không có thiên phú thì chỉ có thể thông báo kiên trì, coi như là thi ba lần, năm lần cũng nhất định phải thi đỗ.

Ấn tượng đầu tiên của Kha Bi Hào và Kiều Đan Thư với Mỹ Châu đều là: "Cô bé nhà bên" đúng chuẩn-, không quá xinh đẹp nhưng lại khiến người ta

yêu thích, có chút xấu hổ nhưng không quá nhát gan, cảm giác tổng thể cũng không tệ lắm. Sau khi ở chung mấy ngày, bọn họ càng phát hiện đủ loại ưu điểm của cô, chịu khó, nghiêm túc, hiền lành, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của bọn họ về trợ lý nhỏ.

Hơn nữa với một cô gái mới mười tám tuổi, chưa từng làm việc mà nói, tốc độ học tập của cô có thể nói là thần tốc rồi, chỉ cần nói 1, 2 lần là có thể lên tay, để bọn họ càng tập trung tâm lực đi làm chuyện đại sự.

Trưa hôm nay, mới vừa họp xong, Triệu Nghị Nhiên trở lại phòng làm việc, thấy Kha Bì Hào và Kiều Đan Thư đều đang bận rộn, liền thuận miệng hỏi: "Mỹ Châu đâu?"

Đang gõ bàn phím, Kiều Đan Thư đứng lên trả lời: "Tổng giám đốc Triệu đã về rồi! Tiểu Châu đi mua bữa trưa giúp chúng tôi, cô ấy nói có một quán ăn mới mở, muốn cho chúng tôi thử chút khẩu vị mới."

Kha Bì Hào vừa mới kết thúc một cuộc điện thoại, cũng đứng lên gia nhập đề tài: "Đúng đó! Vốn là chúng tôi cũng rất ngại để một mình Tiểu Châu mua bữa trưa cho bốn người ư, nhưng cô ấy quá nhiệt tình, không để cô ấy qu.úy làm chân chạy cũng không được"

"Đều ngồi xuống cả đi."

Triệu Nghị Nhiên biết bọn họ đang bày tỏ tôn trọng cùng lễ phép, chờ anh ngồi vào chỗ trước thì mới có thể ngồi xuống theo. Ở phía bên trái anh chính là bàn của Lưu Mỹ Châu, nhìn cô sắp xếp rất ấm áp đáng yêu, quả đúng là phong cách của thiếu nữ.

Kha Bì Hào còn chưa nói xong lời hay, tiếp tục ca ngợi: "Tiểu Châu học cái gì cũng rất nhanh, tôi và Đan Thư chịu đựng mấy năm rút cuộc thoát rồi, trước kia cho dù có hai trợ lý cũng không so được với mình cô ấy."

Triệu Nghị Nhiên cũng thu hết biểu hiện của Mỹ Châu vào trong mắt, chẳng hề hoài nghi những điều này, chỉ là anh có một nghi vấn, "Các cậu gọi cô ấy là Tiểu Châu, cô ấy không tức giận à?"

Người 28 tuổi không hiểu rõ thiếu nữ 18 lắm, nhưng suy đoán theo lẽ thường, bị gọi thành "heo nhỏ" sao có thể vui mừng chứ?

"Tiểu Châu mới không so đo với chúng tôi đâu, đó là nick name, chúng tôi rất thân mật!" Về mặt Kha Bì Hào quả quyết nói.

Bọn họ đều thích gọi cô là Tiểu Châu, mặc dù thân hình cô thon thả, nhưng lại có gương mặt tròn trịa, mắt cũng tròn tròn, tựa như một con heo nhỏ đáng yêu, cộng thêm tính tình dễ chịu, dễ nói chuyện, tùy bọn họ gọi sao cũng được.

Trong đầu Triệu Nghị Nhiên lóe lên sáng ý, chẳng lẽ Kha Bì Hào nhìn trúng Mỹ Châu sao? Hai người này chênh lệch chín tuổi, có phải kém quá nhiều không? Phẩm hạnh, năng lực, gia cảnh của Kha Bì Hào cũng không tệ, chỉ là thiếu điềm tính, nếu như hai người này kết giao thì tám phần là Mỹ Châu chăm sóc cậu ta, nhân nhượng cậu ta khá nhiều.

Đối với anh mà nói, Mỹ Châu cũng coi như em gái một nửa, hơn nữa còn là hòn ngọc quý trên tay chú Lưu, di Lưu, anh tự giác có trách nhiệm kiểm định thay cô. Nếu như Kha Bì Hào dám đùa giỡn thiếu nữ ngây thơ, tuyệt đối sẽ chết rất khó coi.

Hai vị trợ lý không biết tổng giám đốc đang suy nghĩ cái gì, bởi vì trên mặt Triệu Nghị Nhiên vẫn là nụ cười nhàn nhạt, Kiều Đan Thư chợt nhớ tới một chuyện đứng đắn.

"Hiện giờ Tiểu Châu còn đang nghỉ hè, có thể làm cả ngày, đến khi tựu trường thì sẽ không dễ dàng nữa, chúng ta có phải tìm người không?"

"Không cần, người mới còn phải thích ứng, Mỹ Châu rất có ý thức trách nhiệm, sẽ sắp xếp thời gian tốt thôi." Triệu Nghị Nhiên cho rằng nhiều không bằng tinh lọc, huấn luyện nhân tài cũng rất tốn sức, nếu như không có trắc trở thì sau khi tốt nghiệp Mỹ Châu vẫn sẽ làm việc ở bên cạnh anh, đã như vậy thì cần gì tìm thêm người?

Kiều Đan Thư suy nghĩ một chút cũng không phản đối, gật đầu nói: "Dù sao chúng ta thường hay tặng ca, sau khi tan học Tiểu Châu còn tới đây, có thể mua giúp bữa tối nữa."

Đúng lúc này, Lưu Mỹ Châu xách theo túi lớn đi vào, gương mặt hồng hồng, vàng trán lấm tấm mồ hôi, có thể thấy được bên ngoài ánh dương rực rỡ, cũng không biết cô chạy đi đâu mua com, ba người đàn ông thấy thế đều có chút áy náy.

"Tiểu Châu vất vả rồi, trước tiên lau mồ hôi đi, nếu không gặp gió lạnh sẽ bị nhức đầu." Kiều Đan Thư lấy khăn tay của mình ra, tự mình lau mồ hôi thay cô.

"Cám ơn anh Kiều, thân thể em rất tốt, không có chuyện gì đâu." Lưu Mỹ Châu đã sớm hiểu rõ khẩu vị của bọn họ, gần đây cô mua bữa trưa đều khiến bọn họ hài lòng, chỉ cần thấy Triệu Nghị Nhiên ăn ngon, vất vả một chút cũng chẳng sao.

Về phần biệt hiệu heo nhỏ gì gì đó, cô đã nghĩ thoáng, nếu không thể đổi tên, cứ hào phóng cho người ta gọi đi, nghĩ theo hướng tốt cũng coi như nét riêng của mình, mọi người muốn quên cũng khó.

"Con gái phải quý trọng chính mình, lần sau nhớ đội mũ khi đi ra ngoài, anh nhớ ra có một vài cửa hàng bán mũ, đợi ăn com xong tùy em chọn." Kiều Đan Thư lau mồ hôi cho cô, xong không hề để ý khăn tay ẩm ướt, lại đút vào túi quần mình.

Trong đầu Triệu Nghị Nhiên lại lóe lên ý nghĩ, chẳng lẽ Kiều Đan Thư cũng vừa ý Mỹ Châu? Hai nam tranh một nữ, điều này cực kỳ bất ổn, tình yêu công

sở sẽ mang đến rất nhiều phiền toái. Nhưng mà anh nhìn về mặt đơn thuần của Mỹ Châu, hình như không cảm giác được dị trạng, có phải là hai vị trợ lý tự mình đa tình không?

Anh quyết định trước tiên sẽ yên lặng theo dõi biến hóa, tránh cho bút dây động rung. Sau đó lại nghĩ đến cô em gái ruột Triệu Yên Nhiên, từ nhỏ đã có dáng vẻ nữ vương, chọc cho một đồng nam sinh tranh giành người tình. Ngay cả lời cha mẹ nói Triệu Yên Nhiên cũng chẳng nghe, chứ đừng nói đến người anh cả như anh. Hôm nay Mỹ Châu đã khiến cho anh cảm nhận được cảm giác làm anh, thì ra có một em gái cũng là gánh nặng ngọt ngào.

Lưu Mỹ Châu cảm giác mình giống như đang sống trong mộng, mỗi sáng đều đi làm cùng Triệu Nghị Nhiên, buổi tối có thể về nhà cùng nhau, mặc dù chủ đề của hai người phần lớn đều liên quan tới công việc, cũng chẳng thể có bất kỳ hành vi thân mật nào, nhưng sớm chiều ở chung như thế thật sự hạnh phúc mà!

Kiếp trước bởi vì thâm mến Triệu Nghị Nhiên nên phần công việc trợ lý này đối với cô mà nói không chỉ là công việc, mà càng là khởi nguồn của cuộc sống hạnh phúc. Cô vô cùng chú ý mọi sở thích của anh, còn có thể sắp xếp lại bản ghi chép, rút ra trọng điểm, hiện tại sống lại làm việc càng thêm thuận buồm xuôi gió. Chỉ là cô cũng không dám quá lộ liễu, đứng trước ba phần bản lĩnh là đủ rồi, nếu không sau này sẽ không có không gian phát triển.

Có câu nói "nhạc cực sinh bi" (vui quá hóa buồn), ông trời hình như rất thích đùa cợt cô, sau khi cô đi làm tròn một tháng liền phát hiện bóng ma kiếp trước bao phủ lần nữa. Bởi vì Triệu Nghị Nhiên sắp phải đi xem mắt rồi, đối tượng có khả năng là vị đại tiểu thư họ Tô đang yêu chính vệ sĩ nhà mình!

Hôm nay, sau khi hết giờ làm, Triệu Nghị Nhiên cùng ngồi chung xe với Lưu Mỹ Châu như cũ, nhưng lại dặn dò tài xế: "Tiểu Vương, lát nữa đưa tôi đến nhà hàng trước, sau đó đưa Mỹ Châu về nhà, mười giờ tối quay lại đón tôi."

"Vâng!" Tài xế Tiểu Vương đã sớm có chuẩn bị, công việc của anh ta chính là phải nắm rõ lộ trình của cấp trên, đưa tới đích bình an. Anh ta đã nghiên cứu tốt đường đi đưa Triệu Nghị Nhiên đến nhà hàng đó vào tối nay.

Lưu Mỹ Châu nghe mà nội tâm khẽ động, Triệu Nghị Nhiên sẽ không đi dùng cơm xem mắt đó chứ? Cô nhất định phải biết tin đầu tiên, nếu không bị kịch lịch sử sẽ tái diễn, vì thế cô mượn cớ nói: "Anh cả Triệu, hôm nay em chưa muốn về nhà đâu, em muốn đi mua vài cuốn sách trước."

Triệu Nghị Nhiên khẽ gật đầu, nói: "Cũng được, chỗ anh tới chính là khu thương mại, em có thể đến nhà sách tổng hợp dạo một chút, nhưng mà vẫn phải để Tiểu Vương đưa em về, an toàn là quan trọng nhất."

"Cảm ơn anh cả Triệu, cũng cảm ơn anh Tiểu Vương, em sẽ không đi dạo quá lâu, bảo đảm không làm trễ nải thời gian của các anh." Lưu Mỹ Châu đạt được mục đích liền nhanh chóng thu tay lại, thật may là không ai phát hiện ý đồ thật sự của cô.

Tiểu Vương nhìn gương sau liền cười với cô một cái, nhân viên nhà họ Triệu đều biết ba người nhà họ Lưu, bình thường mọi người chung đụng cũng không tệ.

Sau khi giải quyết ổn thỏa, Triệu Nghị Nhiên liền lấy di động ra xử lý công việc, Lưu Mỹ Châu cũng lấy nhật ký hôm nay ra xem, hai người giống như bạn học cùng nhau cố gắng. Tiểu Vương thấy chỉ có thể lắc đầu nghĩ: không có tiền gì là dễ kiếm, ông chủ nhân viên đều như nhau.

Đến nơi, Triệu Nghị Nhiên và Lưu Mỹ Châu ai đi đường nấy, còn Tiểu Vương thì đi ăn trước, chờ Lưu Mỹ Châu liên lạc với mình.

Cho tới bây giờ, Lưu Mỹ Châu chưa từng làm chuyện theo dõi như vậy, nhất thời tâm hoảng ý loạn lại chần chừ không tiến, nhưng vừa nghĩ tới Triệu Nghị Nhiên bị cấm sừng trong tương lai, nuôi hộ con riêng, cô liền khẽ cắn răng vẫn là quyết định đánh cược!

Mục tiêu của Triệu Nghị Nhiên cũng không xa, chưa tới một phút là cô có thể đuổi kịp, nhưng anh mà đi vào nhà hàng thì cô hết cách, chẳng lẽ cô cũng vào ăn cơm à? Chưa nói tới nhà hàng đó hình như rất cao cấp, đắt thế nào, ngộ nhờ bị phát hiện cô phải giải thích sao đây?

Đang trong lúc tiến thoái lưỡng nan, thần may mắn lại mỉm cười với cô, bởi vì có một chiếc xe Benz đỗ ngay phía trước, một cô gái mặc bộ đồ hàng hiệu bước xuống, mà người đàn ông mở cửa giúp cô ấy có lẽ là vệ sĩ, còn có một tài xế ngồi ở ghế lái.

Bingo! Lưu Mỹ Châu thầm reo hò, cô gái trước mặt này chính là Tô Uyển Nghi, vậy không biết người vệ sĩ kia có phải là "A Huân" không? Nhìn anh ta ngũ quan đoan chính, thân hình cao lớn, đúng là có lực hấp dẫn, nhưng bọn họ muốn yêu hận tình thù thế nào cũng được, tại sao nhất định phải tổn thương Triệu Nghị Nhiên vô tội chứ? Thật sự vô cùng đáng ghét!

Mặc kệ ra sao, ít nhất cô đã xác định được đối tượng xem mắt của Triệu Nghị Nhiên, kế tiếp chính là nên suy nghĩ hành động thế nào, không thể làm quá rõ rệt, nếu không Triệu Nghị Nhiên sẽ phòng bị cô, càng không thể nói mình là người trọng sinh, Triệu Nghị Nhiên sẽ nghĩ cô điên mất.

Dưới tình huống tâm sự nặng nề, cô vẫn vào tiệm sách mua mấy quyển sách, chỉ có điều không hề liên quan đến học tập và công việc, mà là hai bộ sách tâm lý về con trai và con gái. Cô biết mình không đủ thông minh, cũng không hiểu tâm cơ, đương nhiên là muốn học tập từ trí khôn của người khác rồi.

Kiếp trước cô chỉ là một vai phụ nhỏ có cũng được không có cũng chẳng sao, sau này cô sẽ đi trên con đường của mình, xin mọi mắt mong chờ đi!

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Mặc Người Đàn Ông Kia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chương 3.1

Bởi vì có hai bên gia đình ủng hộ, Triệu Nghị Nhiên và Tô Uyển Nghi bắt đầu chính thức kết giao, một tuần hẹn hò một lần, mỗi ngày gọi một cuộc điện thoại, giống như là đang làm việc chung. Nhưng mà đối với kiểu người bận rộn như anh mà nói, có thể bớt chút thời gian đã là có thành ý rồi.

Lưu Mỹ Châu thấy mà cũng mau phát điên rồi, cô vốn định bỏ tiền thuê thám tử, cô có sổ tiết kiệm riêng, cha mẹ sẽ gửi tiền tiêu vặt vào đó theo định kỳ, nhưng một lần lấy quá nhiều tiền cô sợ sẽ bị phát hiện. Hơn nữa coi như tìm người điều tra cũng chưa chắc có thể tra ra chân tướng, dù sao nhà họ Tô cũng là gia đình có quyền có thế, thám tử tư có thể khó xuất toàn lực.

Mặc dù lòng dạ rối bời, ngoài mặt cô vẫn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, đáng tiếc bản lĩnh giả đồ còn yếu kém nên Kiều Đan Thư và Kha Bi Hào đều nhìn ra cô có điểm bất thường.

Họ cũng quan tâm thăm hỏi mấy câu nhưng cô dĩ nhiên không thể trả lời thành thật, đành phải nói là học lái xe quá mệt mỏi, sợ mình thi không đỗ, vì vậy hai người đàn ông yêu thích xe liền nhiệt tình chỉ bảo, dạy cô một vài kỹ năng cơ bản.

Chiều hôm đó, Lưu Mỹ Châu bụng trà đi vào văn phòng của Triệu Nghị Nhiên, liền thấy anh nhú mày nhìn chăm chăm máy vi tính, không biết đang suy tư vấn đề lớn lao gì.

"Anh cả Triệu, đây là trà anh yêu cầu, còn có nhà hàng anh dặn đã đăng ký xong rồi, bây giờ tối hôm nay ạ." Cô không biết nên khổ sở hay vui mừng, anh đã vô cùng tin tưởng cô, ngay cả đặt nhà hàng để hẹn hò với Tô Uyển Nghi cũng bảo cô làm.

"Ừ, rất tốt." Triệu Nghị Nhiên nâng tách trà lên uống một hớp, bình thường thì Lưu Mỹ Châu sẽ ra ngoài, nhưng giờ cô vẫn đứng tại chỗ, vẻ mặt có hơi uể oải.

"Em làm sao vậy?"

"Anh cả Triệu...."

"Có chuyện gì cứ nói đi." Nghe giọng của cô hơi nũng nịu, anh lập tức biến thành anh cả mẫu mực-!-, rất nguyên ý lắng nghe phiền não của em gái.

Trái lo phải nghĩ chừng mấy ngày, cô quyết định dùng một chiêu cực kỳ sáng tạo, cũng chính là nói mò, nói không chừng sẽ có hiệu quả ngoài dự đoán.

"Anh có tin vào giác quan thứ sáu của phụ nữ không?"

Anh bị hỏi bất ngờ, đành phải hỏi ngược lại: "Tại sao hỏi vậy?"

"Em biết mình nói vậy rất kỳ quái, không hề có đạo lý gì, chỉ là dàn phụ nữ thật sự có giác quan thứ sáu, trực giác của em còn rất chuẩn nữa. Anh xem như tham khảo đi, nghe một chút xem có được không?d0n"

Mới mười tám tuổi cũng được gọi là phụ nữ sao? Anh trầm buồn cười nhưng vẫn rất nể tình gật đầu.

"Được rồi, em nói đi."

Lưu Mỹ Châu hít một hơi thật sâu, tự nói với mình, "Em cảm thấy được Tô tiểu thư và người vệ sĩ kia của cô ấy. . . . . Hình như là tình nhân đang yêu."

"Nói bậy bạ gì đó?" Anh nhướn chặt chân mày, bởi vì câu này vô cùng quá đáng. Tô Uyển Nghi là một thiên kim tiểu thư đúng chuẩn, coi như có tình yêu khác cũng không thể tìm vệ sĩ của mình. Nếu như là cô em gái Triệu Yên Nhiên của anh may ra còn có thể.

"Em đâu có nói bậy bạ, có lần em nghe lén được Tô tiểu thư gọi anh ta là A Huân, nếu như là quan hệ chủ và vệ sĩ -, thì sao lại gọi thân mật như vậy được. Hơn nữa hàng động của bọn họ, vẻ mặt nhìn qua rất giống như tình nhân, em đang nói thật mà!" Mặc dù là cô nghe được từ kiếp trước, nhưng sự thật chính là sự thật, chỉ cần anh có năng lực đi điều tra kỹ, nhất định sẽ tra ra chân tướng.

Triệu Nghị Nhiên nhìn chăm chăm cô gần một phút, muốn nhìn ra cô đang nói thật hay nói bậy, trên cơ bản thì anh vẫn tin tưởng Mỹ Châu sẽ không lừa mình. Chỉ là chuyện này thật khó có thể tưởng tượng nổi, cuối cùng anh liền nghiêm mặt nói: "Anh sẽ ngầm điều tra, em không được lộ chuyện này ra ngoài."

"Đó là đương nhiên, em chỉ dám nói với anh, anh cả Triệu đừng tức giận mà, chẳng phải em sợ anh chịu thiệt hay sao...."

"Chịu thiệt?" Anh nhướn hai hàng lông mày, vừa bực mình vừa buồn cười hỏi.

Lúc này cô mới phát giác mình nói sai, giao tình của hai người đâu sâu đến vậy, cô đúng là quá mức vui mừng rồi, lại còn càng nói càng tùy ý.

"Thật xin lỗi, em nói lung tung...Tóm lại, tóm lại là em đang nghĩ cho anh, xin hãy tin tưởng em"

"Anh hiểu ý của em." Anh thấy cô khẩn trương đến đỏ bừng cả khuôn mặt, chắc hẳn thừa nhận áp lực bảo vệ quá lớn.

Nói nghiêm túc, Mỹ Châu còn quan tâm mình hơn so với em trai và em gái ruột. Bọn họ đều bận rộn với cuộc sống đặc sắc của chính mình, không có

thời gian lo lắng cho người đa,an anh cả như anh, ngược lại cô bé Mỹ Châu này vừa thiện lương lại nhiệt tình, mới có thể lấy hết dũng khí nhắc nhở anh.

Nếu như là hai vị trợ lý của anh phát hiện ra, có lẽ sẽ không biết nên mở miệng thế nào, dù sao đều là đàn ông, biết rõ bị vợ cầm sừng là đã kích lớn đến mức nào. Thật may là anh không có nhiều tình cảm với Tô Uyển Nghi, nếu như cô ấy thật sự có tư tình với vệ sĩ riêng, anh chỉ cảm thấy thất vọng, buồn cười, lãng phí thời gian, vẫn còn chưa tới mức đau lòng.

Lưu Mỹ Châu nhìn về mặt bình tĩnh của anh, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Anh cả Triệu, anh ưu tú như vậy, nhất định có thể tìm được đối tượng tốt, đại trưởng phu lo gì không có vợ, anh nói có đúng không?"

Cô bé ngốc này lại đang nói lời lung tung rồi, khoe miệng Triệu Nghi Nhiên hơi nhếch lên, không nhịn được vươn tay xoa đầu cô, tựa như sờ chó con hay mèo con vậy.

Anh không biết một hành động nho nhỏ đó đã khiến nội tâm cô khá kích động, bởi vì đây là lần đầu tiên Triệu Nghi Nhiên chủ động chạm vào cô, mặc dù khẳng định là không có tình yêu nam nữ, nhưng là. . . . . Cảm giác thân mật chưa từng có (hi vọng không phải lần cuối cùng) đó vẫn làm tim cô đập loạn nhịp.

"Đừng ngây người nữa, đi làm chuyện của em đi."

"Dạ, tổng giám đốc!"

Chuyện riêng đã nói xong, cô biết mình nên trở về làm việc tiếp, chỉ mong Triệu Nghi Nhiên có thể điều tra ra toàn bộ sự thật, nếu không anh sẽ cho rằng cô cố ý bịa chuyện, đến lúc đó đừng nói đến công việc có thể khó giữ, mà chút tình cảm giữa hai người cũng khó mà duy trì. Ông trời thân ái, xin giúp con một tay, mau khiến cho chân tướng lộ ra đi!

Đáy lòng giống như có con kiến nhỏ đang bò bò, một ngày của Lưu Mỹ Châu đều trôi qua cực kỳ gian nan, trở mắt nhìn Triệu Nghi Nhiên vẫn qua lại với Tô Uyển Nghi, sinh hoạt hàng ngày cũng không có bất kỳ sự thay đổi nào. Cô biết anh là người luôn tính trước làm sau, trước khi nắm được chứng cứ sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Kể từ sau ngày "mật báo", cô cũng không dám nhắc lại chuyện này, dù sao chuyện nhạy cảm như vậy, thân phận của cô cũng không thích hợp hỏi quá nhiều, mặc dù miệng vẫn gọi anh cả Triệu nhưng trên thực tế anh vẫn là chủ nhân của nhà cô.

Tâm tư vừa bất đắc dĩ lại rồi rầm, cô chỉ có thể lén viết vào nhật ký, đây là một bản ghi chép công việc cũng là miêu tả tâm tình, chỉ có chính cô mới hiểu.

Cứ như thế qua chừng nửa tháng, rốt cuộc chuyện cũng có biến chuyển, Triệu Nghi Nhiên giống như quên mất Tô Uyển Nghi, không hẹn hò, không gọi điện, mỗi ngày chỉ có đi làm, tăng ca và tan việc.--Người khác thấy về mặt tổng giám đốc bình thường, cũng đánh phải giả bộ như không có việc gì, đáy lòng lại không khỏi thầm nghĩ, tổng giám đốc phu nhân thật đúng là khó tìm, thiên kim tiểu thư như Tô Uyển Nghi còn bị ra dĩa nữa là.

"Gần đây mọi người làm việc phải đặc biệt cẩn thận, không nên nói chuyện lung tung, tránh cho tổng giám đốc Triệu tức giận." Kiều Đan Thư thấy tổng giám đốc tinh tường thất ý, liền lén lút nhắc nhở hai vị đồng nghiệp, muốn thận trọng từ lời nói đến việc làm.

"Em biết rồi, cảm ơn anh Kiều nhắc nhở."

Lưu Mỹ Châu có mừng thầm trong lòng cũng chẳng dám bộc lộ ra ngoài, bởi vì Triệu Nghi Nhiên và Tô Uyển Nghi GAME OVER là do cô mật báo mà thành, cho nên lúc Triệu Nghi Nhiên đối mặt với cô sẽ cảm thấy lúng túng, nên cứ coi như là bí mật nhỏ của hai người đi.

Kha Bi Hào cũng tới góp một chân, hào hứng bùng bùng nói: "Lâu lắm rồi tổng giám đốc Triệu không có kết giao bạn gái, tôi nhớ trước kia còn đi học anh ấy có kết giao qua, mấy năm này thì hình như tiểu thư Tô là người thứ nhất, không ngờ mới không bao lâu đã chơi xong rồi."

Lưu Mỹ Châu giống như bị người tàng hình đánh một quyền, vẫn biết tình cảm của Triệu Nghi Nhiên không thể nào trống rỗng, nhưng anh chưa bao giờ dẫn bạn gái về nhà, cô cũng không dám đi nghe ngóng tin tức. Hôm nay chợt nghe được anh từng có bạn gái, lòng cô liền dâng lên nỗi chua xót.

Kiều Đan Thư sung mặt: "Bớt tranh cãi một tí đi, làm tốt chuyện của mình là đủ rồi, tổng giám đốc Triệu không thích công tư bất phân, cũng đừng quản chuyện riêng của anh ấy."

Lúc này Kha Bi Hào mới thu liễm một chút, cười hắc hắc nói: "Nói rất hay, 'tiểu tâm sứ đắc vạn niên thuyền' (cẩn thận chèo thuyền đi được vạn năm), chờ tổng giám đốc phu nhân thật sự xuất hiện, chúng ta lại đi hỏi mấy câu, sẽ không bị mắng đâu."

Nghe thế, Lưu Mỹ Châu chỉ có thể miễn cưỡng giữ bình tĩnh, cô vậy mà quên mất điểm mấu chốt nhất, Tô Uyển Nghi bị loại thì còn những cô gái khác, những cô gái có điều kiện cân xứng với Triệu Nghi Nhiên-, lựa chọn hết trong đó cũng sẽ không bao gồm cô.

Bên ngoài phòng làm việc ba trợ lý đang bàn luận về cuộc sống riêng tư của cấp trên, bản thân Triệu Nghi Nhiên lại chẳng thèm đếm xỉa đến, anh đã bắt đầu đọc báo cáo điều tra.

Kết quả đúng như Lưu Mỹ Châu suy đoán, Tô Uyển Nghi và vệ sĩ riêng đã sớm tình ý mặn nồng, hai người đã có gần mười năm tình cảm rồi. Người nhà họ Tô cũng không phải là hoàn toàn ngu ngốc, chỉ khuyên nhủ con gái "kiểm soát chặt đứt tư tình", còn định sa thải vị vệ sĩ "toàn tâm toàn ý" kia, Tô Uyển Nghi lại đưa ra điều kiện giữ lại anh ta mới đồng ý xem mặt anh.

Sau khi biết được chân tướng, Triệu Nghị Nhiên không hề có cảm giác ghen hoặc tức giận, le, quy., don anh mới quen Tô Uyển Nghi hơn một tháng, vốn không dành bao nhiêu tình cảm, chỉ cảm thấy cô ta là một lựa chọn tốt, ai ngờ lại lãng phí thời gian, không bằng dùng để ngủ hoặc nghe nhạc còn tốt hơn.

Mặt khác, nhà họ Tô rõ ràng là không nể mặt nhà họ Triệu bọn họ, việc này nên để cha anh Triệu Cẩm Bằng ra mặt, dầu gì vẫn nên có chút giao dịch tình người.

Buổi tối hôm đó, Triệu Nghị Nhiên chủ động hẹn cha mình tới phòng sách nói chuyện, Triệu Cẩm Bằng cũng biết tình hình gần đây của con trai, mở miệng liền hỏi: "Con và tiểu thư Tô đã xảy ra chuyện gì?"

Triệu Nghị Nhiên nói tóm tắt kết quả điều tra, Triệu Cẩm Bằng nghe xong mà ngáy ngẩn cả người.

"Cha thấy tiểu thư Tô đâu giống kẻ ngọc, làm sao sẽ....."

Bọn họ đều là những gia tộc đứng đầu, có ai sẽ ngốc đến nỗi nói chuyện yêu đương với vệ sĩ? Câu chuyện hoàng tử cùng cô bé lọ lem có lẽ thịnh thoảng sẽ trình, nhưng tình tiết công chúa và vô danh tiểu tốt thật đúng là hiếm thấy, ngay cả đôi song sinh bốc đồng của nhà họ Triệu, đụng phải "đối tượng bình dân" cũng chỉ là chơi đùa mà thôi (chỉ có điều bọn họ cũng đối xử như thế với người có tiền, don bản tính chơi đùa quá kiên cường).

Triệu Nghị Nhiên cười bất đắc dĩ, cô gái kia có ngọc hay không đều không liên quan tới anh, đáng tiếc chính anh cũng không đủ thông minh, mới có thể dẫn tới công dã tràng.

"May nhờ Mỹ Châu nhìn ra điểm bất thường, con mới có thể tìm người điều tra."

"Há? Mỹ Châu khôn khéo vậy sao?" Lần này, Triệu Cẩm Bằng càng kinh ngạc hơn, hai cha con bọn họ không hề phát hiện được ẩn tình gì, mà cô bé Mỹ Châu lại có thể đoán được?

"Em ấy nói là giác quan thứ sáu của phụ nữ." Triệu Nghị Nhiên vừa nhắc tới liền muốn cười.

Triệu Cẩm Bằng cũng bật cười, "Đứa nhỏ này trưởng thành rồi, tâm tư cũng nhạy cảm, ở công ty con nhớ lưu ý giúp đỡ nó, đừng để nó chơi với bạn xấu."

"Cha yên tâm, Mỹ Châu rất hiểu chuyện, trước kia con đã quá coi nhẹ em ấy, biểu hiện của em ấy nằm ngoài dự đoán của con, Đan Thư và Bì Hào đều rất hài lòng."

"Ừm, trừ học lái xe tương đối chậm, cái khác nó đều không tệ."

Triệu Cẩm Bằng nghe Lưu Chí Đạt nhắc tới nhiều lần, Mỹ Châu khởi động xe khá kinh người, đầu và đuôi xe chỗ nào có thể quẹt đều bị xước hết. May mà lấy xe cũ của Lưu Chí Đạt để luyện tập, nếu không Triệu Thái Nhiên tự mình chọn xe có thể sẽ học máu. Cái xe có thể khiến cho xa thần như nó vừa ý thì tuyệt đối là xe tốt.

"Không vội, cũng có phải là huấn luyện em ấy thành tài xế đâu." Triệu Nghị Nhiên không hề để ý những thứ này, nhân viên có thể lái xe còn rất nhiều, thiếu Mỹ Châu đâu có sao, chỉ hi vọng cô sẽ học thêm được chút kỹ năng.

"Ừ, cha sẽ tự mình đi tới bên nhà họ Tô, cũng muốn bọn họ cho một lời công bằng." Triệu Cẩm Bằng không mấy quan tâm đến hôn sự của con trai trưởng, ông biết đứa nhỏ này rất có chừng mực, sẽ tuyển chọn trong phạm vi thích hợp.

Chuyện lần này cả hai nhà đều chú trọng, ông và ông chủ Tô cũng coi như là bạn già nhiều năm rồi lỵdo, không ngờ đối phương không có suy nghĩ như thế, ý tứ này không nói ra thì không được, dù sao cũng phải bắt nhà họ Tô nợ một ân tình.

"Vậy thì làm phiền cha đi một chuyến rồi."

"Cứ để cha lo, gần đây con bận bịu không? Tìm thêm mấy người nữa chứ?"

"Con đều lo được, cha và mẹ quyết định là được mà." Cách nhìn của Triệu Nghị Nhiên về hôn nhân cũng giống như thừa kế gia nghiệp, chính là một loại trách nhiệm cùng nghĩa vụ, anh sẽ không bỏ hết tâm ý, nhưng sẽ làm hết sức.

"Ừ, lần này giao cho mẹ con, bà ấy còn biết nhìn người hơn cha." Triệu Cẩm Bằng vừa nghĩ-di-tới bà xã biết chuyện này-en-sẽ rất tức giận, liền âm-da-thầm kêu khổ. Bởi vì ông và ông chủ B Tô quen biết nhiều năm, cũng không muốn đi điều tra nhiều, cứ thế mà giới thiệu kiểu con gái không đứng đắn cho con trai.

"Cứ từ từ, trước ba mươi tuổi kết hôn là được ạ." Triệu Nghị Nhiên thoải mái nói, giống như bữa trưa muốn ăn cái gì đó tiện lợi.

"Con còn bày ra dáng vẻ việc không liên quan đến mình nữa, hừ!"

Triệu Cẩm Bằng có ý xụ mặt, nhưng Triệu Nghị Nhiên chỉ khẽ mỉm cười, không hề giải thích.

Kể từ khi cặp sanh đôi ra đời, đã dời đi phần lớn sự chú ý của cha mẹ với anh, anh liền bắt đầu học cách che giấu cảm xúc, có thể là ngày trang quá lâu đã thành thói quen, hiện giờ chuyện có thể làm cảm xúc của anh thay đổi đúng là không nhiều lắm, dĩ nhiên bao gồm cả hôn nhân.

Chương 8: Chương 3.2

Nghi hề đã kết thúc, tâm tình tốt của Lưu Mỹ Châu vẫn chưa kết thúc theo, bởi vì Triệu Nghị Nhiên đã đá vại đại tiểu thư họ Tô thích bắt cả hai tay, cô còn có gì phiền não đây? Đi học thi thế nào, không thi được bằng lái thi thế nào, đều là chuyện nhỏ không quan trọng nữa!

Chiều hôm đó, cô cầm bài thi viết đạt chuẩn, kết quả thực hành không đủ tiêu chuẩn về nhà, không chút áy náy hướng cha mẹ tuyên bố: "Con sẽ thi tiếp, thi ba lần, năm lần cũng được!"

Lưu Chí Đạt nhận lấy phiếu điểm, vừa nhìn liền giật giật khóe miệng nói: "Con nghĩ rằng tiền ghi danh không phải là tiền à? Phung phí vậy sao?"

Lâm Ngọc Trân cũng lại gần nhìn kỹ, ngược lại tương đối hài lòng.

"Thi viết chín trên mười, thật không tệ, Mỹ Châu của chúng ta thật thông minh!"

"Em cứ chiều hư con!" Trong mắt Lưu Chí Đạt viết rất rõ chữ "con hư tại mẹ", đáng tiếc chính ông cũng là cha hiền.

"Cha, mẹ, con không có thiên phú lái xe, nhưng cần cù có thể bù vụng về mà, một ngày nào đó con sẽ thi đỗ."

"Nói hay lắm, Mỹ Châu nhà chúng ta thật sự trưởng thành rồi, nói chuyện cũng rất có đạo lý." Lâm Ngọc Trân vô cùng vui mừng, gần đây con gái giống như khôn lớn chỉ sau một đêm, mọi thứ đều không cần người quan tâm, lĩnh tiền lương còn biết mua quà cho bọn họ nữa!

Mắt thấy đáng về vô cùng từ ái của vợ, Lưu Chí Đạt đành phải đóng vai người cha nghiêm khắc, hắng giọng một cái nói: "Sắp khai giảng rồi, con đã chuẩn bị xong chưa? Đừng chỉ biết đi làm, đi học cũng rất quan trọng đấy."

"Cha yên tâm, con đã nghiên cứu qua điều lệ tân sinh viên và giới thiệu khoa rồi, dù sao vừa gần nhà le, le lại không cần ở trường, chỉ cần đi học đúng giờ q.u.y là được, chương trình đại học và trung học rất d.o,n khác nhau, tự mình có thể sắp xếp ạ."

Lâm Ngọc Trân trừ vui mừng còn có cảm khái.

"Mỹ Châu sắp thành sinh viên rồi, lúc mới sinh ra còn rất nhỏ, như mèo con, sao thời gian trôi qua nhanh vậy chứ?"

Lưu Mỹ Châu sợ mẹ già nói đông nói tây không biết đến khi nào, liền vội vàng nói ra công việc trọng điểm trong lòng mình.

"Mẹ, con muốn học làm bánh bích quy, mẹ dạy cho con có được không ạ?"

Lâm Ngọc Trân thường hỗ trợ trong phòng bếp nhà họ Triệu, mặc dù không phải là đầu bếp chuyên nghiệp nhưng tay nghề không tệ, chỉ là con gái chưa từng đề cập qua là muốn học, lúc này bà không khỏi kinh ngạc hỏi: "Con cũng quá nỗ lực đó chứ? Mẹ cảm thấy không quen đâu."

Lưu Mỹ Châu nhin xuống kích động muốn tròn tròn mắt, con gái mẹ cố gắng vươn lên là xấu ạ?

"Con muốn mang đến công ty mời mọi người ăn, nhất là anh cả Triệu, anh Kiều cùng anh Kha, bọn họ quan tâm con như vậy, con cũng muốn bày tỏ chút tâm ý thôi."

"Không sai, mình làm sẽ có thành ý nhất." Lưu Chí Đạt vô cùng hài lòng với cách nghĩ của con gái, quả nhiên bình thường không có phí công dạy cô.

Lâm Ngọc Trân rõ ràng là không cùng suy nghĩ, nháy mắt hỏi: "Mỹ Châu thích người nào rồi hả? Làm điểm tâm cho người ta ăn, định trói chặt dạ dày của người nào đó chăng?"

"Mẹ, ngài nghĩ quá nhiều rồi! Con còn nhỏ, chuyện như vậy để sau hãy nói đi."

Có đánh chết Lưu Mỹ Châu cũng sẽ không thừa nhận, nếu như có cơ hội gần gũi Triệu Nghị Nhiên, có lẽ cô sẽ tiết lộ bí mật, nhưng nếu như vẫn hồng tiến triển thì cô sẽ tự mình giữ kín phần tâm tư này, tránh cho cha mẹ lo lắng.

Lâm Ngọc Trân cũng không ép hỏi nữa, dù sao một ngày nào đó sẽ biết thôi.

"Rồi rồi, con nói đúng đó, ngày mai mẹ nghĩ sẽ dạy con làm, sau này Mỹ Châu của chúng ta nhất định sẽ là mẹ hiền vợ đảm, đến lúc đó cha mẹ trông cháu giúp con, con và con rể chỉ việc đi làm kiếm tiền thôi, nghe được không?"

"Nghe được....." Lưu Mỹ Châu chỉ cảm thấy đầu đầy vạch đen, cha mẹ rất hay ngạc nhiên với mọi hành động của cô, đây chính là đối xử đặc biệt với con gái độc nhất đó. Nếu như sau này cô thật sự chung sống với Triệu Nghị Nhiên, không biết bọn họ sẽ kinh sợ tới mức nào?

Ai, vẫn là đừng suy nghĩ lung tung nữa, có ngày đó hay không còn chưa biết mà! Tóm lại, trước cứ nghiêm túc làm tốt từng chuyện, về loại chuyện tình yêu cần kỳ tích đó, chỉ có thể nói là do cô may mắn, không phải là số mệnh của cô.

Luyện tập hơn mười ngày, Luru Mỹ Châu đã có thể làm ra bánh bích quy bình thường, về phần thử tác phẩm thất bại đều do cha mẹ cô đảm nhận. Cô vốn đã định vứt đi nhưng bọn họ lại luyện tiếu, nói chỉ cần không có độc thì đều có thể ăn, thật may là bọn họ cũng không bị đau bụng, nếu không cô có thể bị ghép vào tội ngược đãi cha mẹ.

Chọn ngày cuối cùng của kỳ nghỉ hè, cô mang theo mười mấy túi bánh bích quy đến công ty phân phát, mỗi vị đồng nghiệp đều có, dĩ nhiên chủ yếu nhất vẫn là ba vị đàn anh trong phòng tổng giám đốc. Cô đặc biệt làm bánh bích quy có vị trà, thanh thanh không ngán, đàn ông chắc cũng sẽ thích ăn.

"Cám ơn Tiểu Châu, gần đây tâm tình em hình như rất tốt nhỉ? Thời gian trước nhìn em chẳng có tinh thần gì cả." Kiều Đan Thư thầm nghĩ cảm xúc của thiếu nữ hay thay đổi thật, không biết là có chuyện tốt gì mà cô trợ lý nhỏ của bọn họ lại đột nhiên xuân về hoa nở vậy.

"Đúng vậy, em không thi được bằng lái, sao chẳng có chút khổ sở gì vậy? Hai người thầy như bọn anh cũng bị em làm mất mặt hết." Kha Bi Hào đã ăn sạch phần bánh của mình, còn quang minh chính đại trộm một ít của Kiều Đan Thư.

Luru Mỹ Châu dâng trà cho hai vị đàn anh, thần nhiên nói: "Khổ sở gì ạ? Thất bại là mẹ thành công, -Bqudn- lần này chưa qua còn có lần sau, em mà làm mất khổ qua, các anh nhìn sẽ càng phiền hơn, đúng không?"

Kiều Đan Thư gạt tay Kha Bi Hào ra, bảo vệ phúc lợi của mình.

"Suy nghĩ ấy của Tiểu Châu rất đúng, thắng không kiêu bại không nản, thi thêm vài lần cũng không sao, học được thì chính là em có bản lĩnh."

"Mỗi lần đều là cậu nói hay nhất, tại sao không đi làm thầy giáo nhỉ?" Kha Bi Hào không giành được bánh bích quy liền bắt đầu công kích.

"Trong ba người tất có người làm thầy tôi, hiện tại không phải tôi đang làm thầy giáo sao?" Kiều Đan Thư cơ trí hỏi ngược lại, làm cho Kha Bi Hào im thin thít.

Mỗi lần tán gẫu luôn là trêu đùa lẫn nhau, Luru Mỹ Châu rất ưa thích bầu không khí này.

"Được rồi, mọi người thay phiên làm thầy giáo, không cần giành đâu."

"Vẫn là Tiểu Châu hiểu chuyện, Bi Hào nên học hỏi em nhiều hơn." Kiều Đan Thư thấy thời gian vừa đúng, liền kéo Kha Bi Hào đi ra ngoài.

"Bọn anh ra ngoài có chút chuyện, Tiểu Châu trông coi tốt nhé!"

"Dạ!" Thừa dịp hai vị trợ lý đó không có ở đây, Luru Mỹ Châu liền lấy ra một hộp bánh bích quy cuối cùng, chuẩn bị đi lấy lòng Triệu Nghị Nhiên.

Cô đã tặng nhiều người như vậy, thêm anh nữa cũng đâu có gì kỳ quái chứ? Sẽ không để người khác nghi ngờ tâm tư của cô chứ?

Sau khi gõ cửa, cô cố gắng đi thật tự nhiên như ngày thường tới trước bàn, nói: "Anh cả Triệu mời dùng trà, còn có bánh bích quy em làm, không chê thì xin nếm thử một chút ạ."

"Hả?" Lúc Triệu Nghị Nhiên vừa mới vào công ty Kinh Vũ thường hay nhận được đồ ăn do nhân viên nữ tự làm, nhưng anh luôn từ chối khéo, sau đó chẳng còn ai dám làm vậy nữa, không ngờ hôm nay Mỹ Châu lại tới phá vỡ điều cấm kỵ ấy.

"Em đều đưa hết cho những đồng nghiệp quen rồi, anh Kiều và anh Kha cũng ăn rồi ạ." Cô nói rất thoải mái, tỏ ý mỗi người đều có phần.

"Được, anh sẽ ăn thử."

Triệu Nghị Nhiên không nhắc tới chuyện Tô Uyển Nghi với cô, nhưng anh đoán cô đã đoán được, bởi vì cô thường dùng ánh mắt quan tâm l,le,e nhìn anh, giống như sợ anh khổ sở lại không dám nói thẳng ra, thật là một cô bé giàu tình cảm.

Lúc này, anh chợt phát hiện dáng vẻ của cô bé này lại thay đổi, có thể do còn đang dậy thì nên khí sắc trở nên tốt hơn, mặt này còn có thêm linh khí, da cũng trắng hơn trước, giống như thạch hoa quả làm cho người ta rất có khẩu vị.

Khẩu vị? Anh thầm cười mình, gần đây mẹ có sắp xếp vài buổi xem mắt cho anh, đáng tiếc anh đều không hài lòng chứ đừng nói gì đến có khẩu vị.

"Ăn ngon không ạ? Có hợp khẩu vị anh không?"

"Không tệ, cũng không quá ngọt." Anh không thích ăn đồ ngọt, nhưng bánh bích quy cô làm xem như thanh dịu không ngấy, anh cũng rất nể tình ăn hai cái.

Luru Mỹ Châu nhận được sự khẳng định của người trong lòng, nhất thời tăng thêm lòng tin, lấy hết dũng khí hỏi: "Anh cả Triệu, em thấy anh bận rộn suốt mấy ngày qua, có phải cảm thấy cổ cứng ngắc, bả vai đau nhức không?"

"Có một chút thôi." Thành thạo anh sẽ tìm thợ mát xoa tới phục vụ, người bên cạnh anh cũng biết, song hình như là chỉ có mỗi Mỹ Châu là người quan

tâm nhất thời.

"Em thường hay giúp cha mẹ xoa bóp, anh không phải ngại đâu, em ấn vài cái giúp anh nhé?"

Vừa có bánh bích quy vừa được mát xa, Triệu Nghị Nhiên không khỏi do dự một chút, nếu là cô gái khác đề nghị như thế, anh sẽ từ chối ngay, nhưng Mỹ Châu lại giống như em gái, hơn nữa nhìn mặt cô có vẻ chân thành, anh tin rằng đúng là xuất phát từ quan tâm.

"Cũng được, làm phiền em."

"Phải trả phí đó, không phiền toái chút nào, một phút 10 tệ."

Cô có ý lộ ra vẻ mặt tham tiền, che giấu nội tâm kích động, cô luyện tập trên người cha mẹ đã lâu, rốt cuộc có thể làm cho Triệu Nghị Nhiên rời, đúng là trời cao không phụ người có lòng mà!

"Được, rất rẻ."

Không khí vốn có chút mập mờ liền chuyển thành thoải mái, Triệu Nghị Nhiên thầm nghĩ mình đúng là lo lắng quá nhiều. Mỹ Châu chỉ là một cô bé hơi tham tiền, mát xa giúp anh giống như là một công việc, kiếm tiền dựa vào tay nghề thì có gì xấu đâu?

Kiếp trước đúng là Lưu Mỹ Châu đã học qua mát xa, đáng tiếc chỉ sót trong ba phút, mát xa giúp cha mẹ có vài lần, kiếp này cô quyết tâm làm hiếu nữ, vừa có cơ hội liền mát xa giúp cha mẹ, cũng vì vậy mà công lực tăng cao, hiện tại quả nhiên phát huy công dụng.

Chỉ có điều cô không hề xuất ra bản lĩnh ngay từ đầu, chỉ thành thật làm tốt động tác cơ bản, trước tiên nhắm nhẹ một hồi khiến Triệu Nghị Nhiên thả lỏng, tiếp đó ấn xuống huyết đạo cùng kinh mạch, không dùng hoa chiêu chỉ đề tâm và gắng sức.

Triệu Nghị Nhiên không nhận được nhắm mắt lại hưởng thụ, đây không phải là lần đầu tiên anh để người khác mát xa, nhưng có vài người thợ mát xa chỉ thích giầy và khách, bất ngờ làm ra một trận đau nhức hù dọa khách, còn tưởng rằng mình thật sự có tật xấu gì, nghĩ hoa chiêu của thợ mát xa thành công lực thâm hậu. Vậy mà động tác mát xa của Mỹ Châu lại giống như con người cô, nghiêm túc, an phận mà kiên định, khiến anh có thể an tâm hưởng thụ.

Ước chừng qua 20 phút, anh mới mở mắt ra thờ nhẹ một hơi.

"Tốt lắm, em vất vả rồi, hiện tại trả tiền luôn sao?"

"Em cho anh ký sổ đây, chờ cuối tháng thanh toán hết một lần."

"Thật đúng là phục vụ chu đáo." Anh cười khẽ mấy tiếng, cô bé này không có chút khách sáo nào, ngược lại để cho anh cảm thấy rất thoải mái.

"Thình thoảng hoan nghênh chiếu cố thêm, cứ gọi là em đến đó!" Cô lè lưỡi cười một tiếng, lại không dám ở lâu liền chạy ra ngoài, thật may là anh Kiều và anh Kha vẫn chưa về, loại chuyện bí mật này vẫn phải cẩn thận một chút.

Dù thế nào, khoảng cách giữa cô và Triệu Nghị Nhiên đã được kéo gần lại, vô cùng đáng giá ghi chép một phen, vì vậy cô lấy ra nhật ký viết một đoạn dài, còn vẽ thêm vài cái trái tim nhỏ, cười đến ngọt ngào mà thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Mắc Người Đàn Ông Kia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9: Chương 3.3

Một ngày chủ nhật cực kỳ bình thường, nhưng nhà họ Triệu lại không bình thường, bởi vì Triệu Thái Nhiên và Triệu Yên Nhiên đã trở lại, đáng tiếc là không đúng lúc, cha mẹ và anh cả của bọn họ đều không ở nhà, mỗi người đều có việc riêng ra ngoài rồi.

Đúng lúc Lưu Mỹ Châu ở nhà, vừa nghe cha nói cặp sinh đôi đã về, liền chủ động gọt trái cây để tiếp đón bọn họ. Lần gặp trước cũng đã qua nửa năm rồi, tình cảm giữa cô và bọn họ khá tốt, có lẽ là do khoảng cách sinh mỹ cảm, thái độ của bọn họ với cô, cũng rất thoải mái.

"Anh hai Triệu, chị Triệu, hoan nghênh về nhà, mời ăn trái cây."

"Woa, Mỹ Châu của chúng ta trở nên đẹp hơn đó!"

Triệu Thái Nhiên ngồi trên sofa trong phòng khách, nói là ngồi không bằng nói là cười, tóm lại chính là ngồi không ra ngồi. Hôm nay trong nhà không có người lớn, không cần phải giả vờ đứng đắn.

"Đừng gọi là anh hai Triệu, nghe giống như tiểu nhị vậy, về sau gọi là anh Thái Nhiên đi, anh mới vừa kết giao với cô bạn gái Hàn Quốc, cô ấy toàn gọi anh như thế."

"Chị cũng muốn vậy, chị Yên Nhiên nghe sang trọng hơn." Triệu Yên Nhiên cũng là nửa nằm nửa ngồi, chỉ là nhìn thế nào cũng rất đẹp, đó chính là ưu thế của mỹ nữ, bất kỳ động tác gì cũng đều có ý vị.

"Anh Thái Nhiên, chị Yên Nhiên."

Lưu Mỹ Châu đương nhiên là ngoan ngoãn thuận theo, từ kinh nghiệm trong quá khứ, cô biết tài ăn nói của mình còn kém xa so với bọn họ, cứ cố gắng để bọn họ hài lòng là được, dù sao cũng bớt đi một chuyện.

"Ngao lăm...."

Triệu Yên Nhiên luôn luôn yêu thích Lưu Mỹ Châu, bạn nữ giới của cô thật sự quá ít ỏi, cạnh tranh giữa các mỹ nữ còn không nói, nhưng Mỹ Châu chỉ tính là mức độ người qua đường, coi như biết trang điểm cũng chỉ thuận mắt mà thôi. Hơn nữa Mỹ Châu rất khéo léo lại nghe lời, đối với sinh vật yếu ớt vô hại như vậy Triệu Yên Nhiên đối xử rất hào phóng.

"Đúng rồi, Mỹ Châu thi được bằng lái chưa? Anh chọn xe cho em có thích không?" Triệu Thái Nhiên nói đến xe hai mắt liền sáng lên.

"Thích ạ, rất đẹp nhưng em chưa đi thử, anh Tiểu Vương đã mang đi bảo dưỡng giúp em." Lưu Mỹ Châu cúi đầu, cực kỳ áy náy nói.

"Lần đầu tiên em thi trượt rồi, bây giờ đang chuẩn bị thi lần hai."

"Cái gì?!"

Về mặt Triệu Thái Nhiên đau khổ, hai tay ôm ngực kêu rên: "Em gái Mỹ Châu, em làm anh quá thất vọng! Anh Thái Nhiên của em là Xa thần ở Đài Loan, em lại có thể không thi được bằng lái, em bảo anh ra ngoài gặp người sao đây....."

"Thật xin lỗi...." Lưu Mỹ Châu thật sự không biết mình có lỗi với anh như vậy, ai biết nhà anh còn quản cả việc con gái quản gia có thi được bằng lái hay không?

Triệu Thái Nhiên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhảy dựng lên lập lời thề son sắt: "Ngày mai anh sẽ bắt đầu huấn luyện đặc biệt cho em, nếu lần hai em còn trượt thì anh sẽ đập nát cái xe mới giá một triệu tệ kia!"

"Chuyện này....." Rõ ràng là bắt nạt người mà! Bác Triệu nói mua xe trước mới có động lực, anh hai Triệu lại đập xe để uy hiếp.

"Được rồi được rồi, chuyện nhỏ mà thôi, Triệu Thái Nhiên anh bình tĩnh trước đi."

Triệu Yên Nhiên không có hứng thú với xe, dứt khoát nói xen vào: "Đúng rồi, nghe mẹ chị nói em đã đi làm, còn làm trợ lý của anh cả nữa, sao em nghiêm túc vậy à?"

Lưu Mỹ Châu thở phào một hơi, đề tài này bình thường hơn rất nhiều.

"Em chỉ muốn học chút kinh nghiệm, chờ sau khi tốt nghiệp có thể tiếp tục giúp đỡ anh cả Triệu."

"Đi làm cho công ty nhà cũng không được ăn mặc như vậy, quá giản dị rồi, không có hương vị của phụ nữ, điểm này nhất định phải đổi! Bên chị có một ít quần áo cỡ nhỏ, chị lấy cho em mặc thử nhé."

Triệu Yên Nhiên cao 1.75 cm, so với Lưu Mỹ Châu chỉ có 1,58cm là cao thấp rõ ràng, nhưng mà cô hay được nhà tài trợ tặng quần áo, chọn vài món đưa cho Lưu Mỹ Châu cũng được.

"Không cần phiền vậy đâu, em đã mua rất nhiều trang phục rồi."

Đây không phải là lần đầu tiên Lưu Mỹ Châu nghe Triệu Yên Nhiên nói như vậy, cô đã từng cảm vài bộ về mặc thử, đáng tiếc coi như là vừa người, nhưng phong cách hoàn toàn không thích hợp, tư sắc của cô không chống đỡ nổi phong cách quyến rũ đó.

"Khách sáo cái gì? Chị còn một đồng mỹ phẩm chưa mở ra đâu, đợi lát nữa chị trang điểm cho em, thay quần áo mới, rồi đến vườn hoa chụp vài tấm hình, sau này em sẽ cảm kích chị đây. Mười tám tuổi thanh xuân một đi không trở lại đâu!" Triệu Yên Nhiên nhớ tới tuổi 18 của mình, không khỏi u oán, ban đầu thật sự không nên quá rụt rè, nên nhận một ít tiền của trai đẹp mới đúng!

"Cám ơn chị, thật sự không cần phiền vậy. . . . ."

Lưu Mỹ Châu lùi về sau hai bước, muốn tìm cơ hội chạy trốn, gương mặt tròn trịa của cô thích hợp tô son trát phấn sao? Nếu như thật sự chụp hình lưu niệm, sợ rằng chính cô cũng không dám nhìn.

Nhìn Lưu Mỹ Châu khéo léo từ chối, Triệu Thái Nhiên không nhận được oán trách: "Em gái Mỹ Châu hình như muốn tránh xa chúng ta, muốn giúp em một chút cũng không được, có phải do chúng ta ít khi trở về hay là do em trở mặt không nhận người hả?"

"Làm sao thể được? Anh Thái Nhiên, chị Yên Nhiên, hai người đều là người tốt lại tài hoa, em rất hâm mộ anh chị mà." Lưu Mỹ Châu vội vàng tỏ rõ thái độ.

Cô thật sự rất hâm mộ hai người họ, bộ dạng xinh xắn lại được chào đón, quan trọng nhất là được sống tự do tự tại.

Triệu Thái Nhiên nheo nheo đôi mắt đào hoa, cười gian nói: "Thật sao? Vậy em phải nghe lời, đừng khách sáo với chúng ta nữa, trước hết cứ để Yên Nhiên chọn đồ cho em, còn anh lái xe đưa em đi hóng gió được không?"

Triệu Yên Nhiên nghe anh trai sinh đôi nói vậy, linh cảm cũng tràn tới.

"Quá được! Mỹ nhân ngát hương trên siêu xe, chị đã nghĩ ra tạo hình rồi, phong cách PUNK cộng thêm trang sức mờ ảo, bảo đảm hoàn mỹ!"

Nhìn nụ cười sáng lạn của tuấn nam và mỹ nữ, Lưu Mỹ Châu chỉ cảm thấy đau đầu nhức óc, sao cặp sinh đôi lại kém xa so với anh cả của mình thế? Từ kiếp trước đến kiếp này, cô vẫn chẳng thể đối đáp được, chỉ có thể hy vọng Triệu Nghị Nhiên nhanh chóng trở về, mới có biện pháp trị đôi ác ma ẩn giấu trong hình hài thiên sứ này!

Sẩm tối, Triệu Nghị Nhiên kết thúc xã giao liền về nhà, vừa vào phòng khách liền phát hiện em trai và em gái đang bắt nạt trợ lý nhỏ của mình.

Nói bắt nạt thì hơi quá, nhưng nhìn Lưu Mỹ Châu ngồi giữa cặp sinh đôi, dáng vẻ đứng ngồi không yên, có miệng khó trả lời, anh không cần hỏi cũng biết cặp sinh đôi lại đang tác quái rồi.

"Hai đứa đang làm gì thế?"

"Anh cả về rồi ạ! Chủ nhật vẫn phải làm việc, thật là cực khổ." Triệu Thái Nhiên vội vàng chỉnh lại tư thế, không dám làm loạn nữa.

Triệu Yên Nhiên cũng bày ra dáng vẻ đại tiểu thư ưu nhã, mỉm cười nói: "Đã lâu không gặp, anh cả vẫn chín chắn và có sức quyến rũ như cũ."

"Hãy bớt nói nhảm đi, Thái Nhiên, em thích đua xe thì thôi đi, đừng có dạy hư Mỹ Châu. Yên Nhiên, đừng ném cho Mỹ Châu mấy bộ trang phục kỳ quái của em nữa. Em ấy vẫn là sinh viên, chỉnh tề thoải mái là đủ rồi."

Triệu Nghị Nhiên há có thể không nhìn ra ý đồ của cặp sinh đôi, hai đứa tiểu quý này chỉ thích trêu chọc người đàn ông, nhưng là Mỹ Châu quen biết bọn nó nhiều năm, coi như trêu chọc cũng không quá đáng lắm.

"Em nào có đua xe chứ? Trừ tranh tài ở ngoài, em đều rất tuân thủ quy tắc giao thông mà." Triệu Thái Nhiên vô tội nói.

Triệu Yên Nhiên cũng giả cười hai tiếng, "Anh cả đối với Mỹ Châu thật tốt, làm trợ lý của anh cả quả nhiên có tiền đồ, lúc nào cũng có người che chở."

Bọn họ có chút kính sợ người anh cả này, còn kính trọng hơn cả cha mẹ, bởi vì anh cả tâm chí kiên định, không dễ dao động, không dễ nói chuyện như cha mẹ. Từ nhỏ cặp sinh đôi luôn thích nghịch ngợm gây sự, cho dù cha mẹ mềm lòng tha cho bọn họ thì anh cả vẫn sẽ nghĩ cách xử phạt. Đúng là một vật khắc một vật, thiên địch (kẻ thù tự nhiên) không thể cản.

Triệu Nghị Nhiên mặc kệ bọn họ, quay sang Lưu Mỹ Châu nói: "Mỹ Châu, có chuyện cứ tới tìm anh, đừng để hai đứa nó được như ý."

"Cám ơn anh cả Triệu, em vẫn ổn." Lưu Mỹ Châu không thể đắc tội cả hai bên, đành phải ậm ừ.

Triệu Thái Nhiên nháy mắt với em gái, hai anh em quyết định đổi đề tài, vì vậy Triệu Yên Nhiên chủ động quan tâm hỏi: "Anh cả ơi, nghe nói gần đây anh đang đi xem mắt, lúc nào mới mang chị dâu về cho chúng em gặp thế?"

Đúng là không biết suy nghĩ nọ, đàn ông bị vợ cấm sừng kị nhất là người ta nhắc tới chuyện đó cho dù Triệu Nghị Nhiên không bỏ vốn vào tình cảm thì sắc mặt vẫn trầm xuống.

"Hai đứa suốt ngày tạo scandal, đã đăng đầy trên báo chí rồi, còn chưa biết bớt phóng túng lại?"

Nhà họ Triệu cũng coi như có quyền có thế, lại có hai đứa con khác biệt, một đứa là tay đua xe, một đứa là người mẫu, đều thích bộc lộ thân phận ra ánh sáng. Ngoại hình hai anh em xuất chúng đến đời mạng, đẹp đến ngộp thở, ký giả nhiều chuyện không sẵn đón tin tức của bọn nó mới là lạ.

Cặp sinh đôi nghe thế liền cúi đầu, Triệu Thái Nhiên vuốt vuốt tóc, vẻ mặt đau khổ trả lời: "Đều là lời đồn đại ạ, thật thật giả giả, hiệu quả tuyên truyền mà thôi."

Triệu Nghị Nhiên nghe xong càng thêm bất mãn: "Hai đứa có nghĩ tới cha mẹ ra ngoài phải gặp người thế nào không? Không cần quan tâm đến thanh danh trong nhà à?"

Mất thấy Triệu Nghị Nhiên bắt đầu dạy dỗ em trai và em gái, Lưu Mỹ Châu cũng chẳng dám ở lâu.

"Em...Em tới phòng bếp xem có gì cần làm không, mọi người thông thả chuyện trò ạ."

Thật may là ba anh em họ Triệu không hề có ý giữ người, loại chuyện riêng này chỉ cần người trong nhà thảo luận là được, trừ phi cô có may mắn trở thành con dâu cả nhà họ Triệu, nếu không vĩnh viễn sẽ không thích hợp tham gia.

Biết được tin cặp sinh đôi đã về, đang ở bên ngoài Triệu Cẩm Bằng và La Thanh Dao cũng mau chóng về nhà, mặc dù rất giận hai đứa con không hề

báo trước một tiếng, nhưng dù sao cũng có thể nhìn nhiều hơn một chút rồi. Ai biết lần sau đến khi nào mới có thể gặp lại, làm cha mẹ chỉ có thể thỏa hiệp với con cái thôi.

Buổi tối hôm đó, Lưu Chí Đạt và Lâm Ngọc Trân phục vụ cả nhà bọn họ dùng cơm, lúc này Lưu Mỹ Châu cũng không cần lộ diện, nhưng cô vẫn chủ động tới phòng bếp giúp một tay. Gần đây tài nấu nướng của cô đã có tiến bộ, có thể giúp đầu bếp làm một vài chuyện.

Hiếm khi cả nhà cùng nhau ăn cơm, Triệu Nghị Nhiên lẳng lẳng nhìn cha mẹ cùng em trai em gái ở chung, cha thì xụ mặt, mẹ lại cao quý lạnh nhạt. Nhưng dưới sự nũng nịu dầy dụa của cặp sinh đôi, người làm cha mẹ rất nhanh liền đầu hàng, lộ ra nụ cười bất đắc dĩ lại mang theo nuông chiều.

Triệu Nghị Nhiên sớm đã thấy rõ điều này, cho dù cha mẹ yêu cầu nghiêm khắc thế nào, với cặp song sinh toàn là đàn gảy tai trâu, vì vậy Thái Nhiên và Yên Nhiên vừa tròn mười tám tuổi liền giải phóng mình, muốn làm gì thì làm, không ai có thể xen vào.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Mặc Người Đàn Ông Kia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 4.1

"Mẹ, mẹ có dùng mỹ phẩm dưỡng da con mua cho không? Sao lần trước không thấy nếp nhăn, bây giờ lại có nhỉ?" Triệu Yên Nhiên luôn luôn mưu cầu sự hoàn mỹ, cô không thêm để ý tới diện mạo của những bạn nữ bên cạnh, nhưng ngược lại rất quan tâm mẹ mình.

"Lần trước con về cũng đã hơn nửa năm rồi, có dùng thêm mỹ phẩm dưỡng da cũng vô dụng, mẹ đã bị con chọc tức đến già rồi."

La Thanh Dao thật sự hết cách với con gái, đã 25 tuổi rồi mà tính cách vẫn bất cần, mỗi lần về đều kể về những người bạn trai khác nhau, may mắn còn biết sử dụng các biện pháp tránh thai, ít nhất không có vác cái bụng lớn trở lại tìm mẹ khóc lóc kể lể.

"Sao mà mẹ già được chứ? Lần trước có một người bạn thấy ảnh gia đình của chúng ta, còn tưởng mẹ là mẹ kế của con nữa, nói cha là trâu già gặm cỏ non, cưới một cô vợ quá trẻ tuổi ả." Triệu Yên Nhiên có hơi thổi phồng nói, bị cha hung dữ trừng mắt một cái, nhưng vẫn cười hi hi.

Triệu Thái Nhiên hoàn toàn đồng ý.

"Không sai, mẹ đúng là người có khí chất, chính con gặp nhiều mỹ phụ như vậy, nhưng không ai vượt qua khí chất thanh cao của mẹ, con vẫn chưa tìm được chân mệnh thiên nữ, đều là do mẹ quá hoàn mỹ ả!"

La Thanh Dao bị con trai dỗ ngọt đến không nhận được cười, Triệu Cẩm Bằng lại hừ lạnh một tiếng nói: "Thái Nhiên, Yên Nhiên, rốt cuộc hai đứa có định kết hôn hay không? Suốt ngày chỉ biết ăn chơi, được lên trên báo vẫn còn chưa đủ sao?"

"Cha, ngài phải nghĩ thoáng một chút, chuyện đó cứ giao cho anh cả đi, chắc con và Yên Nhiên không có cơ hội đâu."

Triệu Thái Nhiên cực kỳ thích thú đá bóng qua cho anh cả, dù sao lúc có cha mẹ ngồi cùng, anh cả vẫn luôn giữ yên lặng.

"Đúng đó, sau này anh cả phụ trách gia nghiệp, dĩ nhiên cũng phải phụ trách việc nối dõi tông đường, điều này rất công bằng mà!"

Triệu Yên Nhiên vốn không muốn sinh con, coi như ngày nào đó chợt nổi lên máu tính, cũng chỉ nhận nuôi trẻ mồ côi hoặc tìm người mang thai hộ, cô mới không nỡ hủy hoại danh người của mình.

Triệu Cẩm Bằng nghe cặp sinh đôi nói lời vô lại, thật sự là hết cách, chỉ có thể cảm thán: "Chỉ cần hai đứa có được 1% của anh cả các con thì chúng ta làm cha mẹ cũng không cần lo lắng."

"Cha mẹ thiên vị! Nhưng thôi, con chẳng thích so đo, dù sao đã có anh cả hiểu thuận với hai người, con và Yên Nhiên phải đi làm trẻ lưu lạc vậy."

Triệu Thái Nhiên rõ ràng là được tiện nghi còn khỏe mẽ, còn nhận được sự ủng hộ nhiệt tình của Triệu Yên Nhiên, hai anh em liền tiếp tục chuyện trò vui vẻ, chọc cha mẹ dờ khóc dờ cười.

Những lúc như thế này, Triệu Nghị Nhiên luôn lười phải nói chuyện, thỉnh thoảng chỉ gật nhẹ đầu hoặc "ừ" một tiếng. Cho dù cha mẹ có bắt mắng cặp sinh đôi đến đâu, vẫn sẽ bao dung cho sự tùy hứng và ấu trĩ của bọn nó, không đặt quá nhiều hy vọng giống như với người con trưởng như anh. Muốn trách thì trách chính anh, rất có ý thức trách nhiệm nhưng không biết nói lời ngon tiếng ngọt, đành nhận lấy sự đối xử khác biệt. Từ lâu anh đã tiếp nhận đó, ôn thực tế, cũng chẳng có cảm tình gì, chỉ có thể nói là vô cảm thôi.

Sau khi kết thúc tiệc gia đình, Triệu Nghị Nhiên về phòng mình, lấy một đĩa CD bỏ vào dàn âm thanh, tiếng nhạc du dương mỹ lệ lập tức truyền ra, anh nằm dài trên giường nhắm mắt lắng nghe, đôi tay vô thức vẫy theo.

Đúng, anh từng có một mơ ước, một mộng đẹp bị chính mình từ bỏ, chỉ có trong đêm khuya yên tĩnh, anh mới cho phép mình tạm thời đắm chìm, đợi trời sáng sẽ trở về cuộc sống thực tế, anh vẫn là Triệu Nghị Nhiên khiến cho mọi người yên tâm.

Cặp sinh đôi chỉ ở lại nhà nửa tháng, rồi bay về hai quốc gia khác nhau, cũng không biết bao giờ trở lại, Triệu Cẩm Bằng cùng La Thanh Dao không thể giữ được đôi nam nữ ngang bướng, đành phải ra sức tìm một người vợ tốt cho Triệu Nghị Nhiên, hi vọng trường tử sớm sinh hạ trường tôn, trong nhà mới náo nhiệt một chút.

Trải qua sự dạy dỗ của đại tiểu thư nhà họ Tô, lần này bọn họ cẩn thận hơn rất nhiều, chọn đối tượng còn phải điều tra, lợi dụng các nguồn thám thính tin tức. Bởi vì kéo dài được chút thời gian nên Triệu Nghị Nhiên cũng khá thành thạo, ngoại trừ công việc thì là dùng âm nhạc để giải trí.

Gần đây người bận rộn nhất chính là Lư Mỹ Châu, tuy sau khai giải cô đã thích nghi được rất nhanh, vì đây là lần thứ hai học đại học, còn học đúng chuyên ngành quản trị doanh nghiệp, nên sẽ không có chút trở ngại. Thế nhưng cô không thể phân thân, giờ làm việc giảm một nửa, chỉ có thể chạy tới công ty sau khi tan lớp, về công thì hy vọng góp thêm chút tâm lực, về tư thì hy vọng thấy được Triệu Nghị Nhiên lâu một chút.

Các loại hoạt động gì mà xã đoàn, quan hệ hữu nghị, đón người mới đến..., cô đều vô tâm tham dự, cô cũng chẳng phải là người mới thật sự, những thứ ấy đã quá quen với cô rồi. Nếu không phải sợ người nhà và bạn bè quá mức kinh ngạc, cô còn muốn nhảy hai cấp để tốt nghiệp sớm hơn cơ!

"Reng reng....reng reng....."

Tiếng chuông tan học vang lên, Lư Mỹ Châu nhanh chóng thu dọn mọi thứ liền muốn rời đi, có bạn học tìm cô đi ăn cơm cô cũng từ chối. Đừng trách cô không quý bạn học, thật sự là cô không có gì để nói với thiếu niên, thiếu nữ mười tám tuổi, linh hồn cô đã hai mươi lăm tuổi rồi, mọi người có sự cách biệt mà!

"Mỹ Châu đợi đã nào! Có người tìm bạn." Một bạn học đứng ở cửa phòng học hô to.

"Cám ơn, là ai vậy?" Lư Mỹ Châu quay đầu nhìn, chỉ thấy một chàng trai đeo kính, ôm một bó hoa hồng to, cười ngượng ngùng bước tới.

Ánh mắt của các bạn học đều dồn hết về đây, nhìn chàng trai ôm hoa kia đang luống cuống tay chân, thật vất vả mới lấy được giấy bút từ trong túi áo ra.

"Bạn học Lư Mỹ Châu, chào bạn.....Mình chỉ tặng hoa giúp thôi, mời ký nhận."

"Xác định là đưa cho tôi sao?"

Lư Mỹ Châu không thể tin được sẽ có người tặng hoa cho mình, kiếp trước không có kinh nghiệm, kiếp này cũng là lần đầu tiên, thật sự là không thể tưởng tượng nổi! Cộng thêm bạn học tò mò vây xem bên cạnh, hại cô có ảo giác mình là nữ chính trong phim thần tượng, thật may là cô chưa xuất hiện ảo tưởng, bởi vì cô biết người tặng hoa cho mình không phải là Triệu Nghị Nhiên, trừ phi hôm nay là ngày cá tháng tư.

Chàng trai thật thà gật đầu một cái: "Ừm! Hôm nay là ngày vườn trường tỏ tình, khoa trồng trọt của chúng mình có tổ chức hoạt động tặng hoa."

"Tôi biết rồi, cám ơn bạn!" Lư Mỹ Châu ký tên mình, để đôi phương hoàn thành tốt kết quả công tác.

Đội chàng trai kia rời đi, cô mới phát hiện trong bó hoa có tấm thiệp, mở ra xem, lại là một học trưởng tặng! Phía trên còn viết: "Đóa hoa xinh đẹp tặng cho người xinh đẹp"

Ách, thăng thần mà nói thì lời kịch này có chút tục, ký tên còn là Tiểu Bảo, vì vị học trưởng kia họ Vi, danh hiệu dĩ nhiên là Vi Tiểu Bảo, vai nam chính phong lưu và khôi hài trong Lộc Đình Ký.

Đối với vị học trưởng Tiểu Bảo đó, Lư Mỹ Châu không chán ghét cũng chẳng có thiện cảm diễn, bởi vì bọn họ vốn không quen biết, mới nói qua mấy câu mà thôi dan. Hơn nữa cô tự nhận mình không tính là mỹ nữ, cội như sau khi sống lại khá chú trọng đến ăn mặc le, nhưng vẫn chưa đến mức nhận được loại hâm mộ này chứ? Cô nhớ học trưởng Tiểu Bảo có vẻ rất đáng hoàng quý, không ngờ vừa ra tay liền lão luyện như vậy don, xem ra cô còn phải học nhiều một chút, người không thể nhìn bề ngoài, nước biển không thể đo lường được!

Các bạn học ríu rít tiến lên quan tâm nói: "Là ai tặng thế? Thật là lãng mạn đó! 11 đóa hoa hồng đại diện cho toàn tâm toàn ý, một đời một kiếp đấy!"

"Xin lỗi, tôi còn có việc, hôm nào hàn huyên tiếp, bye bye!"

Thì ra trở thành tiêu điểm của tin đồn lại bắt đầu dễ như thế, hiện tại Lư Mỹ Châu mới hiểu rõ phiền não của mỹ nữ trong trường học, mặc dù tình huống của cô chỉ là một bữa ăn sáng, nhưng đối phó cũng không phải dễ dàng đâu.

Cô cứ ôm một bó hoa hồng đi tới công ty Kinh Vũ, vừa vào phòng tổng giám đốc đã bị hai vị thầy giáo đề ý, Kha Bì Hào kêu lên đầu tiên: "Em gái Tiểu Châu, có người tặng hoa cho em à? Hay là em định tặng anh?"

"Khụ! Là một vị học trưởng tặng cho em, em vừa mới tan lớp mà, đành phải ôm hoa đến công ty." Nói đến cũng tội nghiệp, sống tới hai kiếp cô mới nhận được một lần, chỉ có cảm giác bối rối thôi.

"Tuổi trẻ thật tốt, Tiểu Châu cũng nên nói chuyện yêu đương rồi."

Kiều Đan Thư bắt đầu cảm khái tuổi thanh xuân của mình không còn nữa, còn lấy ra cái gương nhỏ soi kỹ dung nhan, gần đây làm thêm giờ quá nhiều, nếp nhăn cũng rõ lên rồi.

Lưu Mỹ Châu vội vàng giải thích: "Không phải vậy mà! Em hoàn toàn không có cảm tình với vị học trưởng kia, đang phiền não phải làm thế nào để từ chối anh ta đây?"

"Trực tiếp mở miệng là được, sợ cái gì?" Kha Bì Hào không cho đây là vấn đề, tình cảm chính là phải thẳng thắn với mình và người khác.

"Không, anh cảm thấy nên âm thầm xử lý, không cần cho cậu ta bất kỳ hy vọng gì, thời gian dài tự nhiên sẽ không sao đâu." Kiều Đan Thư tin tưởng khiêm tốn mới là vương đạo, nói quá rõ ràng ngược lại sẽ không tốt.

"Làm chi mà không rõ ràng, muốn mờ ám sao? Tôi ghét nhất loại người như thế, muốn liến lên, không cần kéo xuống!"

"Hóa chuyện lớn thành chuyện nhỏ mới chính là cao chiêu, chừa chút mặt mũi cho đối phương, dù sao về sau còn chạm mặt, làm cho quá lúng túng cũng bất tiện với Tiểu Châu."

Hai đàn anh đang tranh cãi về chuyện nên từ chối người theo đuổi như thế nào, kẻ trong cuộc là Lưu Mỹ Châu lại ở bên cạnh nghe say sưa. Xem ra bọn họ đều có sự trải nghiệm tình yêu khá giống nhau, chắc là vì điều kiện của bọn họ quá tốt nên mới có thể từ chối người khác, còn cô gái bình thường như cô chỉ sợ toàn bị người từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Mắc Người Đàn Ông Kia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 4.2

Đang sôi nổi thảo luận, đúng lúc Triệu Nghị Nhiên đi vào phòng làm việc, ba trợ lý liền cùng nhau đứng lên chào hỏi.

"Chào tổng giám đốc Triệu!"

"Ừ, các cậu cứ tiếp tục làm việc đi."

Về mặt Triệu Nghị Nhiên vội vã, đi thẳng về phía phòng làm việc của mình, khóe mắt chợt phát hiện sự tồn tại của bó hoa, hơn nữa còn đang đặt ở trên bàn của Lưu Mỹ Châu, anh dừng bước nhúm mày hỏi: "Là ai tặng hoa vậy?"

Thật quá xấu hổ mà, giống như phạm nhân bị quan toà chất vấn, Lưu Mỹ Châu xua xua tay nói: "Là của một học trưởng khóa trên, em cũng thấy không quen....."

Triệu Nghị Nhiên ra sức trừng bó hoa hồng đỏ, trầm ngâm trong chốc lát mới nghiêm túc nói: "Phải biết tự bảo vệ mình, đừng để kẻ xấu lừa."

"À..... Em biết rồi."

Lấy đâu ra nhiều người xấu như vậy chứ? Triệu Nghị Nhiên cũng giống hệt cha mẹ, luôn cảm thấy cô dễ bị lừa gạt, khiến cô có cảm giác mình rất ngốc nghếch.

Kiều Đan Thư thấy sắc mặt cấp trên nặng nề, liền mở miệng giải vây cho Mỹ Châu.

"Tổng giám đốc Triệu đừng lo, chúng tôi đang nghĩ cách giúp Tiểu Châu, dạy em ấy nên từ chối người mình không thích như thế nào."

"Hai người các cậu thật sự trải qua khó khăn rồi." Triệu Nghị Nhiên lạnh lùng nói.

Kiều Đan Thư không dám nhiều lời, Kha Bì Hào ỷ vào da mặt tương đối dày, ha ha cười nói: "Đó là đương nhiên, Tiểu Châu là bông hoa trong phòng tổng giám đốc của chúng ta, nhất định phải nghĩ nhiều cách giúp em ấy, không thể để cho mấy thằng nhóc như ý muốn được!"

Trên mặt Triệu Nghị Nhiên không hề có ý cười.

"Mỹ Châu, pha giúp anh một tách trà vào đây."

"Vâng!" Cô cũng muốn nhân cơ hội kết thúc đề tài này, thật sự quá xấu hổ rồi!

Nhìn sắc mặt tổng giám đốc tái mét đi vào phòng làm việc, Kiều Đan Thư và Kha Bì Hào đành phải sờ sờ mũi, ngoan ngoãn ngồi xuống tiếp tục làm việc, còn Lưu Mỹ Châu thì đến phòng trà nước pha ba tách trà, hai tách đưa cho hai vị trợ lý, tách còn lại thì đặt lên trên bàn người trong lòng.

Vào cửa, cô nhẹ giọng nói: "Anh cả Triệu mời dùng trà."

Triệu Nghị Nhiên vẫn bày ra vẻ mặt bị người đòi nợ, cũng chẳng để ý tới tách trà nóng ngát hương, hỏi thẳng vào vấn đề: "Cái người học trưởng tặng hoa là ai? Tình trạng gia đình như thế nào? Thành tích học tập ra sao? Phẩm hạnh đạo đức thế nào? Có hẹn em ra ngoài một mình không? Thầy giáo và bạn

học đánh giá cậu ta ra sao?"

Hà? Đây là đang phỏng vấn người mới hay điều tra nhân viên vậy? Luru Mỹ Châu nghe mà ngây người, bởi vì cô không đáp nổi đến một câu.

"Thật ra thì em không quen anh ta, chỉ biết anh ta tên là Vi Tiểu Bảo,-n- có vẻ đàng hoàng, hình như em chỉ mới nói vài ba câu với anh ta thôi...."

"Vi Tiểu Bảo?"

Triệu Nghị Nhiên liền trực tiếp cho rằng người này không phải thứ tốt, mặc dù trong công việc Mỹ Châu biểu diễn hiện không tệ nhưng tính cách đơn thuần là khó có thể đa,àn thay đổi. Anh chỉ sợ cô bị lừa cũng không biết, nói không chừng l,ê sẽ bị lừa tiền, lừa thân, lừa tâm.... Vừa nghĩ tới những khả năng đó, anh qu,úy liền đứng ngồi không yên, nếu như là trước đây anh sẽ chẳng lo lắng như thế, nhưng từ lúc Mỹ Châu vào công ty đến nay,dô,ôn vừa nghiêm túc lại tri kỷ, anh đã xem cô như người một nhà, không thể nhìn cô bị bắt nạt.

"Anh cả Triệu đừng quá lo lắng, em sẽ không đồng ý vị học trưởng đó, em đã có người mình thích rồi." Nhìn anh vẫn không vui, cô dứt khoát nói ra một nửa chân tướng, dù sao đánh chết cũng không lật ắt chủ bài là được.

Anh nghe xong càng kinh ngạc hơn.

"Hà? Là người như thế nào?"

"Anh ấy đã đi làm, năng lực rất mạnh, là chủ quản của một công ty."

Người đàn ông đã ra xã hội? Lần này Triệu Nghị Nhiên còn có lý do để lo lắng hơn, một kẻ lồi đời định lừa gạt nữ sinh còn chưa phức tạp sao?

"Hai người quen nhau thế nào? Đã bắt đầu qua lại chưa?"

"Anh ấy là con trai của bạn cha em, chỉ là mình em thăm mền thôi, anh ấy không hề biết gì, chúng em chỉ có thể xem là bạn bè bình thường thôi."

Thật may là còn chưa có chính thức phát triển, anh hơi thở phào nhẹ nhõm.

"Em còn nhỏ tuổi, trước tiên cứ cố gắng trau dồi bản thân b3qu4d0n, đừng quá cường cầu chuyện tình cảm."

Luru Mỹ Châu chưa nói được hay không được, chỉ mỉm cười đáp lại anh, trong ánh mắt lại chất chứa sâu não. Đúng vậy, chuyện tình cảm thật sự không thể cưỡng cầu, cưỡng cầu sẽ không phải tình cảm thật lòng, cô đã sớm hiểu rõ đạo lý này, chỉ là tâm bất do kỷ, đã có tình cảm sao có thể không yêu cầu xa vời?

Triệu Nghị Nhiên sùng sốt một chút, vì sao cô lại cười cô đơn như thế? Hay là anh bị ảo giác rồi?

"Khụ! Có việc thì cứ tới tìm anh, ở nhà em là con gái một, hãy cứ xem anh như anh cả của em"

"Em biết rồi, cảm ơn anh cả Triệu."

Đối thoại kết thúc ở đây, Luru Mỹ Châu gật đầu rồi rời đi, Triệu Nghị Nhiên lại bắt đầu trầm tư. Thì ra cô gái nhỏ trong mắt anh đã đến tuổi yêu đương rồi, ngoại trừ có nam sinh theo đuổi thì chính cô cũng đã có người trong lòng b3qyd0-, chỉ là không ngờ là đơn phương, không biết chàng trai khiến cô động lòng là người như thế nào?

Nhìn lại chính mình, đã năm năm rồi chưa từng nói yêu thương, kết giao với Tô Uyển Nghi cũng vô nghĩa, bởi vì anh vốn không đặt tình cảm vào đó, về sau có đối tượng hẹn hò mới chắc cũng sẽ vậy thôi. Anh có linh cảm cả đời này sẽ là như thế, gắng sức công tác, chịu trách nhiệm với nhân viên, bảo vệ gia đình, không động tâm với bất kỳ ai.....

Thôi được, tình yêu cũng chẳng phải là nhu yếu phẩm của cuộc sống, anh làm tốt chuyện nên làm là đủ rồi, có thiếu sót mới là cuộc sống chân thật, không phải sao?

Sự kiện tặng hoa hạ màn rất nhanh, hôm sau Luru Mỹ Châu đi học liền nghe được tin tức mới nhất, thì ra học trưởng Vi Tiểu Bảo người giống như tên, hôm vườn trường tổ tình liên tặng đi bảy bó hoa, đều là 11 đóa hoa hồng, tất cả lời nhắn đều là "Hoa xinh đẹp tặng cho người xinh đẹp", vừa không có sáng ý lại chẳng có thành ý.

Quản chủ Tiểu Bảo sử dụng sách lược "Thà giết lầm còn hơn bỏ sót", hễ nữ sinh nào có nhan sắc và từng nói qua vài câu với anh ta đều có vinh hạnh nhận được hoa. Đáng tiếc sau khi tin tức bị tiết lộ liền tạo thành hiệu quả ngược lại, bảy cô gái kia đều chẳng cảm động, chỉ cảm thấy vô cùng nhàm chán.

Nhìn mọi người rầm rì bàn tán, Luru Mỹ Châu thầm thở phào một hơi, cô không cần nghĩ cách từ chối, chắc hẳn vị học trưởng ấy đã nhận được phản ứng của đồng đạo dư luận rồi, sẽ không dám đi ném mìn thất bại đâu.

Ngày tươi đẹp cứ thế qua đi, trừ lần thứ hai thi lấy bằng lại thất bại, Luru Mỹ Châu có thể nói là hài lòng với mọi việc. - Ở nhà, tình cảm của cô cùng cha mẹ càng tốt hơn, ở công ty cô và ba vị đàn anh chung sống hòa hợp, ở trường học thì thoải mái nhẹ nhàng. Dù sao toàn là kiến thức đã học qua từ kiếp trước, nhưng ôn lại lần nữa thì càng có thể củng cố chắc hơn. Cô vốn không đủ thông minh, nên phải củng cố thêm thì mới tiến bộ được.

Thứ sáu hôm nay, Luru Mỹ Châu không có lớp, có thể làm cả ngày, vì vậy cô và Triệu Nghị Nhiên ngồi chung xe đến công ty, khi anh lấy đi động ra làm

việc thì cô liền lấy nhật ký ra viết vu vơ.

"Mỹ Châu thích viết nhật ký sao? Có muốn mua điện thoại thông minh không? Loại này của anh cũng không tệ đâu."

Anh phát hiện cô luôn ôm một cuốn nhật ký màu le,lê,e đỏ, không có gì làm liền cúi đầu ghi chép. Anh không quá hiểu những điều này, không phải thanh niên bây giờ đều thích sản phẩm kỹ thuật qu,ý số sao? Ngay cả anh cũng đã dùng thành quen, chức năng đ,ô,n bao gồm: đàm thoại, máy tính, cameras, email cùng tin nhắn hình ảnh và âm thanh, có rất nhiều chức năng, sao cô vẫn còn hoài cổ như thế?

"Cám ơn, nhưng em bị cận nặng, nhìn màn hình điện tử sẽ bị đau mắt." Lưu Mỹ Châu vội vàng khép nhật ký lại, không muốn để anh nhìn thứ không nên thấy, phần thâm mền này chỉ mình cô hiểu là được. Có lẽ cả đời sẽ không có cơ hội nói cho anh biết, đợi cô già rồi thì vẫn có thể vừa lật xem vừa hoài niệm.

"Thì ra là như vậy."

Lời giải thích rất hợp lý, nhưng mà anh vẫn phát hiện ra điều kỳ lạ, Mỹ Châu vô cùng nâng niu nhật ký bảo bối của mình, luôn đặt ở trong túi mang theo bên người, tuyệt đối sẽ không tiện tay bỏ lại, giống như là sợ bị người nhìn trộm, bảo vệ đến giọt nước cũng không lọt.

Chẳng lẽ cô viết bí mật gì không thể cho ai biết sao? Là nói xấu cấp trên hoặc đồng nghiệp chăng? Hay là vụng trộm ghi chép cơ mật của công ty?

Triệu Nghị Nhiên cảm giác mình có chút nhàm chán, biết rõ Mỹ Châu không phải loại người như thế, lại không nhìn được suy diễn. Bình thường anh đâu nhàm chán đến vậy, có thể gần đây lượng công việc tương đối ít,- lại chưa tìm được đối tượng hẹn hò mới, nhất thời liền rảnh rỗi đến bị chập rối.

Lúc này anh còn chưa nghĩ đến, khi đàn ông bắt đầu tò mò về phụ nữ thì cũng là lúc nảy sinh ra hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Mắc Người Đàn Ông Kia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 4.3

Tháng mười, trời nóng như thiêu đã hơi chuyển lạnh, đầu chiều hôm ấy Triệu Nghị Nhiên vừa kết thúc một buổi tiệc xã giao, từ bên ngoài trở lại phòng tổng giám đốc, phát hiện Kiều Đan Thư và Kha Bi Hào không có ở đây, chỉ có Lưu Mỹ Châu ở lại trông coi, đang cúi đầu viết viết vào quyển nhật ký màu đỏ.

"Chỉ có em ở đây, bọn họ đều ra ngoài rồi à?" Anh vừa đến gần thì thấy cô khép lại nhật ký, nhanh chóng rút vào túi xách của mình, khiến anh không khỏi tò mò lần nữa. Rốt cuộc cô đang giấu diếm cái gì? Vấn đề này quấy nhiễu anh một thời gian, không giải quyết nữa thì thật sự là khó chịu.

Lưu Mỹ Châu hơi hốt hoảng đứng lên trả lời: "Vâng! Bọn họ sẽ về trễ ạ, anh cả Triệu đã ăn cơm trưa rồi ạ?"

"Anh đã ăn cùng khách hàng rồi, nhưng cũng chẳng ăn được mấy, em đi mua giúp anh chút đồ ăn đi."

Lúc chỉ có hai người, cô vẫn gọi anh là anh cả Triệu, anh rất đồng ý, dù sao tình cảm giữa hai người cũng đặc biệt, không cần phải khách sáo gì cả. Chỉ là vừa nghĩ tới quyển nhật ký đó, rõ ràng là cô có bí mật giấu anh, phải chăng cô không xem anh là anh trai?

"Được ạ, nhưng anh Kiều và anh Kha đều không ở đây, nơi này nhất định phải có người trông coi."

"Anh trông coi không được sao? Đúng lúc anh muốn gọi vài cuộc điện thoại nên gọi ở đây cũng được." Anh ngồi ở trước bàn của mình, mặc dù dữ liệu quan trọng đều ở phòng làm việc riêng, nhưng chỉ cần mở máy tính điện mặt mã vào là có thể lấy được, có lúc anh cũng sẽ làm việc chung với nhóm cộng sự.

"Vâng! Em sẽ về nhanh thôi." Lưu Mỹ Châu cầm túi xách lên định đi ra ngoài, cũng không hỏi Triệu Nghị Nhiên muốn ăn gì, anh không hề kén ăn, thích ăn cũng chỉ có vài thứ, cứ mua thay đổi là được.

"Đợi chút, lần này không cần báo thủ quỹ, em cầm tiền của anh đi mà mua." Anh rút ra một tờ tiền lớn, đặt vào tay cô, dặn dò: "Mua nhiều một chút, chờ đám người Đan Thư về ăn nữa."

"Vâng." Trong đầu cô tính toán rất nhanh, ba vị đàn anh đều thích ăn đồ gì nhỉ?

"Em cầm cái túi nặng như vậy thì còn có thể cầm bao nhiêu thứ?" Anh thấy cô bỏ tài liệu và nhật ký vào túi xách nặng trĩu liền hỏi dò.

"Cũng hơi nặng!" Cô nghiêng đầu suy nghĩ một lát, quyết định đặt túi về chỗ cũ,-on- dùng giọng khàn cầu nói: "Vậy anh cả Triệu trông coi hộ em nhé, đừng để ai trộm đồ của em đây!"

"Ngay cả anh cũng không tin sao?"

"Không phải, vậy em đi mua đồ, sẽ trở lại nhanh thôi." Cô cười đến híp cả mắt, thần thái sáng lạn nói.

Chờ Lưu Mỹ Châu đi khỏi, Triệu Nghị Nhiên liền gọi mấy cuộc điện thoại, nhưng suy nghĩ vẫn đặt trên cuốn nhật ký kia, ngay từ lúc bảo cô ra ngoài mua đồ thì anh đã có ý định đọc trộm nó, hiện tại cơ hội tới rồi lại hơi do dự, anh thật sự phải làm chuyện nhảm chán vậy sao?

Đúng rồi, Mỹ Châu nói cô ấy thăm mướn một chàng trai đã đi làm-13qu4d0n- anh tin rằng trong nhật ký nhất định có manh mối, vì lo lắng cho thân tâm (thể xác và tinh thần) của cô, anh nên chủ động tìm hiểu một chút, tựa như bậc làm cha mẹ nhìn lên nhật ký của con cái vậy, anh chỉ có ý tốt, muốn bảo vệ cô nên mới làm thế.

Vừa nghĩ tới đây anh liền dứt khoát hẳn, lập tức mở túi xách của Mỹ Châu, lấy ra cuốn nhật ký màu đỏ, anh cảm thấy tay mình hơi run rẩy, lần đầu tiên làm chuyện lén lút lút, nếu bị truyền đi sẽ bị người ta cười chết mất....

Khoảng nửa giờ sau, Lưu Mỹ Châu xách theo hai túi lớn đi vào, tuyệt không cảm thấy mệt mỏi, còn tươi cười nói: "Đã để anh cả Triệu đợi lâu rồi, có muốn em pha trà giúp anh không?"

"Được." Triệu Nghị Nhiên nhận lấy túi đồ, lấy từng món đặt lên trên bàn, nói: "Không tồi, đều là món anh thích."

"Đó là đương nhiên, em chọn rất nghiêm túc đó." Cô thấy túi xách vẫn nguyên tại chỗ, không hề suy nghĩ nhiều liền đi vào phòng trà nước, đợi cô bưng một bình trà nóng ra ngoài, đúng lúc Kiều Đan Thư và Kha Bì Hào đều trở lại.

Bốn người vừa ăn uống vừa bàn công việc, ngoài mặt Triệu Nghị Nhiên rất bình tĩnh nhưng khi anh vào phòng làm việc riêng, đóng cánh cửa sau lưng lại, mới thở ra một hơi sâu.

Ông trời ơi! Anh thật bội phục kỹ thuật diễn của mình, rõ ràng vừa xấu hổ lại áy náy, vẫn có thể giả bộ không có việc gì, về sau anh còn phải giả vờ nhiều, tuyệt đối không thể để Mỹ Châu biết anh đã biết. Căn cứ vào nội dung vừa đọc thì người mà cô thăm mướn chính là anh!

Ở trong nhật ký, cô vô cùng thân mật gọi anh là 'Nghị Nhiên', ghi lại chi tiết việc ăn, uống, dùng đồ của anh, còn có tâm tình như thế nào, về mặt ra sao, cười mấy lần, trộm mắt mấy lần, sau đó viết hết cảm tưởng của cô, đại loại là: "Thật vui vì có thể mát xa giúp Nghị Nhiên", "Hình như Nghị Nhiên rất thích uống trà mình pha", "Nghị Nhiên nên cười nhiều một chút, không phải là cười khách sáo, mà là cười chân thành", "Tiểu thư Tô hoàn toàn không xứng với Nghị Nhiên, thật may là cô ta đã bị loại rồi", "Ngày mai có thể làm món gì cho Nghị Nhiên đây? Lần trước làm bánh bích quy không tệ, nếu như làm com hộp cho anh liệu có khoa trương quá không?"

Lời vẫn như vậy, anh liếc mắt liền nhìn ra tâm ý của cô, phản ứng đầu tiên là điều này sao có thể chứ? Anh lớn hơn cô mười tuổi, tình cảm của hai người giống như anh em, vậy mà cô có ý nghĩ không an phận với anh? Không, không nên nói là không an phận, cô thăm mướn anh là không sai, cũng chưa từng tạo ra rắc rối cho anh, chỉ lặng lẽ trả giá theo cách của mình.

Nếu như anh còn là chàng trai mười mấy đôi mươi, có thể sẽ cảm động mà kết giao với cô, dù sao đối với phần lớn đàn ông mà nói, được phụ nữ nữ ái mộ là một việc rất vẻ vang, rất may mắn, trừ phi cô gái kia là người mình chán ghét.

Mỹ Châu có khiến anh thích hay không? Đáp án dĩ nhiên là có, anh đã quen với sự chung đụng, tiếp nhận mọi sự quan tâm của cô, coi như yên lặng ở chung một chỗ cũng rất thoải mái. Nhưng mà khoảng cách giữa bọn họ quá xa, trừ tuổi tác còn có thân thế, phạm địa vị, hai bên gia đình, kinh nghiệm sống, đều không thích hợp trở thành một đôi uyên ương. Khó trách cô chỉ dám thăm mướn mà không dám thổ lộ với anh chắc hẳn cô cũng biết khó khăn trùng điệp, chỉ có thể viết hết tâm tư vào , quyển nhật ký.

Cũng được, cứ như vậy đi! Triệu Nghị Nhiên tự nhủ, anh sẽ không để lộ bí mật này, tiếp tục giữ nguyên tình hình hiện tại là được, một ngày nào đó anh sẽ cưới một người vợ môn đăng hộ đối, Mỹ Châu cũng sẽ bỏ qua mối tình thiếu nữ này, tìm đối tượng tốt rồi chân chính nói lời yêu.

Anh sẽ đóng vai anh cả tốt, coi như là vì tấm chân tình của cô, anh nguyện ý làm núi dựa cho cô cả đời.

Từ khi Triệu Nghị Nhiên biết được tâm ý của Lưu Mỹ Châu, lúc chung đụng khó tránh khỏi có hơi mất tự nhiên. Anh thật không dám nhìn thẳng vào mắt cô, mặc dù cô vẫn biểu hiện như bình thường, chỉ là khi làm cẩn thận xong một việc, đều nhìn anh bằng ánh mắt không tìm ra được tật xấu. Nhưng vừa nghĩ tới mỗi ngày cô đều sẽ ghi chép tỉ mỉ về mình, anh liền cảm thấy giống như đang sống dưới kính hiển vi, cho dù cô không hề có ác ý. Mà quan trọng hơn là, nếu còn tiếp tục như thế, Mỹ Châu sẽ không bỏ được anh, thì sao có thể tìm được đối tượng tốt chứ?

Trải qua một phen suy tính cẩn thận, anh quyết định giúp Mỹ Châu một tay, có thể bởi vì cô còn ít tuổi, biết rất ít về đàn ông, mới có thể sinh ra hứng thú với "anh cả già" như anh. Vì vậy anh mới đề xuất cho nhân viên đi du lịch, không có cơ hội thì phải tạo ra cơ hội. Trong công ty có một vài nhân viên nam vừa mới tốt nghiệp, hơn hai mươi tuổi cũng coi như xứng đôi với cô, thanh niên chơi chung một chỗ sẽ dễ nảy sinh tình cảm.

Ngay khi tổng giám đốc ra lệnh một tiếng, hơn trăm nhân viên của tổng công ty Kinh Vũ liền thẳng tiến đến huyện Bình Đông của thị trấn Khản Đình, bao cả một khu nghỉ dưỡng trung tâm, hưởng thụ khách sạn cao cấp, bãi biển tư nhân, du thuyền và trường đua xe xa hoa. Mọi người có thể tự do vui đùa, ăn uống vui chơi đều do công ty chi trả.

Vừa ra khỏi trạm dừng xe đã có xe riêng đưa đón bọn họ đến khách sạn, trên đường Triệu Nghị Nhiên đặc biệt dặn dò Lưu Mỹ Châu.

"Chuyến đi này không chỉ vui chơi thả phanh mà em cũng phải làm quen với các đồng nghiệp ở bộ phận khác, nhất là một vài nhân viên trẻ tuổi, về sau có thể là chủ lực của công ty, em phải cố gắng tạo mối quan hệ với họ đấy."

"Dạ!" Luru Mỹ Châu nhận được chỉ thị công việc, quyết định nghiêm túc chấp hành.

"Nhưng không cần quá nghiêm túc đâu, dù sao chỉ là nhân viên du lịch, cứ thả lỏng tâm tình bắt đầu từ làm bạn, về sau lúc hợp tác mới có lợi."

"Vâng, em hiểu rồi!"

Nhìn dáng vẻ còn chưa thông suốt của cô, anh chỉ có thể âm thầm lắc đầu. Tóm lại là anh đã sáng tạo cơ hội rồi, -l3qu4d0n- đành xem nhân duyên của cô có mỹ mãn không thôi, dĩ nhiên anh cũng sẽ giúp cô thăm định, tránh cho cô gặp phải người xấu, thương tâm đau lòng, thì tội của anh rất lớn rồi.

Tháng mười, miền nam vẫn là ánh dương rực rỡ, sau khi tới đích, mọi người rời rít thay áo somi hoa cùng giày xăng-đan, tràn đầy phong tình của miền nam nhiệt đới.

Luru Mỹ Châu cũng thay một bộ váy liền thân không tay màu hồng, cổ áo cũng không quá trễ, chỉ lộ ra xương quai xanh, làn váy cũng không quá ngắn, chỉ cao hơn đầu gối 10 cm, so với vài nữ đồng nghiệp lộ chân, lộ ngực lại lộ lưng, thì cô coi như khá bảo thủ rồi.

Hiếm khi thấy cô ăn mặc như thế, Kiều Đan Thu và Kha Bi Hào đều xuýt xoa khen ngợi vài câu, bảo cô sau này chú ý ăn mặc, thanh xuân không thể để trôi qua vô ích.

Ý nghĩ đầu tiên của Triệu Nghị Nhiên chính là bảo cô đi thay đồ, sao có thể lộ như vậy được? Nhưng mà anh lại nghĩ chuyển đi này là để cho cô tìm đối tượng, ăn mặc kín đáo thì sao hấp dẫn đàn ông được? Mâu thuẫn trong suy nghĩ, anh đành phải im lặng.

Buổi tối đầu tiên là để toàn thể nhân viên liên hoan, ở đại sảnh Lâm Hải bày tiệc đứng, mọi người có thể vừa thưởng thức cảnh đẹp vừa thưởng thức món ngon, dĩ nhiên sẽ chẳng thể thiếu rượu ngon rồi. Lúc này đây là phải tận tình hưởng thụ, coi như say rượu làm loạn cũng sẽ được tha thứ.

Triệu Nghị Nhiên không cần tự mình đi lấy đồ, đã có ba người trợ lý iên tục lấy món ăn cho anh, đồng thời có không ít đa,đàn người đi qua mời rượu. Bình thường, tổng giám đốc lễ,lễ đều xa cách với mọi người, ngồi tít trên cao không dễ thân thiết, hiếm có cơ hội kính rượu sao có thể bỏ qua đây?

Từ lượng của Triệu Nghị Nhiên có cao đến đâu vẫn không địch lại được sự nhiệt tình của mọi người, Kha Bi Hào và Kiều Đan Thu ở bên cạnh giúp chần rượu, uống tới uống lui vẫn không thấy nổi. Ngược lại, Luru Mỹ Châu vì nhỏ tuổi nhất, mọi người không nỡ tàn phá mầm xanh của quốc gia nên tha cho cô, cuối cùng chỉ có mình cô là tỉnh táo.

"Được rồi, hôm nay tổng giám đốc Triệu đã uống quá nhiều, mọi người đừng hại anh ấy đau đầu cả ngày nữa, để anh ấy về phòng nghỉ ngơi đi!" Cuối cùng đã có người bênh vực lẽ phải, cũng là nhân vật cấp chủ quản, lo lắng sau khi về công ty sẽ bị tổng giám đốc ghi thù.

Vì vậy, bốn người tổng giám đốc liền rời khỏi hiện trường, nhờ quản lý khách sạn dẫn về phòng ở tầng trệt, phòng bọn họ được sắp xếp ở cùng tầng, chỉ là Triệu Nghị Nhiên ở phòng tổng thống, còn nhóm trợ lý thì ở phòng tiêu chuẩn.

Quản lý khách sạn và phục vụ viên cũng khá chuyên nghiệp, nhanh chóng chuẩn bị xong khăn lông, nước nóng, canh giải rượu, thuốc nhức đầu, lúc gần đi còn dặn dò: "Có cần gì thì xin hãy gọi chúng tôi bất kỳ lúc nào, được phục vụ các vị là vinh hạnh của chúng tôi."

"Cám ơn, làm phiền các anh rồi." Luru Mỹ Châu lên tiếng đáp, bởi vì Kha Bi Hào và Kiều Đan Thu đang cố gắng đỡ Triệu Nghị Nhiên vào phòng ngủ.

Sau khi đóng cửa lại, cô đi về phía phòng ngủ liền nhìn thấy hai vị đàn anh cùng động thủ, cởi cà vạt, áo cùng tất của Triệu Nghị Nhiên, như vậy mới có thể ngủ thoải mái.

Triệu Nghị Nhiên vừa nằm trên giường đã ngủ mê man, lúc Kiều Đan Thu đắp chăn cho anh, cô mới nhớ ra chuyện vô lễ chớ nhìn. Nhưng nhìn rồi cũng thấy không hề gì, chẳng qua là đàn ông ở trần thôi, cứ xem như là hai mắt ăn kem đi?

Kha Bi Hào giống như đang bước trên mây, là người cáo lui đầu tiên.

"Em gái Tiểu Châu, tổng giám đốc Triệu giao cho em đó, anh phải đi nằm trước đây....."

Luru Mỹ Châu gật đầu nói: "Không thành vấn đề, anh Kiều cũng đi nghỉ ngơi đi, em thấy ở đây có một ghế sofa, lát nữa mệt mỏi em sẽ ngủ ở đó."

"Được, tự em lo liệu đó, nửa đêm nếu như tổng giám đốc Triệu náo loạn, thì cứ đến phòng khách gọi anh."

Kiều Đan Thu cũng cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, không cách nào chống đỡ tiếp nữa,-on- thật may là Triệu Nghị Nhiên ở phòng tổng thống, trừ phòng ngủ chính còn có phòng khách, phòng sách, ở 5, 6 người cũng không thành vấn đề.

"Vâng, em biết rồi."

Chờ hai vị trợ lý rời đi, Luru Mỹ Châu mới đi tới bên giường đưa mắt nhìn người trong lòng, không ngờ cô có thể nhìn dáng vẻ ngủ say của anh ở khoảng cách gần như thế, đây như là món quà từ trên trời rơi xuống sao? Bởi vì từ lúc sống lại cho đến bây giờ, cô đều để tâm đến mọi chuyện, không hề lãng phí thời gian nữa, cho nên mới nhận được món quà lớn này?

Cô kéo ghế qua đây ngồi xuống, không muốn cũng không dám đụng bọ vào anh, khoảng khắc tốt đẹp như vậy, cô chỉ muốn tĩnh tâm để cảm thụ. Nếu có thể cô thậm chí còn muốn vẽ một bức tranh, viết một bài thơ, miêu tả cảnh tượng này, khắc sâu vào trong lòng cô.

Chương 13: Chương 5.1

Sáng hôm sau, Triệu Nghị Nhiên tỉnh lại, đầu đau nhức, phát hiện mình nằm trên giường lớn trong một căn phòng xa lạ, chớp mắt mấy cái mới nhớ ra đây là phòng khách sạn, tối hôm qua anh bị đám nhân viên nhiệt tình (hoặc nên nói là ác ý) chúc say, nhớ rõ là ba trợ lý đưa mình về phòng.

Trong men say mộng lung, anh vẫn cảm nhận được có người lau mồ hôi, cho mình uống nước, động tác cẩn thận không giống như của hai trợ lý nam, mà là của Lưu Mỹ Châu đã thăm mền mình từ lâu.... Thảm rồi, chẳng lẽ anh say rượu mất lý trí, làm chuyện gì xấu ư?

Anh nhất thời hoảng hốt ngồi dậy, định làm rõ ràng là chuyện gì xảy ra, chỉ thấy Lưu Mỹ Châu ngủ ở trên ghế sofa bên cạnh, nghiêng người đối mặt với anh, trên người đắp một cái chăn mềm màu tím, sắc mặt hơi có vẻ mệt mỏi, giống như là vượt qua một đêm gian nan.

Thật may là cô không ngủ bên cạnh anh, quần áo vẫn chỉnh tề, rốt cuộc anh cũng thở phào nhẹ nhõm, không để ý cô vẫn còn ngủ say, không nhận được liên đánh thức cô.

"Mỹ Châu, Mỹ Châu! Sao em lại nằm ở đây?"

"Ừ....."

Lưu Mỹ Châu ngủ mơ mơ màng màng, đưa tay dụi mắt mới tỉnh táo lại, vừa mở miệng đã quan tâm hỏi: "Anh đã tỉnh rồi à? Đầu còn đau nhức không? Có buồn nôn không? Có muốn uống nước không?"

"Anh không sao, tối hôm qua em ở đây chăm sóc anh à?"

Cô cảm kính nể để ở trên bàn trà nhỏ đeo lên, gật đầu khẽ nói: "Còn có anh Kiều và anh Kha, bọn họ ngủ ở phòng sát vách, bọn họ cũng uống say, nên ngủ rất sâu, nửa đêm không hề tỉnh lại."

Thì ra hai người kia cũng ở đây, như vậy thì không tính là cô nam quả nữ ở chung một chỗ, song Triệu Nghị Nhiên còn có một thắc mắc: "Anh ngủ thẳng đến nửa đêm có thức dậy không? Anh đã làm cái gì?"

"Anh.....Nôn hai lần, sau đó muốn uống nước, lau mồ hôi, còn đi vệ sinh....." Cô nói xong lời cuối cùng liền có chút xấu hổ, thật may là anh còn có thể tự mình tìm đến bồn cầu và còi quần, cô chỉ giữ ở cửa phòng tắm, chờ anh giải quyết xong thì đi về giường, tránh cho anh nửa tỉnh nửa say gặp chuyện không hay. Phải biết rằng vấp ngã cũng sẽ chết người, kiếp trước cô chính là chết thẳng cẳng như vậy.

Triệu Nghị Nhiên nghe xong, thật sự cảm thấy xấu hổ cùng với.....Mất thể diện, sao anh có thể khó trị như vậy? Chả trách Mỹ Châu mệt mỏi, còn chịu thiết ngủ ở trên ghế sofa, chỉ vì chăm sóc cho kẻ say rượu như anh. Anh vẫn còn lo hai người đã lau súng cướp cò hay chưa, thật là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

"Cám ơn, em vất vả rồi."

Cô mỉm cười lắc đầu, không thêm để ý.

"Anh có đói không? Có muốn em gọi giúp đồ ăn không?"

"Cũng được, anh đi rửa mặt trước." Vừa lật chăn ra, anh mới phát hiện mình chỉ mặc quần dài, bên trên để trần.

Cô lập tức cúi đầu dời đi tầm mắt, hắng giọng nói: "Là anh Kiều và anh Kha còi giúp, em chỉ lau mồ hôi thôi. . . . ."

"À, không sao."

Anh thật đúng là lòi cổ mình đi gây phiền toái, anh cho nhân viên đi du lịch là hy vọng cô tìm được mối lương duyên, -Bqu4d0n- mà không phải giữ cô lại phục vụ mình, kết quả chuyện xấu liên tục kéo đến, ra quân cực kỳ thất bại.

Đi vào phòng tắm, Triệu Nghị Nhiên nhìn mình trong gương thấy khí sắc không tốt, quyết định tắm gội để chỉnh đốn tinh thần.

Bất kể ra sao, một ngày mới lại bắt đầu rồi, anh tin tưởng kế hoạch "bán" Mỹ Châu sẽ không thất bại, coi như cô không vừa ý với những thanh niên trong công ty, anh cũng sẽ đưa cô đến các thắng cảnh của Bình Đông để tìm kiếm tình yêu!

Tinh thần vừa phấn chấn lên rất nhanh liền sa sút, bởi vì Triệu Nghị Nhiên vốn đánh chủ ý lên hai vị trợ lý, mặc dù bọn họ có hơi lớn tuổi (nhỏ hơn anh một tuổi cũng là già rồi), nhưng năng lực và nhân phẩm đều đáng tin, so với những cậu nhóc lỗ mãng kia, thì miễn cưỡng xem như là đồ không tệ.

Ai ngờ Kiều Đan Thu và Kha Bì Hào đều có bạn gái rồi, sáng sớm hôm nay hai cô gái cùng nhau tới khách sạn, chuẩn bị cùng bạn trai mình đi chơi. Tình hình của Kiều Đan Thu còn khoa trương hơn, bạn gái cậu ta chính là vị hôn thê, cuối năm sẽ phải kết hôn!

Lúc này, Triệu Nghị Nhiên mới chợt tỉnh ngộ, hai người này chỉ coi Mỹ Châu như em gái, anh còn tưởng rằng bọn họ có ý với Mỹ Châu. Đều do anh quá không quan tâm tới cuộc sống riêng của hai người họ, quen nhau nhiều năm nhưng không biết bọn họ đã sớm có đối tượng, còn là bạn học nữ thời đại học nữa. Nhưng anh lại chẳng có chút ấn tượng với hai cô gái đó.

Nhóm tình nhân vừa thấy mặt đương nhiên là anh em em em, hai người trợ lý đã rất nể mặt, cùng tổng giám đốc và trợ lý nhỏ dùng bữa com đoàn viên, rồi mới đưa bạn gái mình đi hẹn hò.

"Tiểu Châu phải nhớ bôi kem chống nắng, anh đưa cho em cái tuijip kia dùng tốt lắm."

"Tiểu Châu phải ngoan nhé! Anh đưa chị dâu em đi dạo một lát, quay về sẽ mua quà cho em."

Bỏ lại hai câu này, bình thường vẫn tự xưng là "Đàn anh đáng tin", Kiều Đan Thu và Kha Bì Hào, liền 'phóng sinh' cho em gái nhỏ Luru Mỹ Châu.

Triệu Nghị Nhiên dĩ nhiên phải nhận trách nhiệm, không thể bỏ lại mình Mỹ Châu, liền đề nghị đưa cô đi dạo khắp nơi. Dù sao diện tích khu nghỉ dưỡng cũng lớn như thế, có đi cả ngày cũng chẳng hết được.

Khi bọn họ đụng phải những nhân viên khác sẽ trò chuyện mấy câu, Luru Mỹ Châu ghi nhớ mệnh lệnh của cấp trên, cố gắng tạo mối quan hệ với đồng nghiệp. Đáng tiếc có vị tổng giám đốc tôn thần ở đây nên hầu hết mọi người đều không dám cười đùa, đành phải nghiêm túc tán gẫu chuyện công việc.

Kể từ lần đó, kế hoạch 'bán' Luru Mỹ Châu của Triệu Nghị Nhiên hoàn toàn thất bại, người khác chỉ cảm thấy tổng giám đốc đúng là không thể rời khỏi trợ lý nhỏ, vốn là ở cùng một nhà, sau lại đi làm cùng nhau, giờ nghỉ phép lại ở bên nhau nữa. Nếu không phải là tổng giám đốc chưa từng ăn cỏ gần hang, kiên trì công tư rõ ràng, thì bọn họ thật sự muốn bôi cho bọn họ một què.

Mất thấy thời cơ tốt sắp vụt mất, rốt cuộc Triệu Nghị Nhiên dứt khoát kiên quyết nói: "Mỹ Châu, em đi chơi cùng mọi người! Boi lặn, bóng chuyền bãi biển, đua mô tô nước cũng không tệ."

"Không cần, em không muốn chơi gì cả, đầu anh còn đau không? Có muốn em xoa bóp giúp em một chút không?"

Nếu như còn là một cô gái mười tám tuổi, có thể cô sẽ hăng hái vui đùa, nhưng nội tâm cô đã hai mươi lăm tuổi rồi, lqđn nên cảm thấy ngấm chút phong cảnh là đủ rồi. Hơn nữa, hiện tại cô còn phải học tập và làm việc nên không có nhiều thời gian ở bên cạnh Triệu Nghị Nhiên, lqđn có cơ hội liền muốn làm chút chuyện cho anh.

Nhẽ ra anh nên từ chối, nhưng chẳng biết tại sao, có thể là vì say rượu chưa tỉnh, có thể đầu óc bị hổng, vậy mà gật đầu đồng ý.

"Cũng được."

"Vậy chúng ta đi."

Cô xoay người, nhẹ bước về phía khách sạn, còn anh thì bắt đầu nghi ngờ mình, biết rõ đường đi khó khăn mà vẫn bước tới, đây không phải là khủng hoảng của tuổi trung niên đó chứ?

Chờ hai người trong cuộc rời đi, các nhân viên đang chơi đùa trên bãi biển liền bắt đầu bàn luận âm ỉ, nếu như nói cô gần hang là gốc cỏ non thì trâu già vẫn có thể ăn sạch nhĩ. Mặc dù gốc cỏ nhỏ này không phải loại cao cấp nhất cũng chẳng hề có huyết thống cao quý, nhưng biết đâu trâu già có thể bắt chợt thay đổi khẩu vị thì sao?

Trở lại phòng tổng thống, Triệu Nghị Nhiên có chút cảm giác cam chịu, không nói hai lời liền cởi áo nằm úp sấp trên giường. Sáng hôm nay cũng đã để cô nhìn thấy mình ở trần rồi, hiện tại chẳng cần cố ý che giấu nữa, xoa bóp không hề có chuyện như vậy, nếu anh che giấu mới lộ rõ về cố ý.

Khách sạn phục vụ tương đối tri kỷ, trong phòng tắm đã chuẩn bị sữa tắm và tinh dầu, Luru Mỹ Châu vừa mở ra người liền quyết định sử dụng.

"Sức lực như vậy đã vừa chưa?"

Cô ngồi bên sườn anh, đôi tay ấn xuống bả vai anh, gần đây cô đã mua một vài bộ sách có liên quan, đã thực hành trên người cha mẹ, căn cứ vào phản ứng của họ, hiệu quả là tốt mười (dĩ nhiên cũng không loại trừ cha mẹ đang dễ dàng con gái yêu là cô).

"Được rồi."

Triệu Nghị Nhiên nhanh chóng quên mất sự cam chịu, chỉ cảm thấy thoải mái không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Mặc Người Đàn Ông Kia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 5.2

Cô hi vọng anh nghỉ ngơi thật tốt, vì vậy không hề nói gì, ai ngờ qua mấy phút, anh lại chủ động nhắc tới một đề tài nhạy cảm.

"Mỹ Châu, người đàn ông mà em thích là người như thế nào?"

Cô giật mình, còn tưởng bí mật của mình bị phát hiện rồi, nhưng nhìn vẻ mặt bình tĩnh của anh, chắc sẽ không có chuyện đó đâu?

Cô ổn định tâm tình, hít sâu một hơi mới nói: "Anh ấy à..... Là người rất thông minh, rất ưu tú, nhưng anh ấy tuyệt đối không kiêu ngạo, đối với mọi người đều rất lễ phép. Ở công ty và ở nhà, anh ấy đều là người gánh vác trách nhiệm nặng nề nhất, có thể khiến mọi người tin tưởng trên mọi phương diện..... Chỉ là em luôn cảm thấy anh ấy hơi cô độc, rất ít khi cười, em hi vọng anh ấy có thể thật sự vui vẻ."

Triệu Nghị Nhiên vốn chỉ thuận miệng hỏi han, dĩ nhiên cũng có chút tò mò, nhưng không ngờ bản thân sẽ bị cô làm cho cảm động. Cái tư vị chua chua ngọt ngọt nói không nên lời, ngay cả cha mẹ anh cũng chưa từng nói lời dịu dàng như thế, sao lại xuất ra từ một cô gái kém anh mười tuổi, còn giống như em gái nữa? Chẳng lẽ anh nghĩ quá chủ quan, tự cho là hiểu rõ cô lại chưa từng thật sự hiểu cô?

"Tại sao em lại thích anh ta?"

"Không biết ạ, đã thích quá lâu rồi, nên chẳng còn biết lý do nữa, dù sao thì chính là thế đó."

"Em có nghĩ nên nói cho anh ta biết không?"

"Em...Hiện giờ em còn chưa xứng với anh ấy, chờ em chín chắn một chút rồi nói."

Triệu Nghị Nhiên trầm thờ dài, muốn nói cô ngốc quá đi. Cô cũng không phải là thật sự ngốc nghếch, miêu tả thích hợp, nhất phải là cuồng dại, cứ ngốc nghếch thích, ,dần ngốc nghếch trả giá, ngốc nghếch chờ đợi. Anh đã sống 28 năm rồi vẫn chưa từng có tình cảm sâu đậm đến thế, thật có chút hâm mộ cô có thể yêu một người, mà anh được cô yêu có phải càng đáng hâm mộ hơn chăng?

Tâm tình phức tạp, anh không lên tiếng nữa, im lặng hưởng thụ đôi tay nhỏ bé kia xoa bóp, cuối cùng lại thoải mái ngủ thiếp đi, nhưng thật ra là nửa ngủ nửa tỉnh, muốn xem cô có định làm gì mình hay không? Nếu cô thích anh, thương anh, chắc chắn sẽ có lúc không nhịn được chứ?

Kết quả, Lưu Mỹ Châu chỉ đắp chăn giúp anh, để lại tờ giấy, tắt đèn rồi rời đi.

Cửa phòng vừa khép anh liền lật người ngồi dậy, bật đèn ở đầu giường cầm giấy lên đọc, phía trên là những nét chữ ngay ngắn, "Anh cả Triệu cứ nghỉ ngơi cho tốt, bữa tối nhớ phải ăn đầy, bây giờ em sẽ gọi điện đặt bữa giúp anh, ngày mai gặp lại."

Sau khi xem xong anh lại có chút thất vọng, biết rõ cô luôn suy nghĩ cho anh, sẽ không thừa dịp vô lễ với anh, là một cô gái tốt cũng là trợ lý tốt, anh còn oán trách điều gì? Có cái gì để thất vọng? Đúng là không giải thích được!

Triệu Nghị Nhiên thầm mắng mình lại mắc thêm lỗi, hơn nữa còn là lỗi không thể tha thứ. Anh vốn định để Lưu Mỹ Châu quen biết vài chàng trai, giúp cô tìm được đối tượng bằng tuổi, điều kiện thích hợp. Nhưng đã là ngày thứ ba của chuyến du lịch, hai người bọn họ lại thành bạn đồng hành tốt nhất, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau tản bộ, cùng nhau ngắm phong cảnh, người khác hình như cũng rất biết điều, hết sức cách xa bọn họ.

Hôm nay, sau khi dùng xong bữa cơm đoàn viên ở một nhà hàng hải sản, Lưu Mỹ Châu liền đề nghị: "Anh cả Triệu, có phải anh nên mua vài món quà mang về không?"

"Mua cho ai?" Anh chần chừ hỏi, tâm tình lại chìm xuống đáy cốc lần nữa, bởi vì kế hoạch "bán" Mỹ Châu lại thất bại, mình bắt đầu suy nghĩ lung tung, cuối cùng vẫn hao tổn tâm lực.

"Mua cho bác trai, bác gái này, anh ra ngoài vui chơi không đưa họ đi cùng thì nên mua quà tặng họ chứ."

"Ừ.....Cũng được." Ngày lễ tết anh đều bày tỏ lòng thành với cha mẹ, nhưng toàn là trợ lý mua hộ quà tặng, về phần đi công tác hoặc du lịch cần mua đồ mang về, anh vẫn chưa từng nghĩ qua.

Hai người ở trên đường phố Khâm Đình đông chọn tây chọn, Triệu Nghị Nhiên không hề có bất kỳ ý kiến gì, tất cả đều do Lưu Mỹ Châu làm chủ, mua giày dép, áo sơ mi, đồ trang sức, tác phẩm nghệ thuật các loại cho hai bên gia đình, túi lớn túi nhỏ thu hoạch rất phong phú.

Cô vừa mua đồ vừa tâm đắc nói: "Vô ớ, san hô, sao biển đều không thể mua, phải để lại cho biển, trong nhà chúng ta không thiếu đồ ăn, cũng không cần mua nữa. Em sẽ mua những sản vật của địa phương làm quà, vừa nhìn sẽ khiến người ta nghĩ đến Khâm Đình, anh nói có được không?"

"Được, vô cùng hay." Anh nghe mà có chút xấu hổ, bởi vì anh không hề nghĩ được nhiều như vậy.

"Có lúc anh cảm thấy em không giống như một cô gái mười tám tuổi, suy nghĩ của em rất tỉ mỉ, rất chu đáo."

"Ha ha, em trưởng thành sớm thôi!" Cô nửa đùa nói, lại quay đầu đi xem các gian hàng khác.

Người nói vô tình người nghe hữu ý, anh âm thầm quan sát cách ăn mặc hôm nay của cô. Mặc dù đã vào tháng mười, nhưng nhiệt độ ở miền nam Đài

Loan vẫn không giảm, người đi đường ăn mặc thoải mái, Lưu Mỹ Châu mặc một chiếc quần hoa dài mỏng, miễn cưỡng coi như là che kín hai chân, thân trên mặc áo không tay bỏ sát người, lộ ra bả vai, hai cánh tay và cổ hơi trần. Đáng người cô nhỏ nhắn chưa trở mả hết, bước đi khiến sóng ngực nhấp nhô, chói lọi khiến anh không dám nhìn lâu.

Trước kia, trong mắt anh thì Mỹ Châu chính là cô em gái nhỏ, nhưng khi anh phát hiện ra tâm ý của cô, liền dần dần ý thức được cô cũng là một người phụ nữ, không tính xinh đẹp nhưng rất ưa nhìn. Tuổi còn nhỏ lại vô cùng hiểu chuyện, quan trọng hơn là hai người sống chung rất thoải mái, nếu như không có những điều kiện khác biệt kia.....Đủ rồi, anh đang suy nghĩ lung tung cái gì thế? Chẳng lẽ muốn trâu già gặm cỏ non sao?

Một đường càn quét đến lúc sẩm, bọn họ đem chiến lợi phẩm về khách sạn, đặt ở phòng tổng thống của Triệu Nghị Nhiên, lại lười ra ngoài nên gọi phục vụ đưa bữa tối lên phòng cho hai người. Dùng bữa xong liền có chút nhàm chán, dứt khoát thuê phim về xem.

Hai người một trái một phải chiếm cứ ghế sofa, ở giữa đặt một cái gối, trên bàn bày cả đồ ăn trung quốc lẫn phương tây, màn hình lớn bắt đầu chiếu "Mộng giao hưởng của tình nhân", đây là phim do Triệu Nghị Nhiên chọn lựa.

Lưu Mỹ Châu không biết nhiều lắm về nhạc cổ điển, chỉ là tình tiết của bộ phim này mạch lạc, âm nhạc nghe cảm động, lại là câu chuyện tình yêu có tính giải trí, khiến cô xem vô cùng chuyên chú, thậm chí quên cả Triệu Nghị Nhiên đang ngồi bên cạnh, tâm trí đặt hết trong phim.

Sau khi phim kết thúc, Triệu Nghị Nhiên cầm điều khiển tắt điện, rồi quay đầu hỏi cô: "Xem hay không?"

"Rất hay! Trước kia em không hề biết nhạc cổ điển dễ nghe như vậy, còn có vẻ mặt oai vệ của nam chính khi chỉ huy nữa! Đáng tiếc em không biết chơi nhạc cụ, hiện tại cũng chẳng còn thời gian đi học, muốn đàn được dương cầm giống như nữ chính thật không đơn giản." Cô vẫn còn say mê trong đó, ánh mắt lộ vẻ khát khao.

Anh rất vui mừng khi nghe thấy cô nói như vậy, giống như khẳng định một phần mình đã trải qua.

"Không sao, về sau anh dẫn em đi nghe nhạc hội, chỉ là em vừa mới nhập môn, nên cứ bắt đầu nghe từ ca vũ kịch, có âm nhạc cũng có chuyện xưa tương đối hấp dẫn người."

"Có thật không? Có thể dẫn em đi xem sao?" Cô không biết anh thích âm nhạc như vậy, người đàn ông này đúng là ẩn mình rất sâu, nhưng càng khiến cô kinh ngạc là: anh lại thoải mái nói sẽ dẫn cô đi thưởng thức nhạc hội, sẽ không phải là dụ dỗ cô chứ?

"Dĩ nhiên, một người vui không bằng mọi người vui."

Anh nở nụ cười chân thật khác hẳn ngày thường, làm cô hoài nghi có phải mình hoa mắt hay không? Sao anh lại cười đến ám áp như vậy? Tim cô bất giác đập nhanh, rất sợ anh nhìn ra tâm ý ngốc nghếch của mình, liền dứt khoát tháo kính dụi mắt, giả vờ một mồi nói: "Vậy.....Cũng chẳng còn sớm nữa, em về nghỉ ngơi đây."

Anh chưa nói được hay không, chỉ lẳng lặng nhìn chằm chằm cô một lát.

"Em không đeo kính để nhìn hơn."

"Ha ha.....Nhưng em bị cận thị nặng, lại không quen mang kính sát tròng, cho nên vẫn phải đeo kính."

Anh lại có thể nói cô dễ nhìn? Chẳng lẽ anh cận nặng hơn cô sao? Thị lực của anh rõ ràng rất đúng chuẩn mà, -l3qu4d0n- hay là khiếu thẩm mỹ đột nhiên thay đổi? Tô Uyên Nghi mới gọi mỹ nữ trời sinh, cô nhiều nhất chỉ là thanh tú mà thôi.

Triệu Nghị Nhiên không nói chuyện, tiếp tục nhìn chằm chằm cô, cô bị nhìn đến cả người không được tự nhiên, muốn đeo lại mắt kính trước, dù sao cũng ngăn được tầm mắt của anh.

Thế mà cô luống cuống sẽ làm chuyện ngu xuẩn, kính mắt cầm trong tay liền rơi xuống đất, cô kêu 'Á!' một tiếng liền xoay người lại để nhặt, một giây sau lại càng kêu to hơn.

"Đau quá đi!"

Tại sao lại đau quá đi? Là vì Triệu Nghị Nhiên cũng cúi đầu nhặt, kết quả trán hai người đụng vào nhau, khiến cô đau đến kêu thảm thiết.

"Xin lỗi, không cẩn thận đụng phải, rất đau sao?" Anh quỳ xuống trên thảm trải sàn, kịp thời giữ lấy bả vai cô, dáng vẻ của cô như là muốn nằm thẳng căng vậy.

"Anh.....Đầu anh cứng quá...." Cô đưa tay dè lên trán, nước mắt gần như tràn mi, thầm nghĩ có phải người càng tốt thì đầu càng cứng hay không? Cô tựa như đụng phải đá cẩm thạch vậy, chỉ có thể dùng từ "Lấy trứng chọi đá" để hình dung.

"Anh xem một chút." Anh kéo tay cô ra nhìn kỹ, đúng là có một chỗ sưng đỏ, vô cùng rõ ràng lại chói mắt.

"Đề anh xoa giúp em."

"Không cần đâu... Á, đau quá, đau quá!" Anh không xoa thì thôi, vừa xoa liền là một trận đau nhức, sức đàn ông không biết nặng nhẹ, da thịt con gái sao chịu nổi giày xéo chứ?

Nghe cô lớn tiếng kêu đau, anh mới vội vàng thả tay xuống.

"Xin lỗi, anh lại dùng quá sức rồi."

"Không sao, không sao....." Cô thật không biết nên nói gì cho phải, hiếm khi hai người gần gũi như vậy, thậm chí anh còn sờ trán cô, đáng tiếc cô chỉ có cảm giác đau chết được.

Hiện trường lại rơi vào yên lặng, nhìn bộ dạng nước mắt lưng tròng nhưng không dám rơi lệ của cô, vẻ mặt vô tội giống như chú chó nhỏ đáng thương, Triệu Nghị Nhiên chợt có cảm giác bị siết chặt, hô hấp không thuận, ngực buồn rầu, không rõ nguyên nhân, chính là không đời được tầm mắt.

"Em đi về trước đây, ngủ ngon...."

Lưu Mỹ Châu không dám đón nhận ánh mắt của anh, hai chân mềm nhũn đứng lên muốn đi, đáng tiếc cô lại quá mức tâm hoảng ý loạn, quên mất đeo kính, nhất thời tầm mắt không tốt, trọng tâm không vững, sắp nằm úp sấp về phía trước, chỉ lát nữa là phải hôn mặt đất rồi! Thánh thần ơi, kiếp trước thì rơi xuống cầu thang ngã chết, bây giờ còn muốn vô ích ở trước mặt người trong lòng sao?

Cô nhắm mắt chờ đợi cái gọi là "lấy trứng chọi đá" thật sự, lại chờ được một đôi tay rắn chắc, một cánh tay nắm lấy, tay còn lại thì ôm lấy vai cô, chính là Triệu Nghị Nhiên ôm cô từ phía sau. Đột nhiên tim cô như ngừng đập, hóa ra ngã sắp xuống sẽ có phúc lợi như thế, cô nguyện ý mỗi ngày ngã mười mấy lần cũng được!

"Cẩn thận!" Anh thở dốc một hơi mới lo lắng hỏi: "Có bị trẹo chân không? Hay là khó chịu chỗ nào?"

"Ừm, em không sao....." Cô ngơ ngác đáp lại, thầm nghĩ sao anh vẫn chịu buông cô ra thế? Hình như anh cũng quên mất chuyện này, tiếp tục ôm cô từ phía sau lưng, còn cúi đầu thờ bên tai cô, làm cho toàn thân cô vừa nóng lại hơi run rẩy.

Ông trời ơi....nếu như anh không mau buông cô ra, cô không dám cam đoan mình sẽ làm ra chuyện gì đâu, cô có thể chăm sóc anh lúc say rượu, cũng có thể giúp xoa bóp đến khi anh ngủ, bởi vì cô không muốn nhân lúc người ta gặp khó khăn mà chiếm tiện nghi. Nhưng dưới tình huống cả hai đều tỉnh táo, anh làm vậy là muốn ý chí của cô sụp đổ sao?

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Mắc Người Đàn Ông Kia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chương 5.3

Triệu Nghị Nhiên tiếp tục im lặng, cô cũng không biết phải nói gì, đành lẩm bẩm: "Em.....Chúng ta...."

Lúc này anh liền xoay người cô lại, để cho cô đứng vững đối mặt với anh, nhưng đôi tay anh vẫn không buông ra, hai mắt lại càng khóa chặt cô. Ánh mắt ấy giống như muốn nuốt gọn cô, cô như bị đại sư thôi miên, động cũng không thể động, toàn bộ thế giới đều mất đi ý nghĩa, chỉ còn sót lại bọn họ ngăm nhìn nhau.

"Mỹ Châu....." Anh khẽ gọi giống như thờ dài, cô còn tưởng là mình nghe nhầm, nhưng chuyện tiếp theo tuyệt đối không phải là ảo giác, bởi vì cô cảm nhận được rõ ràng.....Anh hôn cô!

Đây là một nụ hôn êm ái, mang theo chút dò xét, anh sợ cô kinh hoàng đẩy mình ra, sợ cô nghĩ mình đang nằm mơ, chờ anh xác định cô không có ý bài xích, mới chậm rãi tiến sâu hơn, răng môi ngọt ngào quấn lấy nhau, trao đổi mùi vị của nhau. Đồng thời hai tay của anh cũng tăng thêm lực, ôm chặt cô vào trong ngực, đường cong kề sát nhau, rõ ràng là hoàn toàn khác biệt, nhưng lại hết sức phù hợp.

Chuyện vừa xảy ra, Lưu Mỹ Châu khiếp sợ đến không thể suy tư, chỉ phản ứng bằng trực giác, bởi vì người hôn cô là anh, dĩ nhiên cô sẽ không từ chối rồi.

Coi như nằm mộng cũng tốt, cô muốn cảm nhận tỉ mỉ nụ hôn này, lưu lại ký ức mỹ lệ nhất, vì vậy cô rên khẽ một tiếng, hé môi chờ đón sự thăm dò của anh, mặc kệ anh muốn cái gì cô đều nguyện ý cho, không cầu thắng chỉ cầu thua, dâng tặng mình cho anh.

Triệu Nghị Nhiên cảm nhận được sự phối hợp của cô, lại càng buông thả dục vọng lan tỏa, ngoại trừ miệng liếm láp, đôi tay cũng vuốt ve trên người cô, giống như là đền đáp lại công cô xoa bóp ngày hôm qua. Hiện tại đều trả hết cho cô, nhưng loại xoa bóp này không có hiệu quả thả lỏng, chỉ làm cho hai bên càng lúc càng khẩn trương căng thẳng.

Nói đến có chút ngoài ý muốn, anh không ngờ cô ở trong lòng anh lại tuyệt mỹ như thế, thân là đàn ông ngoại trừ hi vọng phụ nữ có tính cách tốt, còn ngầm hy vọng có xúc cảm tốt, mùi vị được. Trước mắt mới có thể thôi mà anh đã cảm thấy vô cùng hài lòng, giống như mở ra gói hàng bình thường, mới phát hiện lễ vật bên trong đáng để mình quý trọng.

Bởi vì chiều cao của hai người khá chênh lệch (1,85cm với 1,58cm), cô đành phải kiêng mũi chân, còn anh thì cúi người xuống, mặc dù vậy nhưng hai

người không hề oán trách, vô cùng cam nguyện ôm hôn, hận không thể dùng băng dính quấn lại với nhau (băng dính có thể chưa đủ lãng mạn, thất lung có lẽ tương đối kích thích).

Không biết qua bao lâu, cho đến khi hai bên đều không thở nổi, anh mới luyến tiếc buông cô ra, lý trí còn sót lại cũng dần dần phục hồi.

"Xin lỗi, anh...."

Anh muốn nói mình quá xúc động rồi, đầu óc nóng lên liền tự thử nghiệm, nên trước tiên phải nói rõ ràng chuyện này, đáng tiếc cô không cho anh cơ hội.

"Em.....Em đi về trước đây!"

Cô không muốn nghe anh nói xin lỗi, không muốn thấy anh đổi ý, không muốn anh xem nụ hôn đó như một lỗi lầm, vì vậy cô xoay người xông về phía cửa le,le phòng, bước chân rất nhanh nhưng không hề vấp ngã, một quý,tỷ đường bình an thuận lợi rời khỏi anh (lúc này không hề đeo kính đôn, cũng không sao, thật thần kỳ).

Triệu Nghị Nhiên đứng tại chỗ ngây ngẩn một lúc, cuối cùng vẫn không đuổi theo, anh nhất định phải suy nghĩ thật trọng mới có thể quyết định. Bởi vì Mỹ Châu là người nhà, là cô gái mà anh muốn nghiêm túc đối đãi, hôm nay phải mất ngủ cả đêm rồi, anh phải suy tính cho nửa đời còn lại....

Lúc sáng sớm, Lưu Mỹ Châu vẫn còn đang trần trọc trên giường, ý nghĩ duy nhất chính là nhốt mình trong phòng, cả ngày hôm nay sẽ không ra ngoài.

Cô ở cùng phòng với một đồng nghiệp nữ ở bộ phận kế toán, thế nhưng vị đồng nghiệp kia hiển nhiên là "Thỏ khôn có ba hang", chỉ về phòng một lần để lấy hành lý, thời gian khác đều không thấy bóng dáng. Như vậy cũng tốt, sẽ không can thiệp vào chuyện riêng của nhau.

Trong phòng có TV cùng máy vi tính, phong cảnh ngoài cửa sổ khá đẹp, cô sẽ không lãng phí thời gian đi đâu cả. Muốn ăn gì thì cứ gọi điện thoại chọn món, dù sao ngày mai sẽ phải về Đài Bắc rồi, cô tin tưởng mình sẽ vượt qua.

Vừa nghĩ tới nụ hôn khó có thể tưởng tượng của tối hôm qua, cô đã cảm thấy gương mặt nóng lên, thân thể như nhũn ra. Kiếp trước và kiếp này cô vẫn chưa từng thử qua nụ hôn nồng nhiệt như thế, -l3qu4d0n- cũng không ngờ Triệu Nghị Nhiên lại làm chuyện đó với mình. Bất kể là anh nhất thời xúc động hay có lý do khác, cô đều âm thầm cảm kích, lát nữa sẽ ghi lại chuyện quan trọng đó vào nhật ký, ghi lại ngày trọng đại đáng nhớ này.

Nhưng khi trở về cuộc sống thực tế, bọn họ nên đối mặt với nhau thế nào đây? Có thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì sao? Bọn họ chẳng những ở cùng một phòng làm việc, mà còn chung một mái nhà, mỗi ngày ngẩng đầu không thấy thì cúi đầu vẫn phải gặp, chẳng lẽ muốn tiếp tục sống ngại ngùng như thế?

Vì thế, cô mất ngủ đến hơn nửa đêm, nghĩ mãi không ra chút manh mối, đành phải làm con rùa rụt cổ trước.

Sau khi rời giường rửa mặt, cô gọi bữa sáng lên, ăn qua loa rồi nhàm chán đọc chút tin tức trên báo, nghĩ thầm thời gian trôi qua chậm quá, mới 9h sáng mà thôi, phải đợi chiều muộn ngày mai mới khởi hành, cô chỉ có thể tiếp tục hoang mang.

"Cốc! Cốc!"

Đột nhiên vang lên một hồi tiếng gõ cửa, cô giật mình, cứ nghĩ có thể là vị nữ đồng nghiệp kia quay lại lấy thứ gì đó, nhưng đối phương có thể phòng điện tử, tại sao còn phải gõ cửa nữa?

Mở hé cửa, Lưu Mỹ Châu liền nhìn thấy người mà mình muốn né tránh nhất, Triệu Nghị Nhiên đang đứng ở trước mặt cô.

"Tổng giám đốc, ngài có chuyện gì sao?"

Triệu Nghị Nhiên vừa nghe liền nhũn mảy, cô đang cố ý xa lánh anh? Lúc này rồi còn gọi anh là tổng giám đốc? Anh lấy một cặp kính mắt từ trong túi ra, thật may là không có rơi vỡ.

"Em quên cầm kính, anh mang tới cho em đây."

"Cám ơn, em có kính dự phòng rồi." Cô nhìn xung quanh chứ không dám nhìn anh, cũng không dám mở hân cửa.

"Em không cần cặp kính này nữa hả?"

"Ách....Cám ơn anh đã cầm tới cho em." Cô thật sự không biết mình đang nói gì, đưa hai tay ra nhận lấy mắt kính, mới phát hiện khe hở lần này có thể chui lọt, Triệu Nghị Nhiên rất tự nhiên đẩy cửa bước vào.

"Không thể để cho anh vào sao? Bên trong có người khác hả?"

Cô lắc đầu phủ nhận, cuối cùng vẫn chẳng địch nổi khí thế của anh, đành phải theo anh vào phòng. Khi anh xoay người khóa cửa lại, cô suýt nữa đã hô lên, chẳng lẽ anh còn muốn làm tiếp chuyện tối hôm qua với cô? Đầu của anh vẫn chưa khôi phục trạng thái bình thường sao?

"Ngồi xuống đi, chúng ta nói chuyện một chút." Trong phòng chỉ có hai ghế sofa đơn, anh ngồi một cái, liền chỉ vào cái khác nói với cô.

"Ừm....." Cô thầm vui mừng vì sự sắp xếp như thế, hai người cách nhau một bàn trà, hẳn là sẽ không phát hỏa nữa đi?

Triệu Nghị Nhiên nghiêng người về phía cô, hai tay đặt ở trên đùi, dùng giọng nặng nề nói: "Đầu tiên, về chuyện tối hôm qua, anh muốn nói một tiếng xin lỗi với em."

Quả nhiên! Anh hối hận rồi, nụ hôn tối hôm qua là sai lầm với anh, ngực cô giống như bị một khối đá lớn đè nặng, nghẹn đến suýt chút nữa không thể hô hấp.

"Không sao...."

Một nụ hôn không tính là gì, mặc dù đó là nụ hôn đầu của cô. Dù sao đã sống hai kiếp, cũng hưởng thụ được nụ hôn đầu của thiếu nữ, có tiến bộ mà đúng không?

"Còn nữa, anh không nên nhìn trộm nhật ký của em."

"Hả?"

Cô ngây ngẩn cả người, không phản ứng kịp, nháy mắt mấy cái mới có thể nghĩ thông suốt, thì ra là anh đã đọc nhật ký thầm mến của cô! Trời ơi đất hời, thánh thần ơi...Chuyện đó xảy ra khi nào? Tại sao anh lại làm như vậy? Nếu anh đọc qua, chẳng phải sẽ biết cô thầm thích anh sao? Ôi không....Làm ơn để cho cô sống lại lần nữa đi, cô sẽ dùng điện thoại thông minh để ghi lại!

"Thật xin lỗi." Anh rất áy náy, sống 28 năm, anh chưa bao giờ cảm giác mình vô lại như vậy.

Phản ứng của cô nằm ngoài dự đoán của anh, chỉ thấy cô đang trợn mắt há mồm, trừng mắt nhìn liên tục khóc như mưa, cúi đầu nghẹn ngào nói: "Em.. Trở về em sẽ từ chức, tuyệt đối sẽ không quân lấy anh.....Anh yên tâm, em tự biết rõ, thật xin lỗi.....Em không phải cố ý thích anh...."

"Em khóc cái gì?" Anh thật sự lúng túng, người cường hèn là anh, nhìn lên bí mật của cô cũng là anh, sao lại là cô khóc chứ?

"Cầu xin anh trở về phòng đi, để cho em ở một mình...."

"Sao anh có thể để em một mình được?" Anh đi tới trước mặt cô rồi ngồi xổm xuống, giữ lấy bà vai đang run rẩy, nhìn cô thút thít khóc, nhưng cố ý tránh né tầm mắt của anh, như đứa bé làm điều gì sai sọt bị người lớn trách phạt.

Những giọt lệ này đều vì anh mà rơi, mà đàn ông thì không được để phụ nữ khóc, anh dứt khoát bế cô lên, ngồi xuống ghế sofa trước, rồi mới đặt cô lên đùi mình, dỗ dành cô như dỗ một đứa trẻ.

Hai người bạn gái trước của anh, đều rất thông tuệ và độ lượng, chia tay cũng sẽ không khóc lóc. Bình thường anh không có cơ hội ở cùng với trẻ con, cặp sinh đôi khi còn bé cũng không tới phiên anh chăm sóc, vì vậy lúc này anh chỉ có thể dựa vào tưởng tượng mà hành động, hi vọng dỗ dành tốt cô bé trong ngực trước rồi sẽ nói tâm ý của mình cho cô biết.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Mắc Người Đàn Ông Kia* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chương 6.1

Hai người tựa sát như thế, hơi thở cùng nhiệt độ của phái nam truyền đến khiến toàn thân Lưu Mỹ Châu cứng đờ, cũng không dám rời lệ, nhỏ giọng yếu thế nói: "Anh buông em ra....Em sai lầm rồi đã được chưa? Anh đừng đụng vào em...."

"Em đừng suy nghĩ lung tung, anh rất vui vì em yêu mến anh, thật đấy." Anh hết vỗ lưng rồi lại vuốt tóc cô, hít sâu một hơi, có mùi thơm ngát thấm vào lòng anh, tựa như cô vậy. Vốn là không cảm thấy có gì đặc biệt, nhưng sống chung lâu ngày mới có thể biết cô rất tốt.

"Thật à?" Cô đang nằm mơ sao? Hay là cô nghe nhầm rồi?

"Đợi em ngừng khóc, anh mới nói cho em biết."

"Em.....Em muốn đi rửa mặt."

Cô đoán bây giờ mình nhất định rất xấu, vừa nghẹt mũi vừa đầm nước mắt, cô không muốn dùng dáng vẻ này đối mặt với anh, vốn đã không phải là mỹ nữ, càng phải chú ý giữ gìn dung nhan.

"Được, anh dẫn em đi."

Nói xong anh liền ôm ngang cô, mặc kệ tiếng thét kinh ngạc của cô, đi vào phòng tắm trước mới đặt cô xuống, mỉm cười nói: "Từ từ thôi, anh đi pha trà cho em uống." -l3qu4d0n-

Anh muốn pha trà cho cô uống? Khách sạn đã chuẩn bị sẵn các loại trà pha, nhưng vì sao cô lại có may mắn được uống trà anh pha?

Mặc kệ Lưu Mỹ Châu kinh hãi như thế nào, Triệu Nghị Nhiên vẫn mở cửa phòng tắm rồi đẩy nhẹ cô một cái, mới xoay người đi pha trà. Trà hoa nhài có thể ổn định cảm xúc, thả lỏng thần kinh, tiêu trừ lo âu, anh không chắc hiệu quả có đúng vậy hay không, tóm lại là trên túi trà đã viết như thế.

Pha xong hai ly trà hoa nhài, anh liền vừa chờ đợi vừa suy tư, bây giờ còn kịp quay đầu, nhưng anh tuyệt không muốn quay đầu. Biết rõ phía trước có bao nhiêu khó khăn, nhưng tim anh vẫn đang nói rằng: nếu như lần này không nắm chặt, sau này sẽ không có cảm giác động lòng như thế nữa.

Lát sau, Lưu Mỹ Châu từ phòng tắm đi ra, trên mặt còn hơi ướt, cặp mắt ửng đỏ nhưng vẫn sáng trong. Cô chậm rãi bước tới trước sofa ngồi xuống, dĩ nhiên không phải là ngồi trên đùi anh, cô còn chưa to gan như vậy.

"Uống trà đi, hết nóng rồi." Triệu Nghị Nhiên nhắc nhở cô.

"Cám ơn." Bất kể anh muốn nói gì, cô vẫn nên quý trọng ly trà này, ly trà đầu tiên anh pha cho cô.

Đợi cô uống cạn nửa ly trà rồi đặt xuống, anh mới thông thả mở miệng: "Mỹ Châu, em mới mười tám tuổi, em có thể xác định cảm giác thích một người là gì sao? Có lẽ anh không tốt giống như em nghĩ đâu."

Giọng điệu của anh thận trọng, cô cũng nghiêm túc theo.

"Em....Chưa từng thích ai, cũng không hiểu cảm giác thích một người là thế nào, em chỉ biết mình như thế đã rất lâu rồi, chỉ cần có thể làm giúp anh chút chuyện, thấy anh vui vẻ, em liền cảm thấy rất thỏa mãn."

"Nhưng chúng ta hơn kém nhau mười tuổi, kinh nghiệm, tính cách, ý tưởng cũng khác rất nhiều, em đã suy nghĩ qua những vấn đề này chưa?"

Sao mà cô chưa từng nghĩ qua? Kịp trước chính vì cô suy tính quá nhiều mới phải trở mặt nhìn anh kết hôn với cô gái khác, kết quả chỉ vì gian tình của bà xã anh mà chết thảm dưới bậc thang, như vậy có thể thấy được an phận thủ thường cũng không nhất định là chuyện tốt.

"Anh quên nói sự khác biệt lớn nhất giữa chúng ta rồi, anh là tổng giám đốc còn em là trợ lý, cha mẹ anh còn là cổ chủ của cha mẹ em."

Anh không ngờ cô lại nói thẳng như vậy, thì ra là anh coi nhẹ cô rồi.

"Đây cũng là một nhân tố phải cân nhắc, em đều nghĩ qua sao?"

"Em có nghĩ tới, nếu như em cố gắng khiến mình trở nên tốt hơn, có năng lực giúp đỡ anh ở mọi phương diện, có lẽ sẽ vượt qua những khoảng cách này. Thế nhưng quan trọng nhất là anh có muốn cố gắng cùng le,le em hay không?" Cô đã từng là một kẻ ngốc nhất gan, sống lại lần nữa cũng không thể trở nên lợi hại đo,ôn hơn, nhưng ít ra còn có dũng khí nói ra lời thật lòng.

Anh khẽ gật đầu, tán thưởng nói: "Tính đến thời điểm này, em làm khá tốt, với tuổi của em mà nói đã rất hiếm thấy rồi."

"À....Cám ơn đã khen ngợi." Rốt cuộc anh muốn nói gì đây? Chẳng lẽ là khích lệ trước mấy câu rồi uyển chuyển từ chối? Lòng cô giống như chìm xuống đáy biển sâu, cảm giác càng ngày càng hết hi vọng.

"Xin lỗi, anh nói quá xa rồi, thật ra thì anh chỉ muốn nói, mặc dù anh nhìn lên nhật ký của em là sai, nhưng bây giờ anh cảm thấy rất may mắn, bởi vì anh....Giống như hơi thích em."

"Dạ?" Tựa như máy tính bị chập điện, đại não của cô ngừng không đúng lúc rồi.

"Hiện tại anh chưa thể bảo đảm điều gì, cũng chưa xác định nên làm như thế nào. Anh kết giao bạn gái cũng là chuyện của năm năm trước, khi đó anh còn học ở sở nghiên cứu, tình cảm thời sinh viên tương đối đơn giản. Hiện tại cần phải cân nhắc nhiều thứ, còn có một chút là....Anh chưa từng nghĩ sẽ kết giao với nữ sinh kém mình tới mười tuổi, nhất thời vẫn chưa thể thích ứng được."

Cô tiếp tục giữ nguyên trạng thái dờ dẩn, ngơ ngác nhìn anh, mặc dù cô nghe thấy rất rõ nhưng vẫn chưa thể tin tưởng. Cô thích anh nhiều năm như vậy, anh thật sự cũng hơi thích cô ư? Còn nói muốn kết giao với cô?

"Nếu như em không ngại, trước tiên chúng ta cứ thử xem, chờ thêm một khoảng thời gian nữa sẽ công khai, vậy em cảm thấy thế nào?"

Anh kiên nhẫn chờ cô trả lời, cô sững sờ một hồi lâu mới phản ứng được.

"Anh nói muốn....Thử xem là sao?"

"Thử kết giao, làm người yêu, bồi dưỡng tình cảm, nếu như có thể ở cùng nhau lâu dài thì chờ em tròn 20 tuổi, chúng ta sẽ nói tới chuyện kết hôn."

Anh không cách nào tưởng tượng nổi mình sẽ kết hôn với thiếu nữ mười tám tuổi, đợi đến khi cô hai mươi tuổi sẽ không có vấn đề gì nữa. Dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là bọn họ có thể thuận lợi qua lại đến lúc đó, cũng không ai biết hai năm sau tình hình sẽ như thế nào.

"Như vậy à...."

Cô lại sợ, hơn nữa còn là trứng độc, hoàn toàn không thể khởi động. Thì ra vui mừng quá sẽ tạo thành sự cố, nên làm thế nào mới tốt đây?

Thật ra thì lời anh nói chẳng hề có chút lãng mạn nào, không phải thổ lộ cũng chẳng phải là đề nghị, chỉ là một phần kế hoạch tương lai mà thôi. Nhưng tương lai của anh đã có cô, nếu như cô biểu hiện tốt thì có thể trở thành Triệu phu nhân rồi. Lời tâm tình lý trí còn kèm theo điều kiện như vậy, lại làm cho cô vui mừng đến không biết phải làm sao.

"Em có nguyện ý không?"

"Em....." Tuy chán ghét phải rơi nước mắt, nhưng lúc này chỉ là vui quá mà khóc.

Triệu Nghị Nhiên lại kinh sợ, cô gái trẻ tuổi đều thích khóc vậy sao? Kỳ quái là anh không hề cảm thấy chán ghét, anh lập tức đứng lên đi tới trước mặt cô, ôm cả người cô lên, để cho cô ngồi trên đùi mình. Anh phát hiện mình rất thích tư thế này, có thể hoàn toàn bao quanh cô, cô muốn chạy trốn cũng khó.

Anh nhẹ nhàng gỡ mắt kính của cô xuống, cầm giấy lau đi giọt nước mắt trên mặt cô.

"Đừng khóc, đề nghị của anh bắt bắt đến thế sao? Khiến em khổ sở muốn bật khóc?"

"Em không phải.....Em là.....Em rất vui mừng mà."

"Cho nên em đồng ý kết giao rồi hả?"

"Ừm!" Còn phải hỏi nữa sao? Nếu như hiện tại anh có cầu hôn thì cô cũng sẽ bật khóc đồng ý!

"Tốt lắm, chỉ là em phải chịu thiệt một chút, bây giờ còn chưa thích hợp để công khai. Trước tiên em có thể nói cho Đan Thư và Bi Hào biết, nếu như anh có chọc giận em thì em có thể tìm hai người đó chinh chiến anh."

Sau khi nói xong, anh không nhịn được cười khê hai tiếng, hô hấp phả bên tai cô, hại cô tê dại nửa người một hồi. Cô cúi đầu không nhìn anh, chỉ sợ anh sẽ nhìn ra lòng cô loạn động.

Anh vươn tay nâng cằm cô lên, mỉm cười hỏi: "Sao không nói chuyện thế?"

"Em không biết phải nói gì....." Tình yêu đơn phương bỗng biến thành cảm mến nhau, tất cả tới quá đột ngột, cô phản ứng chậm cũng là bình thường thôi.

"Vậy trước tiên chỉ thảo luận tới đây thôi, em nhắm mắt lại đi."

"Vì sao....." Cô chưa kịp hỏi xong, đã bị nụ hôn của anh ngăn lại.

Mới vừa rồi người đàn ông còn tỉnh táo phân tích, nhưng thật ra thì dục niệm đã sớm rực rộ ngóc đầu dậy, một khi hôn rồi sẽ không khách khí nữa. Môi lưỡi dây dưa nhau, hai tay dao động lên xuống, đã thành tình lữ sẽ phải làm chuyện chàng chàng thiếp thiếp, nếu không sao xứng với ngày tốt cảnh đẹp đây?

Cô lấy lại tinh thần từ trong kinh hoàng, chậm rãi nhắm mắt lại, thả lỏng toàn thân mặc anh đòi hỏi. Anh càng thiết tha thì cô càng an tâm, bởi vì điều đó chứng tỏ anh thích cô, cần cô. Cô vốn luôn tự ti với vẻ bề ngoài của mình, dần dần đã có thể xác định lực hút của mình với anh rồi.

Triệu Nghị Nhiên không định quá mức phóng túng, chỉ muốn tìm về tư vị của tối hôm qua, ai ngờ hơi lơ đãng liền lau súng cướp cò. -B3qu4đôn- Mới không bao lâu mà mặt anh đã chôn ở trước ngực cô, tay cũng thăm dò dưới váy cô, mà cô không hề có chút kháng cự nào. Cứ ngoan ngoãn như vậy, run rẩy tiếp nhận tất cả, khiến anh có cảm giác như ông chú kỳ quái đang dụ dỗ cô gái nhỏ. lqđn Anh vội vàng sửa lại quần áo cho cô, ôm thân thể nhỏ nhắn mềm mại, rồi thở dài.

"Sao thế? Em.....Em đã làm sai điều gì à?" Cô không biết vì sao anh đột nhiên dừng lại, còn thờ dài một tiếng lớn như vậy.

"Là anh không tốt, dọa em sợ rồi hả?" Hôm nay mới nói muốn qua lại đã ăn hỏi nhiều đậu hũ của cô bạn gái nhỏ rồi, anh thật không dám tin mình làm ra chuyện như vậy, huống chi cô mới mười tám tuổi, anh còn phải đợi mà!

"Không có ạ....." Cô chưa từng có bạn trai nên không biết tiến triển giữa tình lữ như vậy là quá nhanh hay quá chậm, chỉ vì tin tưởng bề ngoài của anh, nên luôn cảm thấy anh làm gì cũng đều đúng.

Nhìn bộ dạng ngây ngốc của cô, anh liền đặt một nụ hôn lên trán cô, nghĩ thầm đúng là một cô bé ngốc, nguyện ý bí mật yêu đương với anh, tương lai sẽ như thế nào cũng không biết, còn không hiểu phải bảo vệ mình, bảo sao anh có thể không đau lòng? Có lẽ người ngốc có ngốc phúc, cô lẽ là vì cô không hề giữ lại chút nào, khiến cho anh càng không buông bỏ được.

Đoạn tình yêu này bắt đầu từ phương nam, nóng rực như ánh dương, chờ bọn họ trở lại phương bắc lạnh lẽo, có còn giữ được nhiệt độ giống vậy không? Hơn nữa theo thời gian qua đi, nồng cháy có thể trở nên nhạt nhẽo không? Quyết tâm có thể kiên trì không? Chuyện tình cảm thay đổi trong nháy mắt, tất cả vẫn là ẩn số, anh chỉ hy vọng mình sẽ không tổn thương tâm chân tình của cô.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Mặc Người Đàn Ông Kia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Chương 6.2

Chuyến du lịch cho nhân viên cuối cùng cũng kết thúc, mọi người liền trở lại Đài Bắc phồn hoa mà bận rộn, nói tiếng bye bye rồi trở về nhà mình, ngày mai còn phải đi làm nữa.

Tám giờ tối, Triệu Nghị Nhiên và Luru Mỹ Châu cùng nhau về nhà họ Triệu, giống như thường ngày, cô đi ở phía sau cách anh một bước, ý là bày tỏ tôn trọng cấp trên, ai cũng không nhìn ra bọn họ là một đôi tình nhân mới ra lò, càng không có nghĩ tới sẽ có ngày bọn họ tay trong tay xuất hiện công khai.

Luru Mỹ Châu hiểu rõ dụng ý của anh, dù sao là người yêu thì cũng có thể chia tay, hiện tại chưa thể xác định hai người có thể chung sống lâu dài hay không, công khai chỉ biết sẽ đưa tới sóng to gió lớn. Nếu như công khai sau lại bất hạnh chia tay, đối với hai bên gia đình sẽ càng thêm lúng túng, cô có thể rời khỏi Kinh Vũ, nhưng cha mẹ cô có thể rời khỏi nhà họ Triệu sao? Bọn họ làm ở đây sắp hai mươi năm rồi, nếu như vì tình riêng của con gái mà bị ép rời đi thì cô tuyệt đối không tha thứ cho mình.

Muốn trách thì chỉ trách mình yêu người đàn ông như vậy, quá xa vời, quá ưu tú, cho dù thân mật rồi nhưng khoảng cách giữa hai người vẫn còn tồn tại.

"Thiếu gia Nghị Nhiên đã về rồi, trên đường đều thuận lợi cả chứ? Cảm ơn cậu đã chăm sóc Mỹ Châu trong mấy ngày qua, đứa nhỏ này có gây phiền toái gì cho cậu không?" Luru Chí Đạt lịch sự hỏi thăm Triệu Nghị Nhiên. Trước đó ông đã nhận được thông báo của tài xế Tiểu Vương, liền cùng bà xã Lâm Ngọc Trân đứng ở ngoài cửa chính nghênh đón.

"Chú Luru, dì Luru." Triệu Nghị Nhiên khẽ gật đầu coi như chào hỏi, tươi cười rạng rỡ nói: "Mỹ Châu ngoan như vậy, làm sao gây phiền toái cho cháu được? Ngược lại còn giúp cháu rất nhiều việc, cháu mua quà tặng mọi người đây, đều là Mỹ Châu chọn cả."

"Hả? Vậy thì tốt quá, chủ tịch Triệu cùng phu nhân đều ở đây, bọn họ nhận được quà tặng nhất định rất vui mừng."

Luru Chí Đạt nghe xong không khỏi kinh ngạc, bởi vì trước kia chỉ có dịp lễ tết Triệu Nghị Nhiên mới bày tỏ thành ý, nghi phép về mà tặng quà thì càng chưa từng có. Hơn nữa hôm nay Triệu Nghị Nhiên còn cười đặc biệt thân thiết, hình như có chuyện tốt gì đó, nghi phép xong tâm tình thật sự vui vẻ vậy sao?

"Chú Luru, dì Luru, hai người cũng có, quà của cháu và của Mỹ Châu không giống nhau đâu." Triệu Nghị Nhiên bổ sung thêm.

Lần này, Luru Chí Đạt càng thêm kinh ngạc vì đây là lần đầu tiên bọn họ nhận được quà của thiếu gia Nghị Nhiên!

Tuy nói nhà họ Triệu đối xử vô cùng tốt với một nhà ba người họ, nhưng bình thường đều là phu nhân mua đồ tặng, khi nào thì tới phiên Triệu Nghị Nhiên tự mình ra tay chứ? -Bqu4d0n- Ông chuyển tầm mắt về phía con gái, chẳng lẽ là Mỹ Châu biểu hiện tốt ở công ty, cho nên cấp trên Triệu Nghị Nhiên mới tỏ ý một chút? Chỉ là nói thật, ngay cả ông cũng rất khó tin tưởng khả năng đó. . . . .

Lâm Ngọc Trân cười khách sáo nói: "Thiếu gia quá khách sáo rồi, mua quà tặng chúng tôi làm gì? Con bé Mỹ Châu này xài tiền bầy bạ, cậu cũng đừng học nó nhé."

"Dì Luru đừng nói như vậy, cháu đã mang từ Khẩn Đình về, chẳng lẽ hai người vẫn không chịu nhận?" Vợ chồng họ Luru có thể là cha mẹ vợ tương lai của mình, anh đương nhiên phải thân thiết hơn trước kia rồi.

Lâm Ngọc Trân sững sờ hai giây mới trả lời: "Nói gì thế, ý tốt của thiếu gia chúng tôi nhất định phải nhận, cảm ơn cậu!"

"Không cần khách sáo, chúng ta vào thôi ạ." Nụ cười của Triệu Nghị Nhiên càng sâu, còn chân thành hơn nhiều so với dáng vẻ xa cách thường ngày.

Luru Mỹ Châu ở bên cạnh an tĩnh giả vờ làm bình hoa, nếu cha mẹ biết dụng ý thật sự của Triệu Nghị Nhiên, sợ rằng sẽ bị dọa sợ đến không dám nhận quà. Theo bọn họ nghĩ thì Triệu Nghị Nhiên chính là mây bay trên trời, con gái mình chỉ là cây cỏ dưới mặt đất, giữa hai người không có chút liên hệ nào, trừ khi bị sét đánh hoặc là. . . . . Sống lại.

Mọi người đi tới phòng khách, đúng lúc Triệu Cẩm Bằng và La Thanh Dao đều ở đây. Mấy ngày không gặp con trưởng có hơi nhớ mong, tuy nói đứa nhỏ này không cần người quan tâm, giống như đề sang một bên sẽ tự mình lớn lên, nhưng có cơ hội vẫn nên bày tỏ tình cảm cha con, hi vọng nó chịu tác động thì sẽ mau chóng kết hôn sinh con.

Tài xế Tiểu Vương phụ giúp mang quà biếu vào, ai ai cũng có, ngay cả Tiểu Vương cũng có. -led0n- Chỉ là Luru Chí Đạt và Lâm Ngọc Trân có chút chần chừ, cảm thấy món quà từ trên trời rơi xuống có hơi bông tay, nhưng thấy Triệu Nghị Nhiên kiên trì, -lqdn- bọn họ mà không nhận thì có vẻ quá bất lịch sự.

Luru Mỹ Châu cũng chuẩn bị quà cho trưởng bối hai nhà, quà ít lòng nhiều, có chỗ khác lạ mới là quan trọng.

"Mỹ Châu thật tri kỷ, đi chơi còn nhớ phải mua quà tặng chúng ta." Triệu Cẩm Bằng hơi xúc động, mặc dù bà xã vẫn hay được con gái tặng mỹ phẩm

đường da, nhưng người cha như ông lại chẳng có gì cả, chứ đừng nói tới thăng nhóc Triệu Thái Nhiên kia, có cả đoàn xe mà vẫn còn vay tiền ông!

La Thanh Dao là một người khá lạnh lùng, lúc này cũng khen ngợi đúng trọng tâm.

"Sau khi đi làm, Mỹ Châu đã thay đổi rất nhiều, còn rộng rãi, hiểu chuyện hơn so với trước kia."

"Cám ơn lời khen ạ." Luru Mỹ Châu cúi đầu có chút ngượng ngùng nói, cô đã sống thêm lần nữa, không thay đổi sao được?

"Cô gái nhỏ đã trưởng thành rồi." Lời này của Triệu Nghị Nhiên không có đưa tới quá nhiều liên tưởng, chỉ có mình Luru Mỹ Châu hiểu, nụ hôn đầu đầu đã cho anh, dĩ nhiên không còn là cô gái nhỏ rồi.

Trên danh nghĩa thì hai nhà là chủ tớ, nhưng trò chuyện rất hòa thuận vui vẻ, có thể là do hôm nay Triệu Nghị Nhiên đặc biệt thân thiết, ngay cả La Thanh Dao có chút cao ngạo với người làm cũng nở nụ cười.

Tối tận mười giờ đêm, chủ nhà Triệu Cẩm Bằng mới nói: "Được rồi, Nghị Nhiên và Mỹ Châu vừa về, ngày mai còn phải đi làm, mọi người về sớm nghỉ ngơi đi!"

Sau khi cáo biệt nhà chủ, Luru Mỹ Châu theo cha mẹ trở lại nhà mình, Luru Chí Đạt vừa vào cửa liền đi lấy trái cây gọt sẵn trong tủ lạnh ra, còn Lâm Ngọc Trân thì tỉ mỉ quan sát con gái một hồi.

"Du lịch Khẩn Đình rất vui sao? Nhìn con giống như không bị cháy nắng?"

Luru Mỹ Châu cười nói: "Con bôi kem chống nắng còn che ô, làm sao đen được chứ? Phong cảnh nơi đó rất đẹp, đồ ăn khá ngon, chỉ có điều con không tham gia hoạt động trên biển, con sợ uống nước biển lắm, quá mặn đi."

"Không phải thanh niên đều rất thích chơi sao? Con phải ở cùng đồng nghiệp nhiều hơn, thuận tiện tìm đối tượng tốt, đã hiểu chưa?" Lâm Ngọc Trân kéo con gái ngồi xuống, Luru Chí Đạt bưng trái cây ra, lại đưa đĩa cho con gái, không hề lên tiếng chỉ khẽ gạt đầu, bày tỏ mình vô cùng đồng ý lời nói này.

"Con còn nhỏ, đâu cần gấp gáp ạ." Luru Mỹ Châu thăm chột dạ, nói dối với ba mẹ mình thật khó chịu quá.

"Thả dây dài câu cá lớn, hiện tại cứ quan sát thêm, càng nhiều thì về sau mới vớt được đầy lưới!" Lâm Ngọc Trân cảm thấy mình đã lấy được người chồng tốt, hi vọng con gái cũng sẽ tốt số như mình.

"Con bé này vừa khờ lại đơn thuần, chỉ có tiếng nằng bù vụng về, trong công ty Kinh Vũ toàn là nhân tài, so với những cậu nhóc ở trường con thì tốt hơn nhiều, con phải mở to hai mắt để tâm đi tìm nhé."

"Vâng, con sẽ cố gắng mà." Nhất thời, Luru Mỹ Châu có chút hoài nghi mình là mười tám tuổi hay là hai mươi tám tuổi rồi? Có thể là vì kiếp này cô vào công ty trước thời hạn, tính cách và vẻ ngoài đã có tiến bộ, nên cha mẹ liền ảo tưởng tìm tình yêu công sở cho cô. Nếu để cho bọn họ biết cô và thủ trưởng kết giao, chỉ sợ sẽ bị dọa đến mức ngơ ngẩn đi!

Luru Chí Đạt lấy quà tặng mà con gái mua ra ngắm nghía hồi lâu, trong tâm cực kỳ hài lòng nhưng ngoài miệng vẫn nói: "Phí phạm số tiền này làm gì chứ? Góp lại làm của hồi môn còn tốt hơn."

"Con dư sức nuôi cha mẹ đến già mà, của hồi môn đâu quan trọng ạ." Nếu như cô thật sự kết hôn với Triệu Nghị Nhiên, chắc hẳn anh cũng sẽ chẳng quan tâm có bao nhiêu của hồi môn đâu.

Lâm Ngọc Trân tiếp tục truyền thụ kinh nghiệm của mình, dặn dò: "Của hồi môn chính là tài sản riêng của con gái, con gái kết hôn thì phải có vốn riêng, cha con là người dâng hoàng, tiền lương đều giao cho mẹ, đây là đặc biệt trong đặc biệt đó. Thật ra thì có rất nhiều người đàn ông vô cùng hẹp hòi, cho con một miếng cơm ăn thì phải là phiếu cơm dài hạn của mình, xấu xa lắm!"

"Dạ, khắp thế gian chỉ có cha mẹ con là hạnh phúc mỹ mãn nhất."

Luru Mỹ Châu hiểu rất rõ quá khứ khó khăn của cha mẹ, một tai nạn xe cộ khiến cha què chân, khiến mẹ mất đi khả năng mang thai, thật may là cho dù bị sinh non cô vẫn bình an lớn lên. Hôm nay nhà bọn họ coi như là khổ tận cam lai, họ chỉ lo lắng không biết con gái có thể gả cho người tốt không.

Một nhà ba người trò chuyện hăng say nên không để ý thời gian trôi qua rất nhanh, Luru Chí Đạt nhìn đồng hồ đã mười một giờ đêm, liền thúc giục con gái: "Mau đi nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải đi làm đi học, đừng tới trễ đó."

"Vâng, ngày mai con sẽ làm điểm tâm cho cha mẹ ăn."

Luru Mỹ Châu rất áy náy đối với chuyện yêu đương lén lút của mình, nếu như người đàn ông cô yêu không đặc biệt đến vậy thì sao cô có thể giấu giếm cha mẹ luôn quan tâm mình nhất chứ?

Lâm Ngọc Trân thừa dịp dặn dò con gái, "Ngủ được thì cứ ngủ lâu một chút, mẹ đã chuẩn bị xong hết rồi, sáng sớm mai hâm nóng lên là được, nhanh đi ngủ đi, nhớ là phải tìm đối tượng tốt đó!"

Cha mẹ thật sự muốn con rẽ đến điên rồi, Luru Mỹ Châu chỉ có thể cười khổ trở về phòng. Khi cô tắm rửa xong chuẩn bị lên giường thì phát hiện di động thông báo có tin nhắn chưa đọc, còn là của Triệu Nghị Nhiên nữa, chỉ có mấy chữ "Ngủ ngon, chúc mộng đẹp." đơn giản thôi.

Không ngờ người đàn ông này sẽ bỏ thời gian nhắn tin như thế, đơn giản lại rất ấm áp, cô được sủng mà sợ dĩ nhiên phải nhắn lại rồi.

"Anh cũng thế, ngày mai gặp."

Woa, thì ra đây chính là cảm giác yêu một người, mặc dù còn chưa thể lộ ra ngoài sáng nhưng vẫn không giảm bớt sự lãng mạn. Cô nằm trên giường cười khúc khích, tin chắc rằng tối nay mình sẽ ngủ rất ngon.

Cảm tạ các vị thần có lòng từ bi, chết qua rồi sống lại lần nữa, Luru Mỹ Châu chính thức có nụ hôn đầu, có kinh nghiệm yêu đương, có bạn trai, ai có thể nói đây không phải là một kỳ tích chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Mặc Người Đàn Ông Kia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Chương 6.3

Sáng sớm hôm sau, Triệu Nghị Nhiên và Luru Mỹ Châu ngồi chung xe đi làm, bởi vì có tài xế Tiểu Vương nên bọn họ không thể có cử chỉ thân mật, chỉ có thể sử dụng ánh mắt nhắn nhủ tâm ý.

Cô liếc anh một cái, anh liền cười đáp lại cô, không hề giả vờ nhưng vẫn ngọt ngào, đúng là nói chuyện yêu đương sẽ tụt giảm trí thông minh mà.

Đi tới tòa cao ốc Kinh Vũ, vào thang máy chuyên dụng, ở dưới camera cũng không tiện làm gì, Triệu Nghị Nhiên chỉ có thể nói khẽ với cô bạn gái nhỏ: "Chờ một chút vào phòng làm việc, anh sẽ nói cho bọn họ biết chuyện của chúng ta, em phải chuẩn bị tâm lý đấy."

"Vâng." Luru Mỹ Châu cắn môi dưới gật đầu, đúng là nên nói cho hai vị trợ lý, có bọn họ giúp đỡ che giấu mới an toàn. Chỉ là lần đầu tiên yêu đương khó tránh khỏi da mặt mỏng, hơn nữa mọi người đều là người quen, cảm giác rất xấu hổ!

Nhìn cô còn chưa đổi mặt đã bắt đầu khần trương, Triệu Nghị Nhiên lại càng muốn nuông chiều cô. Cô gái mười tám tuổi vốn nên có chút yếu ớt cô nhưng lại luôn quan tâm tỉ mỉ, cẩn thận khiêm tốn, chắc là vì ở cùng với anh mới có thể hiểu chuyện như thế. Vừa nghĩ tới đây, anh càng cảm thấy mình là một kẻ may mắn, đã bí mật yêu đương còn muốn con người ta nhân nhượng, anh sao có thể vô tình tổn thương cô đây? Ai!

Không thể không nói, biết được lòng tự trọng của người mình thầm mến bành trướng, cho dù anh nghĩ bề đầu cũng không ngờ, cô bạn gái nhỏ đáng yêu bởi vì trọng sinh mới cư xử thành thực như vậy.

Đội Triệu Nghị Nhiên và Luru Mỹ Châu cùng bước vào phòng tổng giám đốc, Kiều Đan Thu và Kha Bi Hào mới đứng dậy chào hỏi.

"Chào buổi sáng!"

"Chào buổi sáng." Triệu Nghị Nhiên gật đầu đáp lại, tất cả đều giống như bình thường, chỉ là mọi người vừa nghỉ phép trở lại, còn chưa hâm nóng cảm xúc làm việc.

Hôm nay, Luru Mỹ Châu tương đối khác thường, cúi đầu không lên tiếng, hai vị trợ lý đang cảm thấy kỳ quái, chỉ thấy ngài tổng giám đốc nắm tay em gái trợ lý, bình tĩnh nói: "Đan Thu, Bi Hào, chúng tôi có chuyện muốn tuyên bố."

Kiều Đan Thu và Kha Bi Hào tròn to mắt, còn tưởng rằng mình xuất hiện ảo giác rồi, thật không ngờ đó. Tuy nói ở Bình Đông đã xác định ra một chút dấu hiệu, nhưng tổng giám đốc cũng quá gọn gàng dứt khoát đi, lần này không cần nói cũng biết, bỏ già cùng cô non là xứng đôi rồi, WOW!

"Tôi và Mỹ Châu quyết định bắt đầu qua lại, về sau chúng tôi chính là quan hệ người yêu, chỉ là chưa thể công khai với bên ngoài. Tôi muốn mời hai cậu làm nhân chứng, nếu như sau này tôi có lỗi với Mỹ Châu, hai người là đàn anh của Mỹ Châu, có thể tận lực dạy dỗ tôi, yêu cầu tôi, không cần xem tôi là cấp trên. Hi vọng các cậu có thể đồng ý thỉnh cầu này của tôi."

Luru Mỹ Châu cho rằng Triệu Nghị Nhiên chỉ muốn công khai tình yêu, mới mời hai vị trợ lý "đặc biệt giúp đỡ", thật không ngờ anh lại nói ra những lời quý trọng cô như thế, nhất thời trong lòng cô tràn đầy cảm động, dù cho tình yêu không thể lộ ra ánh sáng cũng đáng giá.

Triệu Nghị Nhiên mặc kệ hai vị đàn em kinh ngạc ra sao, chuyển sang cô bạn gái nhỏ thân yêu nói: "Mỹ Châu, cho anh một chút thời gian, muộn nhất là đến khi em tròn hai mươi tuổi, anh sẽ cho em một lời cam kết."

"Ừm!" Cô không dám vẽ mộng quá đẹp, nhưng cô nguyện ý tin tưởng giờ phút này anh là thật lòng.

"Được rồi, cứ như vậy thôi, mọi người bắt đầu công việc đi!" Triệu Nghị Nhiên hài lòng gật đầu, rồi đi về phía phòng làm việc chuyên dụng của anh.

Cấp trên vừa rời đi, Kiều Đan Thu liền nhúchặt chân mày hỏi: "Tiểu Châu, em thật sự đã suy xét kỹ chưa? ừ, ừ, Anh luôn tôn trọng anh Nghị Nhiên, nhưng kiểu đối tượng này thật sự phiền toái, anh sợ em sẽ bị tổn thương."

"Đứng đây! Sao em không tìm bạn trai ở đại học? Tình cảm của người trẻ tuổi rất đơn thuần, có thể công khai ở chung một chỗ, rất vui vẻ, rất tự do mà!" Kha Bi Hào cũng không coi trọng đoạn tình cảm bí mật này, ngộ nhờ ngày nào đó chết từ trong trứng nước liền im hơi lặng tiếng rồi, hơn nữa không thể yêu đương thoải mái thì còn thú vị gì nữa?

Ngoại trừ lớn tuổi hơn Lưu Mỹ Châu thì kinh nghiệm yêu đương và vốn sống của bọn họ cũng nhiều hơn, có thể đánh giá khách quan chuyện này. Khuyết điểm của Triệu Nghị Nhiên chính là điều kiện quá tốt, tốt đến mức khiến người bình thường nhìn không ra một tương lai rực rỡ, em gái Tiểu Châu lại dám chọn đối tượng có độ khó như thế, có thể nói "gánh nặng đường xa" đấy!

Lưu Mỹ Châu nghiêm túc lắng nghe hai vị đàn anh dạy bảo, cuối cùng vẫn kiên định nói: "Em thích anh ấy, em muốn cố gắng thử xem, nếu như thất bại cũng sẽ không tiếc nuối, ít nhất đời này em đã từng yêu." -l3qu4don- Kiếp trước thành tích yêu đương của cô toàn là số không tròn trĩnh, đời này nếu không phấn khởi tiến lên, chẳng lẽ còn phải chờ tới kiếp sau nữa?

Chắc chắn, đây là lời mà thiếu nữ thanh xuân nên nói sao? Sao nghe giống như thực nữ đã trải qua tang thương vậy? Kha Bi Hào và Kiều Đan Thư cũng không thể hiểu, chỉ là nhìn em gái Tiểu Châu rất có khí phách "Gió hiu hiu thổi, nước sông Dịch lạnh lẽo ghê", bọn họ cũng đành phải dè dặt xuống lo lắng, trước tiên cứ yên lặng theo dõi biến hóa đã.

"Đừng lo lắng mà, em đi pha trà nhé!" Lưu Mỹ Châu không muốn nhiều lời, phần tâm tình này chỉ mình cô mới có thể hiểu.

"Được rồi, nhớ rõ còn có anh cho em tựa vào đấy." Kiều Đan Thư cũng chỉ có thể nói lời kết trước.

"Thật ra thì thất tình cũng là một thử nghiệm của cuộc sống, biến người nạt nộ, việc đời khó liệu, hạ được một người đàn ông sẽ tốt hơn." Kha Bi Hào còn đưa ra lời tiên đoán đen đủi, thành công đối lấy sự khinh thường của hai vị đồng nghiệp.

Không bao lâu, Lưu Mỹ Châu đã chuẩn bị xong trà thơm cho hai vị trợ lý, liền bung một tách vào phòng làm việc của tổng giám đốc, mỉm cười giống như thường ngày, nói: "Anh cả Triệu, mời dùng trà ạ."

"Ừ." Triệu Nghị Nhiên đang lật xem một phần hồ sơ, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên được một cái.

Đợi cô đặt ly trà an toàn trên bàn, xác định không có bị phỏng, anh mới hành động, vươn tay kéo cô vào trong ngực, để cho cô ngồi ở chỗ cô nên ngồi, cũng chính là trên đùi anh.

"Anh cả Triệu!" Lưu Mỹ Châu sợ hết hồn, nhịp tim cũng tăng nhanh, bây giờ đang là giờ làm việc đó, sao tổng giám đốc có thể công tư bất phân vậy?

Triệu Nghị Nhiên thích nhìn vẻ mặt sinh động của cô, đó mới là tính cách thiếu nữ nên có, anh cố ý vô loạn tóc cô, trách nhẹ: "Còn gọi là anh cả à? Gọi tên anh đi."

"À.....Nghị Nhiên." Hơi thở phả nam phả vào mặt, quá nhiều suy nghĩ của cô, thật ra cho đến bây giờ cô vẫn chưa quen chuyện nam nữ thân mật, cho dù là đối mặt với người đàn ông của mình, cũng cần một chút thời gian để thích ứng.

"Tối hôm qua ngủ có ngon không?" Một tay anh ôm eo cô, tay kia sờ lên mặt cô, nghĩ thầm sao sờ lại thoải mái như vậy chứ? May mà người khác không biết cũng chưa sờ qua, chỉ mình anh có thể hưởng thụ.

Cô vừa lúng túng lại vừa xấu hổ, cúi đầu nói: "Tạm tạm, cũng như bình thường thôi."

"Thật sao? Nhưng anh lại ngủ không ngon, không có em mát xa giúp, còn không thể hôn em ôm em, anh cảm thấy rất kỳ lạ, vậy em nói xem phải làm thế nào đây?"

"Em..." Em đâu biết phải làm thế nào chứ? Nghe anh hạ bút thành văn nói xong lời tâm tình, cô liền sắp không nhận ra anh rồi. Hai người mới qua lại mấy ngày thôi, không ngờ anh lại nói chuyện yêu đương bằng phong cách đó, đúng là quá ngọt ngào đi?

Anh hôn vài cái lên đôi mắt, lỗ tai, gương mặt, và cả đôi môi cô, mới mỉm cười hỏi: "Có phải rất ngạc nhiên không? Bình thường anh không hề có dáng vẻ này."

"Ừm, có chút kinh ngạc." Trừ việc lớn hơn cô mười tuổi, từ trước đến giờ anh đều là người trầm ổn, thật đúng là chưa từng thấy qua anh thay đổi cảm xúc.

"Em cũng biết, cha mẹ anh rất cưng chiều em trai và em gái anh, còn với anh là kỳ vọng nhiều hơn thương yêu. Có lúc bọn họ đã quên mất anh cũng là một đứa trẻ, anh cũng có lúc muốn làm nũng, muốn buông thả, nhất là khi đi cùng với em." Anh chưa từng nói những lời này với ai khác, tuy chỉ có đám ba câu nhưng đã là một bước dài với anh. Cuối cùng anh đã mở rộng nội tâm của mình, để chia sẻ với cô cảm nhận thật sự của anh.

"Anh muốn làm nũng cũng không cần khách sáo, em có thể làm chị gái nhỏ của anh, anh hết sức buông thả đi."

Anh nghe xong không khỏi cười khỏ, cô bé này thật biết chiếm tiện ích, còn muốn làm chị gái nhỏ của anh sao? Nhưng mà anh lại cảm thấy ấm áp, một cảm giác được thấu hiểu, được ấm áp bao quanh.

"Được, về sau anh chỉ làm nũng với em, chỉ buông thả với riêng em thôi."

Cô nghịch ngợm hỏi: "Giống như hiện tại à?" Đùa giỡn em gái trợ lý trong giờ làm việc?

"Đĩ nhiên không phải, mức độ này thành ý quá nhỏ." Chuyện anh muốn làm với cô thật sự rất nhiều, đáng tiếc chỉ có thể nghĩ mà thôi. Dù sao cô vẫn còn nhỏ, hai người còn chưa chính thức xác nhận quan hệ, anh có khát vọng nữa thì cũng chẳng thể làm đến tận cùng.

Cô không dám hỏi trình độ như thế nào mới gọi là thành ý lớn, chỉ là từ ánh mắt mập mờ của anh, xem ra phải là mức độ rất nghiêm trọng. Vào lúc này, cô tốt nhất nên giữ yên lặng, mặc dù chưa có kinh nghiệm nhưng cô cũng biết đàn ông luôn không chịu nổi sự kích thích.

Anh vui mặt vào hôm cổ cô, hít sâu lại thở dài: "Em thật sự còn quá nhỏ, lúc nào mới trưởng thành đây?"

"Em....Em cảm thấy mình đâu quá nhỏ." Cô cúi đầu nhìn ngực mình, với dáng người của cô, 32C là rất khá rồi.

Ánh mắt của anh cũng dời xuống theo cô, cười khẽ hai tiếng nói: "Đúng là không nhỏ, anh cực kỳ hài lòng."

"Đáng ghét!" Miệng nói ghét nhưng khi anh cúi đầu hôn thì vẫn đón lấy môi anh, Luru Mỹ Châu hiểu rất rõ tâm tình của mình, chính là trong tình yêu, tuy miệng nói chán ghét nhưng trong tâm lại vui sướng.

Một ngày làm việc cứ thế qua đi, Triệu Nghị Nhiên cảm thấy vô cùng vui vẻ, nói vài lời linh tinh, làm chút chuyện ngốc nghếch, nếu khiến cho đầu óc thật sự thay đổi, về sau mỗi ngày đều có thể như vậy thì tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Mặc Người Đàn Ông Kia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 7.1

Bên ngoài cửa phòng làm việc, hai vị trợ lý đều đang âm thầm cảm thán, em gái Tiểu Châu đưa tách trà cũng lâu quá đi, tổng giám đốc Triệu, Triệu đại nhân rõ ràng có xu thế vì riêng tư quên việc công. Chỉ là đứng trên lập trường của nhà gái, bọn họ vẫn rất coi trọng sự phát triển đó, dù sao thì càng buông thả lại càng trầm mê, về sau càng khó phân ly, tình yêu bí mật sẽ có một ngày nổi lên mặt nước thôi.

Qua vài ngày trời yên biển lặng, Luru Mỹ Châu dần dần thích ứng cuộc sống mới, chính là đi học, đi làm, cùng thủ trưởng nói chuyện yêu đương, về nhà tìm ba mẹ, vừa phong phú lại tươi đẹp biết nhường nào. Ai ngờ ông trời không thích thấy cô vui vẻ, đột nhiên thưởng cho cô một trận sóng to gió lớn!

Một ngày đầu chiều mưa rơi lác đác, hai vị trợ lý đều không có ở đây, Luru Mỹ Châu ở lại trông coi phòng tổng giám đốc thì nhân viên quầy tiếp tân chợt điện lên.

"Mỹ Châu à, bây giờ tổng giám đốc Triệu có bận không?"

Luru Mỹ Châu khá hòa hợp với đồng nghiệp trong công ty, nhất là nhân viên cơ sở, mọi người đều gọi thẳng tên nhau.

"Hiện tại không bận, nhưng hai giờ nữa sẽ phải đi họp, có chuyện gì sao?"

"Thế à!" Giọng của nhân viên tiếp tân có chút chần chờ: "Làm phiền cô báo cho tổng giám đốc, là.....Tô Uyển Nghi tiểu thư đến thăm, không có hẹn trước, có thể gặp được không?"

Mọi người đều biết, Tô Uyển Nghi là bạn gái trước của Triệu Nghị Nhiên, tuy sau đó đã yên lặng rút lui, nhưng ai họ có thể hợp lại hay không? Hơn nữa tổng giám đốc vẫn còn độc thân, nói không chừng thật có thể làm lại đi? Nói như vậy thì không nên để khách đợi lâu, cũng chẳng cần báo trước, nhưng tiếp tân nhanh trí, suy nghĩ một chút vẫn nên hỏi thăm trợ lý của tổng giám đốc trước, để tránh đắc tội với phu nhân tổng giám đốc tương lai.

Luru Mỹ Châu suy tư một chút đã quên mất còn nhân vật phụ, rầu rĩ nói: "Chuyện này.....Tôi phải báo lại muốn tổng giám đốc, cô chờ tôi gọi lại nhé."

"Được, xin nhờ cô nhé!"

Luru Mỹ Châu chậm chạp cúp điện thoại, lê bước tới trước cửa phòng làm việc, gần như muốn bỏ bớt bước xin phép, thẳng thừng nói "Không gặp" với tiếp tân, như thế có thể tiêu trừ mọi họa vĩnh viễn. Nhưng thứ nhất cô không gan ấy, thứ hai còn có chút lương tâm, cuối cùng vẫn quyết định thành thật đối mặt.

Gỡ vài cái, cô cũng không đợi Triệu Nghị Nhiên đáp lại liền đẩy cửa bước vào, cũng không quan tâm anh có bận gì không liền mở miệng nói: "Báo cáo tổng giám đốc Triệu.....Triệu phu nhân tới....."

Triệu Nghị Nhiên vừa kết thúc một cuộc điện thoại, có chút khó hiểu với hành động của cô bạn gái nhỏ. Hiện tại chỉ có Mỹ Châu và anh, tại sao cô tình gọi anh là tổng giám đốc Triệu? Còn nữa, mẹ anh rất ít khi tới công ty, sao hôm nay lại đại giá quang lâm?

"Mẹ anh tới hả?"

Lưu Mỹ Châu thầm nghĩ mình quá vô dụng, lại kêu ra xưng hô từ kiếp trước với Tô Uyển Nghi, vội vàng khôi phục bình tĩnh nói: "Xin lỗi! Em nói sai ạ, là Tô Uyển Nghi tiểu thư, cô ấy ở dưới đại sảnh, không có hẹn trước, xin hỏi tổng giám đốc Triệu có muốn gặp hay không?"

"À? Cô ta tới làm gì?" Anh nhíu mày hỏi.

Đây cũng là nghi vấn của Lưu Mỹ Châu, nhưng cô có tư cách hỏi sao? Vừa nghĩ tới mọi loại thê thảm của kiếp đời trước, cô liền cảm thấy tiền đồ vô lượng, cuộc sống vô vọng.

"Làm sao em lại gọi cô ta là Triệu phu nhân? Quá bất thường đó?" Triệu Nghị Nhiên đi ra khỏi bàn làm việc, vươn tay vén tóc của bạn gái lên, cười nói: "Anh không biết em sẽ ghen như thế, đừng suy nghĩ lung tung nữa."

Mới không phải suy nghĩ lung tung đâu, kiếp trước Tô Uyển Nghi thật sự trở thành Triệu phu nhân, còn liên tục làm ra chuyện vô tình vô nghĩa, thậm chí còn hại Lưu Mỹ Châu rơi xuống lầu chết thảm (không sai, chuyện ấy cũng có thể đổ lên đầu Tô Uyển Nghi, em gái Mỹ Châu chính là thích so đo điểm này). Chỉ có điều, hiện tại Lưu Mỹ Châu được sống lại, còn biết trước điều hung để tránh, mới khiến Tô Uyển Nghi không có cách nào gieo họa cho Triệu Nghị Nhiên, nhưng ai biết vận mệnh trên người thế nào? -leqyd0n- Nói không chừng Tô Uyển Nghi đã đá người tình vệ sĩ kia đi, bây giờ đang muốn ăn lại Triệu Nghị Nhiên!

"Đề cô ta lên đây đi, anh muốn nghe xem cô ta còn lời gì muốn nói?" Triệu Nghị Nhiên hôn nhẹ lên trán bạn gái, trấn an nói: "Yên tâm, anh sẽ không do dự, em phải tin tưởng anh."

"Ừm!" Lưu Mỹ Châu cũng muốn biết ý đồ của Tô Uyển Nghi, quả thật Triệu Nghị Nhiên không phải là người đàn ông do dự, kiếp trước anh cùng Tô Uyển Nghi có thể coi là vợ chồng "tương kính như tân" (tôn trọng nhau như khách), với điều kiện của anh lại chưa từng có tình cảm phong lưu, đủ để chứng minh anh là người có nguyên tắc.

Cứ như vậy, Tô Uyển Nghi được mời lên lầu, cô ta không biết Lưu Mỹ Châu là ai, liền đi thẳng vào phòng làm việc, vẻ mặt hơi hốt hoảng, không còn đoan trang ưu nhã giống trước đây.

"Mời hai vị dùng trà." Lưu Mỹ Châu mang hai tách trà nóng vào xong liền lui ra ngoài, hiện giờ chuyện cô có thể làm chỉ có đợi mà thôi.

Đóng cửa lại, Lưu Mỹ Châu ngồi lại chỗ của mình, vừa lật sách vừa đánh máy tính vừa viết nhật ký, thật ra thì chẳng làm được cái gì cả.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, không biết bọn họ nói chuyện gì ở bên trong mà lại nói lâu như vậy? Cô vừa cắn móng tay vừa nhìn chăm chăm cánh cửa kia, suýt chút nữa đã vọt vào phòng làm việc hô to: "Buông tha người đàn ông đó đi! Anh ấy là của tôi, cô không xứng với anh ấy!"

Nửa tiếng sau, rốt cuộc Tô Uyển Nghi cũng đỏ mặt đi ra, vẻ mặt lại thả lỏng hơn rất nhiều, thấy Lưu Mỹ Châu không mỉm cười chỉ khẽ gật đầu.

Khi bóng lưng kia biến mất ở cửa, đầu óc Lưu Mỹ Châu vẫn trống rỗng, không hiểu ý của Tô Uyển Nghi là gì? Lúc này, Triệu Nghị Nhiên cũng bước ra khỏi văn phòng, vẻ mặt tự nhiên nói: "Anh đi họp đây, em ở lại trông coi, có chuyện tới nay nói sau."

"Vâng!" Suýt chút nữa cô đã quên mất còn có cuộc họp, còn phải làm việc, thật là quá không chuyên nghiệp mà!

Triệu Nghị Nhiên nở nụ cười trấn an cô, sau đó xoay người đi về phía cửa chính.

Bận bịu đến lúc tan việc, Kiều Đan Thư và Kha Bi Hào cũng ở lại làm thêm giờ, Lưu Mỹ Châu không tìm được cơ hội hỏi Triệu Nghị Nhiên, nhìn anh vừa ăn đồ ăn nhanh vừa xem tài liệu, cô cũng không nổi quấy rầy, đành phải âm thầm đè nén.

Yêu chính là tin tưởng, là kiên trì, nếu như không phải vì phần tình yêu này thì kiếp trước chẳng khác nào cô chết vô ích, đời này cũng coi như sống uống phí rồi.

Nhìn đến chín giờ tối, Kiều Đan Thư và Kha Bi Hào liền về trước, cũng xem như tạo cơ hội cho cấp trên với em gái Tiểu Châu, mới mấy ngày đã dường thành thói quen này, không thể không nói bọn họ là trợ lý vô cùng ưu tú.

Lưu Mỹ Châu giúp bạn trai thu dọn đồ đạc, không nhịn được hỏi: "Kìa....Tô tiểu thư tìm anh có chuyện gì vậy?"

Triệu Nghị Nhiên có chút tò mò nhìn chăm chăm cô.

"Bây giờ em mới hỏi, có phải nhịn rất vất vả không?" -Bqu4d0n-

"Anh!" Thật quá đáng, biết rõ cô sẽ lo lắng còn trêu chọc cô à? Xấu lắm!

Nhìn cô chu cái miệng nhỏ nhắn, anh liền vươn tay ôm cô vào trong ngực, dịu dàng nói: "Đừng nóng giận, đều là anh sai, bận bịu quá liền quên mất chuyện này."

Cô cố ý "Hừ" một tiếng, nhưng không hề kháng cự anh ôm ấp, dù sao công việc chính là công việc, cô sẽ không vì vậy mà giận chó đánh mèo, chỉ là đáy lòng ngứa ngáy, vẫn lo lắng không cách nào thả lỏng.

"Bởi vì kết thúc gia thất bại, còn yêu thương vệ sĩ, Tô tiểu thư đã bỏ nhà đi, phải sống tự lập, cô ấy cùng bạn trai muốn mở một công ty vệ sĩ, nên tới tìm

anh đầu tư giúp."

"Anh đồng ý rồi?"

"Ừ." Anh khẽ gật đầu, thản nhiên nói: "Nếu là lúc trước, anh không cần suy nghĩ sẽ từ chối ngay, bởi vì loại đầu tư đó không có tỷ suất lợi nhuận, nhưng bây giờ anh khá mềm lòng, thấy có người cố gắng vì tình yêu của mình, anh đã nghĩ giúp họ một chút cũng được, nói không chừng bọn họ sẽ hạnh phúc giống như chúng ta."

Cách nói của anh khiến cô nở nụ cười ngọt ngào, đúng vậy, nếu như Tô Uyển Nghi và bạn trai vệ sĩ của cô ấy có thể hạnh phúc thì những tình tiết bất hạnh của kiếp trước sẽ không xảy ra, Lưu Mỹ Châu có thể sống tốt hơn nữa, còn có thể cùng Triệu Nghị Nhiên gây dựng tương lai huy hoàng, một kết cục quá mỹ mãn!

lam*&*nguy3t^0^minh_0.0_

Trong lòng cô nghĩ gì đều viết hết ở trên mặt, anh không khỏi trêu ghẹo nói: "Bây giờ anh mới biết em rất biết ghen, trước kia thật đúng là không nhìn ra đây."

"Vậy thì sao?" Hối hận cũng không kịp nữa, cô đã ý lại vào anh rồi!

Dáng vẻ thờ phỉ phò của cô chỉ đổi được tươi cười của anh, còn nặng nề hôn cô đến mấy lần.

"Anh cảm thấy vô cùng tốt, em nên như vậy, đối với anh tùy hứng một chút, phát hỏa cũng chẳng sao."

"Không thể nào? Anh thích kiểu bạn gái đã man à?"

"Anh thích em khéo léo hiểu chuyện ở trước mặt người khác, chỉ được phép tùy ý ở trước mặt anh."

"Biết rồi, anh yên tâm, em nhất định sẽ tùy hứng hết sức....." Cảm xúc căng thẳng cần biểu đạt, cô khẽ cắn môi, dứt khoát kéo áo sơ mi của anh ra, đưa tay vào vuốt ve lồng ngực của anh, bởi vì cô tin vào sự tự chủ của anh, cố ý trêu đùa cũng không sợ anh ăn luôn cô.

Toàn thân anh cứng đờ, hơi thở chuyển thành nặng nề.

"Cô bé hư này, xem anh dạy dỗ em thế nào đây!"

Ban đêm "tăng ca", tổng giám đốc và trợ lý nhỏ quấy rối nhau, rất khó nói là ai chiếm được ưu thế, tóm lại hai người đều rất thích thú, vì buồn bán hài hòa làm ra biểu hiện tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Mắc Người Đàn Ông Kia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 7.2

Sau khi bày tỏ thành ý với nhau, tình yêu của Triệu Nghị Nhiên và Lưu Mỹ Châu cứ tiến triển như vậy, mặc dù không thể hẹn hò giống như tình nhân, nhưng có hai vị trợ lý làm lá chắn, tăng ca là lý do hẹn hò tốt nhất. Phòng nghỉ trong phòng làm việc cũng phát huy công dụng, hơn nữa cái giường chỉ dùng để ngủ trước kia, bây giờ đã thêm vài chức năng, có thể là tĩnh hoặc động.

Đã lâu chưa ăn mặn, anh liền thăm dò khắp cơ thể cô, lại chậm chạp không dám đột phá cửa ải cuối cùng, tuy cô giống như không có ý từ chối nhưng anh vẫn cố nhìn đến đầu đầy mồ hôi, vui vẻ mà khổ sở, cũng là một sự hưởng thụ thôi.

Buổi sáng cuối tuần, Lưu Mỹ Châu nói với cha mẹ mình đã đăng ký ba khóa đào tạo lái xe, nếu hai khóa trước đều không thể để cô thi lấy bằng thành công, đương nhiên phải quá tam ba bận rồi, cho mình thêm một (lại một) cơ hội nữa, đến khi thi đỗ.

Chỉ là cô chưa nói thầy dạy mình chính là Triệu Nghị Nhiên đại thiếu gia, sau khi ra cửa cô liền đi tới trạm xe bus, an vị trên xe của bạn trai, một đường suôn sẻ đến vùng ngoại ô, tìm bãi đất trống từ từ luyện tập, tránh cho thương tổn người, xe hoặc kiến trúc ở trên đường.

"Mỹ Châu...." Sau nửa tiếng dạy học, sắc mặt Triệu Nghị Nhiên cũng thay đổi.

"Thật xin lỗi, có phải em vựng về lắm không?" Lưu Mỹ Châu cực kỳ xấu hổ, bởi vì cô đã luyện quay xe đến lần thứ chín, đuôi xe vẫn bị quẹt xước rất chuẩn xác.

"Em không phải nói xin lỗi, anh chỉ muốn hỏi em, tại sao nhất định phải thi được bằng lái? Thật ra thì không biết lái xe cũng không sao." Anh cũng không muốn hắt cho cô một gáo nước lạnh, mỗi người đều có sở trường riêng, cô cần gì miễn cưỡng mình lại hành hạ xe chứ?

Nội tâm cô rối rắm một hồi, không đủ can đảm để thừa nhận. "Bởi vì...Nếu ngày nào đó anh uống say, hoặc là quá mệt mỏi thì em có thể lái xe đưa anh về."

"Trong nhà và công ty đều có tài xế, nếu không thì có thể bắt taxi." Anh rất thiết thực nhắc nhở cô.

"Em muốn đi ra ngoài cùng anh, chỉ có hai chúng ta thôi."

Tâm ý này của cô khiến anh mềm lòng, coi như không thiết thực thì đã sao? Nếu là tâm nguyện của cô thì sao anh có thể không giúp cô thực hiện được?

"Được, anh sẽ dạy em đến khi thi được bằng lái mới thôi, nhưng em không cần lo lắng, mỗi lần học một chút thôi, tránh gây áp lực quá lớn cho mình."

"Nếu phải học ba năm, năm năm thì sao?" Cô vô thức nổi lòng tham, hi vọng tương lai ba năm, năm năm cũng vẫn được anh chỉ dạy.

"Không thành vấn đề, em có thể dùng nụ hôn làm học phí, anh rất vui lòng làm thầy dạy riêng của em."

Giọng điệu nhẹ nhàng của anh chọc cô bật cười, lập tức tiến lên trước hôn nhẹ lên mặt anh.

"Đây là học phí hôm nay, cảm ơn thầy giáo ạ."

Đầu tiên anh kéo phanh xe, bảo đảm hai người trong xe an toàn, mới ôm cô lên chân mình, cười xấu xa nói: "Thu học phí trước rồi dạy sau, anh thu trước một tháng học phí."

"Hả?" Cô còn chưa kịp phản ứng, đã bị anh chặn lại đôi môi, sau đó lửa nóng lan tràn như bình thường, trừ hôn môi anh còn phải vuốt ve, áo cô rất nhanh bị mở ra, vây cũng bị kéo đến ngang hông, trước ngực đều là dấu hôn của anh, thật may là anh còn nhớ rõ phải trừ cô cô ra, tránh cho "gieo xuống dâu tây" bị người phát hiện.

Mỗi lần anh đều tỏ ra vẻ đói khát, cô hoài nghi không phải là anh nhịn lâu rồi chứ? Dĩ nhiên cô sẽ không ngờ đến mức nghĩ anh còn là xử nam. Dù sao anh đã 28 tuổi rồi, trước kia cũng từng có bạn gái, chỉ là khi được ăn thì rất dễ hay đói. như đối với khối thịt không phải là mỹ vị như cô, anh cũng sẽ thường thức hương vị mới.

"Nghị Nhiên, đừng như vậy, thật là ngứa...."

"Thật sao? Anh xoa xoa giúp em sẽ không ngứa nữa."

Mới là lạ, càng ngày càng ngứa, càng ngày càng muốn bị chiếm lấy, nhưng cô biết ranh giới cuối cùng của anh, bất kể ra sao cũng sẽ không ăn sạch cô. Có thể là vì cô còn nhỏ, cũng có thể là cảm giác đạo đức của anh, nên dùng phương thức này để tôn trọng tình cảm của bọn họ.

"Nghị Nhiên, thật ra thì em có thể...." Cô đã học được chút kinh nghiệm từ bạn bè, quan niệm của cô cũng không quá cổ hủ, chỉ cần là cùng với anh, cô cảm thấy làm sao cũng được.

"Không được, ít nhất phải đợi đến lúc em tròn hai mươi tuổi, hoặc là lúc chúng ta kết hôn." Đối với người phụ nữ khác anh có thể không quan tâm, nhưng Mỹ Châu ngoại trừ là bạn gái còn như em gái anh nữa, cũng không thể vì cô nhỏ tuổi mà bất nạt cô.

Nghe được những lời này, cô không nhịn được âm thầm thở dài, ai biết lúc nào bọn họ mới có thể kết hôn? Càng không biết có thể kết hôn được hay không?

"Em là sợ anh nhịn quá vất vả....."

"Anh không phải là người nặng ham muốn, không sao đâu."

Cô không khỏi lộ ra vẻ mặt hoài nghi, bởi vì mỗi lần hai người ở cùng một chỗ thì đều đối vừa hôn vừa sờ cô, còn bày ra dáng vẻ đói khát khó nhịn, không hề giống như người thanh tâm quả dục.

Suy nghĩ của cô đều viết hết trên mặt, anh xoa bóp mặt cô cười nói: "Đừng nhìn anh như vậy, còn không phải là em hại anh sao?"

Nhắc tới cũng kỳ lạ, anh không hề hay biết bản thân lại có ham muốn mãnh liệt đến vậy, mỗi lần đụng vào đều muốn ăn sạch cô, cứ tiếp tục như vậy, đừng nói lý trí của anh không thể chờ nữa, mà ngay cả quái vật trong quần anh cũng muốn phun lửa.

"Ách....Em giúp anh nhé?" Cô nghe bạn học nói có mấy loại phương pháp, nên sẽ không quá khó đi?-lequyd0- Dù sao có anh dạy dỗ cô liên tin tưởng vào năng lực của anh, có ngờ đến đâu vẫn học được.

"Được...." Khi cô dùng ánh mắt ngây thơ dịu dàng nhìn anh thì anh hoàn toàn không thể từ chối yêu cầu của cô, trời mới biết có người đàn ông nào từ chối được?

Vì vậy, bên trong buồng xe kín mìn ngoại trừ tiếng dương cầm êm dịu còn có thêm tiếng thở dốc cùng âm thanh rên rỉ, cô gái không quá chắc chắn hỏi: "Như vậy có thể chứ? Có dùng sức quá không?"

"Sẽ không, em làm rất khá, còn tốt hơn nhiều so với em học lái xe...." Người đàn ông vô cùng vui mừng khích lệ cô, cầm tay lên xuống liên tục.

Vốn là muốn học lái xe cho tốt, kết quả lại biến thành một hồi "xe chán", tuy không có súng thật đạn thật xông pha thành công, nhưng ít nhất vẫn học được cái nọ cái kia, hôm nay cũng không tính là đi về tay không. Thật sự chúc mừng lão gia, chúc mừng phu nhân, thật quá đáng mừng!

Hai năm trôi qua giống như một cái chớp mắt, gian tình (chính là tình yêu chưa công khai) của Triệu Nghị Nhiên và Lư Mỹ Châu vẫn chưa bị phát hiện, Kiều Đan Thư và Kha Bi Hào cũng tự nhận mình có công vĩ đại, treu đùa yêu cầu Triệu Nghị Nhiên trả "phí bặt miệng". Không ngờ Triệu Nghị Nhiên lập tức đồng ý, tự móc tiền túi phát hai bao lì xì lớn, bởi vì kế hoạch dẫn bạn gái nhỏ của anh "cải trang vì hành", còn cần hai vị trợ lý "giúp đỡ đặc biệt."

Phòng chủ tịch (đúng vậy, tổng giám đốc Triệu của chúng ta đã lên cấp thành chủ tịch Triệu, đúng vào nửa tháng trước), hôm nay lúc bốn người đang cùng ăn cơm trưa thì Triệu Nghị Nhiên liền tuyên bố tin đi công tác.

"Thứ tư tuần sau tôi dẫn theo Mỹ Châu đến Nhật Bản công tác, Đan Thư và Bi Hào ở lại trông coi phòng chủ tịch, không thành vấn đề chứ?"

"Không thành vấn đề! Xin chủ tịch Triệu yên tâm, ngài muốn đi bao lâu đều được." Sinh đứa bé rồi trở về nữa cũng được, Kha Bi Hào hăng hái đáp lại, dù sao cũng là bắt bí người tay ngắn thôi.

"Xin hỏi có mấy nhân viên đi cùng? Tôi cần đặt trước vé máy bay cùng khách sạn." Kiều Đan Thư tỏ vẻ khá bình tĩnh, thật ra anh đã sớm biết hành trình lần này chỉ có hai người họ đồng hành thôi, nhưng ngoài mặt vẫn muốn đáp trả một chút.

Triệu Nghị Nhiên cũng cố tỏ vẻ nghiêm túc nói: "Ba người bên bộ phận PR, ba người bên bộ nghiệp vụ, cộng thêm tôi và Mỹ Châu, tổng cộng tám người."

"Được, tôi lập tức đi sắp xếp."

Lư Mỹ Châu nghe vậy liền có chút mất mát, hai năm qua cô cũng từng theo bạn trai đi công tác, vừa công tác vừa hẹn hò, dưới đáy lòng cô là vô cùng nguyện ý, nhưng lần này không giống nhau, bởi vì thứ bảy tuần sau là sinh nhật cô tròn hai mươi tuổi, cô hi vọng ở cùng anh cả ngày, không muốn bị những thứ như hội nghị, tiệc xã giao và đồng nghiệp quấy rầy.

Chỉ có điều, yêu một người đàn ông như vậy thì cô nhất định phải thỏa hiệp với thực tế, không thể công khai tình yêu, không thể công tư bất phân, không thể gây thêm phiền toái cho anh. Nếu như cô không có linh hồn trọng sinh, còn cả tình cảm tích lũy hai kiếp, chỉ sợ sẽ thật sự không chống đỡ nổi.

Nói xong vấn đề đi công tác, Triệu Nghị Nhiên tiếp tục ra lệnh, giả vờ như không thấy sự mất mát trong mắt Lư Mỹ Châu. Không ngoài dự đoán, cô liền khôi phục bình tĩnh rất nhanh, nghiêm túc ghi chép như bình thường. Thế nhưng, biểu hiện đó mới càng làm anh thêm đau lòng, đúng là một cô bé ngoan, trong hai năm qua thật thiệt thòi cho cô, nhưng mà những ngày như vậy sẽ không còn dài, anh sẽ cho cô một sự công bằng.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Mắc Người Đàn Ông Kia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chương 7.3

Biết được con gái phải ra nước ngoài công tác, Lư Chí Đạt và Lâm Ngọc Trân cũng không có phản ứng gì, thành thói quen, tự động tự phát sắp xếp hành lý cho con gái. Chỉ tiếc là không thể tổ chức sinh nhật cho cô, một ngày trước khi cô lên đường liền tặng quà cho cô.

Lư Mỹ Châu vốn đang thuyết phục cha mẹ giảm bớt một nửa đồ đạc, đừng biến cô thành dân tị nạn, ai ngờ cha bất ngờ đưa cho cô một túi hồ sơ, nhìn nội dung của tờ giấy bảo hiểm trong tay, cô không biết nên nói gì nữa, sắp rơi nước mắt rồi.

Khi còn bé, bởi vì sinh non yếu ớt nên cô thường hay nhập viện, công ty bảo hiểm cũng không phải người ngu kẻ ngốc, luôn từ chối không bán bảo hiểm cho cô, cho đến lúc mười tuổi thông qua kiểm tra sức khỏe mới có thể mua đơn bảo hiểm, vì vậy cha mẹ đã có bóng ma trong lòng. Hàng năm đều mua thêm các mục bảo hiểm khác nhau, 1, 2, 3 điều trị, ngoài ý muốn, ung thư, chấn thương, dưỡng lão gì gì đó đều có hết, về sau thành nghiện còn bắt đầu mua bảo hiểm tiền gửi. Hiện tại trong tay cô chính là bảo hiểm tiền gửi, cha mẹ bỏ tiền cô được hưởng, ngay cả bảo hiểm tiền gửi của cha mẹ, người được lợi ích cũng là tên của cô.

Lư Chí Đạt đắc ý nói: "Phần bảo hiểm này tiền lãi rất tốt, cha đã hỏi qua chủ tịch Triệu, là ông ấy giới thiệu cho cha, ông chủ hãng bảo hiểm đó là bạn học của ông ấy."

"Không sai, mười năm sau có thể bắt đầu lĩnh tiền, vừa tiết kiệm vừa an toàn, một công đôi việc." Lâm Ngọc Trân lại cường điệu quan hệ thân mật giữa phụ nữ và tiền bạc.

"Mười năm sau con đã ba mươi tuổi rồi, cho dù có kết hôn hay không, phụ nữ nhất định phải có tiền riêng, biết chưa?"

"Con biết rồi, cảm ơn cha mẹ...." Lư Mỹ Châu cố nén lệ gật đầu, bất kể tình yêu của cô và Triệu Nghị Nhiên có kết quả hay không, cô vẫn lập lời thề: đời này nhất định phải sống thật tốt, hết sức báo đáp cha mẹ, hơn nữa lúc đi bộ, leo cầu thang đều phải đặc biệt cẩn thận.

"Đứng rồi, ngày mai chính là sinh nhật 20 tuổi của con, có đi công tác thì cũng nhớ đi ăn bữa tiệc lớn, đừng tiết kiệm tiền." Lưu Chí Đạt chỉ sợ con gái tiết tiền, nhà bọn họ không giàu có, nhưng đều nguyện ý cho con gái tất cả.

"Con muốn anh cả Triệu sẽ phải mời khách, năm ngoái sinh nhật con, anh ấy cũng có tặng quà." Lưu Mỹ Châu luôn tin tưởng Triệu Nghị Nhiên, cho dù là đi cùng các đồng nghiệp, anh cũng sẽ không quên ngày đặc biệt ấy, mặc dù có hơi nhiều bóng đèn một chút, nhưng có còn hơn không.

Lâm Ngọc Trân gật gù đầu nói: "Nghị Nhiên thiếu gia là một người tốt, rất quan tâm đến nhà chúng ta, tính khí còn càng ngày càng tốt, không hiểu vì sao vẫn chưa có đối tượng nhỉ? Cũng sắp 30 tuổi rồi, mẹ cũng lo thay cho cậu ấy."

"Ông chủ Triệu và phu nhân đã giới thiệu vài người cho cậu ấy, nhưng cậu ấy toàn nói không có thời gian, có thể công việc quá bận rộn, em không thấy cậu ấy hay tặng ca sao?" Lưu Chí Đạt và Triệu Cẩm Bằng thường trò chuyện định kỳ, nên cũng biết sơ qua về cuộc sống của Triệu Nghị Nhiên.

Nghe cha mẹ thảo luận đời sống tình cảm của Triệu Nghị Nhiên, tựa như người bình thường hay nói chuyện phiếm, Lưu Mỹ Châu liền cúi đầu không dám hé răng. Cô tuyệt không hỏi hặn khi cùng Triệu Nghị Nhiên bí mật yêu đương, nhưng khiến cô khó chịu nhất chính là phải giấu giếm cha mẹ, không thể chia sẻ niềm hạnh phúc của cô với họ, sự vui vẻ đó có thật sự là vui vẻ không? Ai, ai kêu cô ngốc nghếch chứ?

Áp ủ tâm tình phức tạp mà tế nhị, Lưu Mỹ Châu sắp bước qua thời kỳ thiếu nữ 19 tuổi, trở thành cô gái 20 tuổi trưởng thành.

Sáng sớm hôm sau, tài xế Tiểu Vương lái xe đưa Triệu Nghị Nhiên và Lưu Mỹ Châu tới sân bay, mãi đến lúc tới quầy báo danh của hãng hàng không thì cô mới phát hiện chuyến công tác lần này chỉ có cô cùng Triệu Nghị Nhiên!

"Thực sự chỉ có chúng ta thôi?" Lưu Mỹ Châu tròn to mắt, rất khó tin Triệu Nghị Nhiên sẽ vì tư bỏ công.

Triệu Nghị Nhiên nhếch khóe miệng, trêu ghẹo nói: "Là trợ lý Kiều đặt giúp vé máy bay và khách sạn, có muốn anh gọi điện thoại hỏi cậu ta một chút giúp em không?"

"Không, không cần.....Sao bây giờ anh mới nói, có ý trêu cợt em hả?"

"Muốn cho em một sự vui mừng ngạc nhiên."

Ngạc nhiên thì có, nhưng vui mừng thì chưa chắc, hiện tại đầu óc cô hoạt động tương đối nhanh, đi theo học tập ba vị đàn anh cũng không hề uống công. Thoảng cái đã hiểu ra dụng ý của Triệu Nghị Nhiên, bọn họ sắp ra nước ngoài nghỉ năm ngày, trong đó còn có ngày sinh nhật 20 tuổi của cô, đặc biệt ý nghĩa, nói cách khác anh muốn cùng cô đột phá cửa ải cuối cùng rồi hả? Mặc dù cô đã sớm âm thầm chuẩn bị, nhưng trong lúc nhất thời vẫn tâm hoảng ý lộn.

"Đi thôi!" Triệu Nghị Nhiên dứt khoát nắm tay cô bạn gái nhỏ, đi tới phòng VIP chờ lên máy bay, cũng không sợ bị người quen bắt gặp.

Tuy Lưu Mỹ Châu đã làm rất nhiều hành động thân mật với bạn trai, nhưng vẫn là lần đầu tiên nắm tay nhau ở nơi công cộng, cảm giác tựa như mọi chuyện đã bị bại lộ. Cô có chút căng thẳng, ngẩng đầu lên lại thấy ánh mắt dịu dàng như nước của anh, hai người nhìn nhau, không khí trầm mặc không dứt.

Triệu Nghị Nhiên nhìn gương mặt cô bạn gái nhỏ dần ửng hồng, đành phải dời tầm mắt trước, nếu không anh sợ mình sẽ quấy rối cô ở nơi công cộng. Cô bé này không biết bản thân có bao nhiêu đáng yêu, thu hút một đám bướm bướm ong mật đều muốn cắn cô một phát, vừa nghĩ tới đây, anh càng vững tin vào sự sắp xếp của mình, nếu anh không hái xuống đóa hoa này chỉ sợ sẽ đem dài lắm mòng.

Có lẽ tình yêu là mỹ phẩm tốt nhất của phụ nữ, trong hai năm qua, Lưu Mỹ Châu luôn luôn rạng rỡ, vô tình từ đóa hoa nhỏ biến thành hoa đào nhỏ, ở trường học cùng công ty đều có người theo đuổi, khiến cô cảm nhận sâu sắc đến khó tin, thế giới đúng là thay đổi rồi, sống lại thật tốt biết bao!

Tính hư vinh của phái nữ vô cùng thỏa mãn, nhưng cô càng tôn trọng mỗi một người có thể theo đuổi tình yêu, bởi vì cô từng thăm mếu Triệu Nghị Nhiên nhiều năm nên hiểu rõ cảm giác lo lắng cầu xin mà vẫn không có được. Cho nên mỗi lần từ chối ai cô đều tỏ thái độ dịu dàng, hết sức cố gắng không làm tổn thương lòng tự trọng của đối phương, còn chúc đối phương sớm ngày tìm được người trong sinh mệnh.

"Tít tít....." Một hồi chuông vang lên, vô cùng không thức thời phá hỏng bầu không khí.

"Chờ một chút, hình như là di động của em..." Lưu Mỹ Châu lấy di động từ trong túi xách ra, đây là cái Triệu Nghị Nhiên mua cho cô, nói là điện thoại thông minh có nhiều chức năng hơn. Bọn họ có thể gửi ảnh chụp hoặc hình ảnh âm thanh, quả thật là công cụ hỗ trợ tốt.

Di động báo một tin nhắn đến, cô mới mò ra đã bị người bên cạnh nhìn, ngang nhiên nói cùng cô đọc, thì ra là tin nhắn của người theo đuổi: "Học muội Mỹ Châu thân mến, mặc dù em từ chối tôi, nhưng tôi sẽ không bỏ cuộc, xin tin rằng tôi thật lòng thích em, xin cho hai bên một cơ hội, trừ khi em thật sự có bạn trai, nếu không tôi sẽ tiếp tục theo đuổi em. Một trong những người ái mộ em, Tiểu La học trưởng."

"Tiểu La học trưởng đó là ai?" Giọng điệu của Triệu Nghị Nhiên rất chua, dù anh đã rất kiềm chế rồi.

"À.....Là một học trưởng mới quen, em đã từng nói với anh ta rồi, hiện tại em chỉ muốn chuyên tâm học hành, không có ý định yêu đương, hi vọng anh ta có thể tìm được tình yêu chân thật của mình....Em cũng chưa từng cho anh ta số di động, không biết anh ta làm cách nào có được."

"Mỹ Châu của chúng ta đúng vạn người mê, từ chối người khác cũng tri kỷ như vậy, nghe nói cũng có người ở bộ nghiệp ái mộ em?" Triệu Nghị Nhiên chỉ cần hỏi hai vị trợ lý một chút là có thể biết được "giả thị trường" gần đây của Lưu Mỹ Châu. Anh không mấy để ý tới mấy chiêu tỏ vẻ của những cậu

nhóc này, tin tưởng cô bạn gái nhỏ của anh hiểu được 'mắt tinh chọn anh hùng', thế nhưng càng ngày càng xuất hiện thêm nhiều dấu hiệu, rất có thể anh sẽ bị những đợt sóng sau này đánh xô vào bờ cát.

Lưu Mỹ Châu lập tức phủ nhận thông tin, cười ngây ngô nói: "Em có người ái mộ càng chứng tỏ mắt nhìn người của anh tốt, anh phải cảm thấy vui vẻ mới đúng!"

"Đúng...." Đúng cái đầu ấy! Anh khẽ cắn răng, quyết định bày ra phong thái của người đàn ông thành thực, lý trí mà khoan dung nói: "Mỹ Châu, nếu như em có đối tượng thích hợp hơn, hoặc là thích người khác....."

"Thì sao?" Cô ra sức lờ mờ nguyệt anh, thăm nghĩ không phải anh sẽ chấp tay nhường cô cho người ta chứ?

"Thật ra thì em có thể...."

"Di tình biệt luyện?" Cô hừ lạnh một tiếng.

"Anh không tin em như vậy sao?"

"Khụ! Không phải anh không tin em, chẳng qua là cảm thấy anh không thể cho em thứ tốt nhất, nói không chừng người khác có thể làm được." Người trẻ tuổi hợp tan là chuyện rất bình thường, cô vẫn còn rất trẻ, có thể từ từ tìm chồng tương lai, nhưng anh biết mình đang nói lời vô nghĩa, bởi vì anh vốn không muốn buông cô ra, chỉ là khó kiềm chế được tâm tư, mới khiến anh nói ra lời trái lương tâm như vậy.

"Có người nói 20 tuổi là bước ngoặt của phụ nữ, nếu như đến lúc đó anh còn chưa cho em một kết quả, em liền đi xem mắt mỗi ngày, nghĩ cách gả mình ra ngoài." Kiếp trước, cho đến lúc 25 tuổi cô vẫn độc thân, chỉ có thể ôm một đoạn tình cảm không hề có hy vọng, kiếp này cô tự nhận không có bị tổn thất nào, thậm chí không cho cô đến được với người đàn ông cô yêu, cho dù cuối cùng chỉ còn là hồi ức thì cũng là những hồi ức quý giá.

"25 tuổi? Em nguyện ý chờ lâu như vậy sao?"

"Nếu như anh đồng ý để em đợi."

Triệu Nghị Nhiên thật sự á khẩu không trả lời được, tại sao cô gái nhỏ có thể kiên định đến vậy? Chính anh cũng không dám nói có cảm giác sâu như thế, đúng là rất yêu thích Mỹ Châu, cũng hi vọng hai người có thể tu thành chính quả, nhưng quyết tâm của anh còn kém hơn cô nhiều. Trong lúc nhất thời, anh vừa cảm động vừa đau lòng, mình có tài đức gì, lại khiến một cô gái tốt cố chấp với anh như thế.

"Cám ơn, nhưng mà anh không nỡ để cho em đợi lâu như vậy." Anh cũng không phải là hòa thượng thanh tâm quả dục, nếu đổi lại là người phụ nữ khác, có thể mấy tháng đã đưa lên giường. Nhưng Mỹ Châu ngoại trừ là bạn gái còn giống như người nhà của anh, anh không hy vọng hai người nhất thời xúc động liền xảy ra quan hệ, càng sợ Mỹ Châu đối với anh chỉ là một loại sùng bái mê luyện. Vì vậy kiên nhẫn thành thép, rốt cuộc anh xác định hai bên đều không nên đợi thêm nữa.

"Lại nói, sinh nhật 20 tuổi của em cũng sắp tới...."

"Cho nên?"

"Nếu như anh muốn...." Cô nhớ anh từng nói, cửa ái cuối cùng phải đợi cô tròn 20 tuổi hoặc là sau khi kết hôn, hiện tại có thể còn chưa phải thời điểm tốt để kết hôn, nhưng cô đã tròn 20 rồi, cũng đâu cần phải nhịn nữa? Nói thật, chính cô cũng không nhịn được, không ngờ tư tưởng của anh còn cổ hủ hơn cô, trong hai năm qua bọn họ toàn 'an ủi' lẫn nhau, chưa bao giờ lau súng cướp cò, thật bội phục ý chí kiên cường của anh.

"Đừng nói trước, nếu không anh có thể sẽ kéo em vào nhà vệ sinh đó...." Về mặt mờ ám của anh khiến cô lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng, vui gương mặt đỏ bừng vào trong ngực anh. Nếu thật bị kéo vào nhà vệ sinh XXOO thì sợ rằng lần đầu tiên của cô sẽ biến thành trò cười.

Hai người không nói thêm nữa, chỉ cần cùng chờ đợi thuê được chỗ phù hợp, hai bên đều biết trong vòng vài ngày sau, quan hệ của bọn họ sắp có bước đột phá, trở thành thành thể xác và tinh thần hòa hợp thành một thể.

Kyoto, Nhật Bản.

Triệu Nghị Nhiên đã sớm sắp xếp xong, chọn một biệt thự kiểu Nhật ven hồ tỳ bà, có dinh viện, nhân viên quản lý hòa nhã và chuyên nghiệp. Bọn họ giống như Ninja, yên lặng làm vệ sinh sạch sẽ, chuẩn bị bữa ăn, sắp xếp chỗ ở, sau đó không tiếng động biến mất, nhường lại không gian cho khách.

Quang cảnh chung quanh như thơ như vẽ, Lưu Mỹ Châu lại không thể nào thương thức nổi, vừa mới nghĩ đến chuyện sắp xảy ra trong đêm sinh nhật, cũng đủ để tâm tư cô rối bời.

Đêm thứ bảy, sau khi dùng qua bữa tiệc sinh nhật lớn, Triệu Nghị Nhiên liền dắt cô đi dạo ở dinh viện, hai bên đều trần trụi đối mặt với nhau, lúc này cũng chẳng cần che giấu, chỉ biết rõ lát nữa sẽ làm loại chuyện vận động kia, nghĩ tới hình ảnh đó, cô không khỏi ngượng ngùng (tác giả viết như thế đó nhé!)

Vừa ngâm suối nước nóng vừa uống rượu vang, hai người đã có chút men say, bởi vì không đeo kính nên ánh mắt cô có vẻ mờ lung, cong môi lên hỏi: "Nghị Nhiên, có phải anh cố ý chúc cho em say không?"

"Ừ, chúc say mới có thể say rượu mất lý trí." Ngược lại, anh thừa nhận không chút kiêng kỵ, chọc cho mặt cô ửng hồng, toàn thân khẽ run một cái.

"Có lạnh hay không?" Anh nắm chặt bả vai cô, hỏi.

Cô lắc đầu, thế nhưng anh cũng không thể mạo hiểm, nếu vì ngâm suối nước nóng khiến cô sinh bệnh thì anh đi, n quá tội tệ rồi. Anh dứt khoát ôm cô ra khỏi bể, giúp cô mặc áo đa, àn choàng tắm rồi nhanh chóng trở về phòng. le, le Trên giường nhỏ đã qu, úy đặt sẵn hai cái gối, trong phòng xông hương hoa hồng, tất cả đều ám chỉ tình dục dây dưa đ, ô, ôn.

Trên bàn thấp có một hộp quà dài bằng nhung màu hồng, anh mở nắp hộp ra, lấy dây chuyền cùng vòng tai đeo lên cho cô, ngắm nghía một hồi lâu mới nói: "Sinh nhật vui vẻ."

"Cám ơn." Cô sờ sờ dây chuyền trên châu và hoa tai làm bằng ngọc trai, không rõ lắm giá trị của chúng, nhưng vì là anh tặng, nên đối với cô chính là vật báu vô giá. Chỉ có điều, sau khi về nhà thì phải giấu kỹ, tránh bị cha mẹ phát hiện, ai, bí mật qua lại với bạn trai chính là phiền toái vậy đó.

"Còn có một món quà tốt hơn, đó chính là anh."

Gương mặt cô vốn ửng hồng do say rượu, lúc này càng đỏ rực như trái cà chua chín, có thể nổ tung bất cứ lúc nào, cô cúi đầu không nói một lời, trong lòng dao động mãnh liệt.

Triệu Nghị Nhiên cũng biết thiếu nữ khó tránh khỏi thẹn thùng, cho dù bình thường Mỹ Châu rất hiểu chuyện, rất chín chắn nhưng loại chuyện này vẫn nên là anh chủ động. Vì vậy anh ôm cô vào lòng, bắt đầu hôn từ trán, chậm rãi để cho cô tỉnh táo lại.

Vóc người cô nhỏ nhắn, nhưng cái gì nên có đều có, gương mặt tròn trịa còn có chút mềm mại của trẻ con, thân thể cũng đã phát dục đầy đủ, giống như một quả đào no đủ, làm cho người ta muốn cắn từng miếng từng miếng rồi ăn sạch. Anh vốn cảm thấy cô là một cô gái tốt, cảm giác ở cùng nhau thật thoải mái, ngoài ra là một người đàn ông, chính anh cũng cảm giác sâu sắc sự may mắn. Đúng vậy, thâm mên về tinh thần là vô cùng quan trọng, nếu như còn hấp dẫn cả về thể xác thì đó chính là lỗi to.

Không bao lâu sau, áo choàng trên người Lưu Mỹ Châu và đồ lót đều rời xa cô, người đàn ông ở trước mắt lại đột nhiên dừng động tác, khiến cô không biết làm sao để tiếp tục?

"Anh xem đủ chưa?" Cô tròn mắt nhìn anh, ánh mắt cũng có thể ăn thịt người sao?

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Mặc Người Đàn Ông Kia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Chương 8.1

"Xin lỗi, anh không nên chỉ nhìn, phải hành động thực tế mới đúng."

"Hả?" Anh đúng là xuyên tạc ý của cô, nhưng cô cũng không có kháng nghị gì, gọi mà không luyện quả thật sẽ cho người hồng mắt.

Triệu Nghị Nhiên hết sức dịu dàng với cô, hi vọng cho cô thể nghiệm ban đầu hoàn mỹ nhất, anh vô cùng chờ mong một đêm này, tuyệt đối không thể vì đề nén quá lâu mà phá hỏng được. Vì trước đây hai người đã thân mật đủ kiểu nên thân thể của cô trở nên rất nhạy cảm, hơi třeu chọc đã có phản ứng, anh mới hôn môi vuốt ve chưa được mấy phút, cô liền thở gấp rồi đạt tới cao trào lần đầu rồi.

"Nghị Nhiên, em muốn....."

"Ngoan, hôm nay anh sẽ cho em tất cả." Nhìn dáng vẻ say mê của cô, lòng tự tin của anh rất là thỏa mãn, từ dưới cái gối lấy ra một hộp bao cao su chưa mở, giải thích: "Hiện tại chúng ta vẫn chưa thể có con, chờ em tốt nghiệp xong sẽ cân nhắc có được không?"

Cô biết anh nghĩ cho cô, nhưng cô không hy vọng lần đầu tiên của hai người có vật cản trở.

"Không cần đâu, em đã chuẩn bị rồi."

"Chuẩn bị cái gì?"

"Em đã uống thuốc tránh thai, được hơn một tháng rồi."

Ngoại trừ kinh ngạc, anh thật không biết nên tức giận hay vui mừng.

"Uống thuốc sẽ không tốt với cơ thể, em không sợ có tác dụng phụ sao?"

"Em đi gặp bác sĩ sản khoa xin kê đơn thuốc, sau khi uống cũng không thấy tác dụng phụ nào, bác sĩ nói bây giờ tân được cực kỳ tiến bộ, có thể điều hòa kinh nguyệt không đều, khá tốt đối với da, sẽ không nổi mụn đâu." Thân thể là do cha mẹ ban cho, cô đương nhiên không thể ngược đãi, nhưng

trong phạm vi hợp tình hợp lý, cô hi vọng giữa mình và người yêu không hề có trở ngại.

Anh sùng sốt một chút mới nói: "Phải là anh bảo vệ em mới đúng, anh không muốn em phải uống thuốc."

"Thật xin lỗi, bởi vì là lần đầu tiên của chúng ta, em hi vọng không có bất kỳ trở ngại nào, có được không?" Thật ra thì cho dù là sau này cô cũng không muốn có trở ngại, chỉ là bây giờ nhìn sắc mặt nghiêm túc của anh, cô quyết định vẫn nên nói sau đi.

"Cô bé ngốc!" Anh vừa hôn cô vừa thờ dài nói: "Anh lại bị em đánh bại, mỗi lần đều là anh hết cách với em."

Cô càng nghiêm túc cho đi lại càng khiến anh hăm sâu hơn, nếu không thể cho cô lời cam kết, thì sao anh có thể thật sự giữ lấy cô?

"Anh giận à? Nếu không thì thôi, chờ chúng ta kết hôn sẽ nói sau...." Trời mới biết khi nào bọn họ mới có thể kết hôn? Cô cảm thấy mình cũng sắp biến thành sắc nữ chưa thỏa mãn dục vọng rồi, có xử nữ nào thất bại như cô không?

"Sao anh giận em được? Anh đang tự trách mình, về sau anh sẽ càng yêu em hơn so với em yêu anh."

Yêu? Lưu Mỹ Châu tròn tròn mắt, đây là lần đầu tiên anh nói từ này, trước kia chỉ biết nói thích, cần, vui vẻ chờ đợi, thì ra bọn họ đã yêu rồi sao?

"Anh yêu em? Có thật không? Em không xinh đẹp cũng không thông minh....."

"Anh là một người ích kỷ, anh yêu em là vì bản thân anh, bởi vì anh ở cùng em rất thoải mái, rất vui vẻ." Triệu Nghị Nhiên phân tích cảm nhận của mình rất cụ thể.

"Anh không biết dùng lời ngon tiếng ngọt để lừa em, anh sắp ba mươi tuổi, muốn nói lãng mạn hoặc điên cuồng có lẽ là không đủ, cũng không thể kích động giống như người trẻ tuổi, nhưng anh có thể khẳng định với em, anh hiểu rõ đời này người anh muốn nhất chính là em."

Lời tâm tình thẳng thắn như thế tuy không ngọt ngào lại rất có lực, khiến cô chắc rằng mình có thể tin tưởng anh.

Nhìn cô hơi nhếch môi, vẻ mặt ngơ ngác, anh không khỏi xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cúi đầu liền che lại môi cô, đồng thời cũng chậm rãi tiến vào trong cơ thể cô. Hai người cùng phát ra tiếng thờ dài thỏa mãn, rốt cuộc đã đến thời khắc này, cảm giác ấy giống như đã đợi hơn trăm năm rồi!

"Có khỏe không? Có đau không?"

"Anh chậm một chút, ừm, cứ như vậy đi...." Lưu Mỹ Châu cảm thấy đau đớn cũng không quá mãnh liệt, cũng chỉ chảy ra chút máu, cả người rất thoải mái. Có thể là vì cô bị bạn trai "day dỗ" suốt hai năm, sớm quen thuộc đủ mọi phương pháp của anh, lúc này mặc dù xấu hổ cũng không quá khẩn trương, không giống như xử nữ sẽ đau đến chết đi sống lại.

"Mỹ Châu ngoan lắm, rất khá, nhưng đừng kẹp chặt như vậy. Anh sẽ không nhịn được mà nộ vũ khí...." Anh không cách nào hình dung cảm giác thỏa mãn ấy vào giờ phút này, vậy mà anh có thể nhịn đến bây giờ mới thương thức, hoàn toàn là đầu óc bị úng nước!

Hả.....Ngôn ngữ hạn chế như thế khiến cô không phản bác được, dù sao cô vừa mới trở thành phụ nữ thật sự thôi mà.

"Nếu như có thể, anh muốn vùi mình chết ở bên trong em, thật sự quá thoải mái!" Triệu Nghị Nhiên không hiểu tâm tình của cô gái nhỏ ngây thơ, tiếp tục phát biểu cảm nhận chân thật của đàn ông, mặc kệ cô có đáp lời không, chỉ cần cô chịu để cho anh giường oai là được.

Anh trừ hàng tồn kho quá nhiều, một lòng muốn dâng hiến cho bạn gái thân ái, sau khi liên tục chạy nước rút, anh vui mừng phát hiện cô có thể chất dễ đạt đỉnh, trước khi anh bắn cô liền "co rút" 2, 3 cái. Loại co rút nhanh cùng rung động đó là không cách nào làm giả, kết quả liền khiến anh càng thêm hưng phấn, không muốn phóng túng nhưng muốn ngừng mà không được.

"Em không chịu nổi....." Trước kia, lúc bọn họ "an ủi" lẫn nhau cô cũng sẽ có cao trào, nhưng không liên tục và kịch liệt giống như bây giờ, cô chỉ hơi run rẩy đã cảm thấy đầu vàng mắt hoa.

"Anh động là được rồi, em hãy thả lỏng, mở rộng chân ra một chút, đúng, chính là như vậy...." Vóc người cả hai chênh lệch rất nhiều, anh cao 1.85cm, nặng 75 kg, còn cô chỉ có 1.58cm, nặng 42 kg, vì vậy anh có thể dễ dàng ôm cô lên, vừa đi vừa làm cũng không thành vấn đề.

Lưu Mỹ Châu sợ sẽ ngã xuống đành phải ôm cổ anh, không ngờ nhìn anh cao gầy không có tí thịt, lại có thể một tay nâng cô lên, sự dẻo dai càng kéo dài. Cô đã sắp hết chịu nổi rồi mà anh còn dùng ánh mắt chuyên chú nhìn cô, không có nửa điểm muốn chấm dứt.

"Mỹ Châu, anh yêu em...Rất muốn ăn sạch em....." Anh đối với cô không phải là vừa gặp đã yêu hay rung động lòng người, kiểu đàn ông nhảm chán giống như muốn sục sôi đứng lên cũng không dễ dàng. Trong khoảng thời gian tìm hiểu nhau, anh dần khẳng định tình yêu của mình, chính là thương tiếc, cần cô, khát vọng cô, nếu như thế vẫn chưa gọi là yêu thì anh cũng đành chịu, tóm lại anh không thể giấu giếm phần tình yêu ấy nữa.

"Em cũng yêu anh.....Anh ăn từ từ thôi, cẩn thận mắc nghẹn....." Cô bị anh đè ở trên tường, vào sâu ra cạn, bởi vì anh muốn, vẫn muốn, cô rên rỉ đến khản cả giọng rồi.

"Anh muốn để cho mọi người biết, em là người phụ nữ của anh, đừng ai nghĩ đoạt được khỏi anh."

"Vâng, em là của anh, chỉ thuộc về anh....." Trong lúc hoan ái, đầu óc cô có chút mơ hồ, không hề nghe ra ý tứ của anh.

Nhìn cô gái đang thờ dốc trên người mình, Triệu Nghị Nhiên thật không biết nên yêu cô thế nào mới tốt, càng nắm chặt lại càng không bỏ được. Lúc hôn môi đã muốn nuốt lấy cô, khi xâm nhập liền muốn phá nát cô, thay vì nói là để cho cô từ cô gái biến thành phụ nữ, không bằng nói là anh từ đàn ông biến thành thú nhân.

Thú tính của đàn ông không thể khinh thường, đã có lần đầu sẽ có lần thứ hai, không đến lần thứ ba không thành lễ, mấy ngày kế tiếp, bọn họ gần như dính ở trên giường, trừ ăn cơm, ngủ thì chính là làm liên tục. Cô vô cùng thần phục dục vọng mãnh liệt của anh, thật không hiểu trước kia sao anh có thể nhịn lâu như vậy?

Cuối cùng, khi bọn họ ngồi lên máy bay trở về Đài Loan thì trên người Lưu Mỹ Châu trên người chỉ gánh chịu sức nặng của quần áo và giấy, hành lý đều gửi vận chuyển, túi xách cũng để Triệu Nghị Nhiên đeo, anh còn phải đỡ cô đi từ từ, bởi vì chân cô mềm nhũn vô lực, nhưng không chịu để anh ôm hoặc cồng.

Bất kể ra sao, đây là một chuyến công tác thành công, Triệu Nghị Nhiên đã biến chất thành người thú, còn Lưu Mỹ Châu biến thành phụ nữ chân chính.

Sau khi trở về từ Nhật Bản, Triệu Nghị Nhiên xin nghỉ hai ngày giúp Lưu Mỹ Châu, không để cho cô đi làm hoặc đi học, chuyên tâm ở nhà nghỉ ngơi, còn nói với cha mẹ cô là không quen khí hậu ở nước ngoài, cần nghỉ ngơi thật tốt mới có thể khôi phục bình thường.

Ngoài ra anh còn ra một quyết định, sẽ công khai đoạn tình cảm bí mật này, nếu không sẽ bắt công với Mỹ Châu, cũng không thể ăn nói với chính mình.

Đầu chiều ngày cuối tuần, hiếm khi vợ chồng họ Triệu đều ở nhà, bởi vì Triệu Nghị Nhiên nói sẽ dẫn "bạn nữ" về, hai vợ chồng họ có thể nói là vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ. Mấy năm qua, hôn sự của con trai cả đã thành tâm bệnh của bọn họ, chỉ khi có dấu cả xuất hiện mới chữa khỏi được, về phần đôi nam nữ song sinh vô pháp vô thiên, cho dù cả đời chúng không kết hôn cũng chẳng thể can thiệp được.

Lưu Chí Đạt và Lâm Ngọc Trân cũng nghe qua chuyện này, bọn họ đương nhiên vui mừng cho Nghị Nhiên thiếu gia. Sáng sớm liền bắt đầu trang trí lại, từ cửa chính, vườn hoa, phòng khách và phòng ăn đều rực rỡ hẳn lên, nhất định phải lưu lại ấn tượng tốt nhất cho khách.

Hơn hai giờ, có một chiếc xe đen dừng lại ngoài cổng lớn nhà họ Triệu, rốt cuộc đã thi được bằng lái (thi lần thứ bảy thi đỗ, vượt khỏi dự đoán của mọi người) Lưu Mỹ Châu nắm vô lăng, khẩn trương nói: "Nghị Nhiên, anh xác định chúng ta phải làm như vậy sao?"

"Sớm muộn gì thì họ cũng sẽ biết thôi, chẳng lẽ em muốn làm tình nhân bí mật của anh?" Triệu Nghị Nhiên nửa đùa nói, còn véo gương mặt tròn trịa của bạn gái.

Giọng điệu của anh khá thoải mái, nhưng cô đã sớm hiểu rõ tính cách của anh, càng cố làm ra vẻ thoải mái càng chứng tỏ anh chịu rất nhiều áp lực.

"Không phải là em muốn giấu kín, chỉ sợ mọi người phản ứng quá kịch liệt thôi."

"Có anh ở đây, em không phải lo lắng gì cả." Anh đã ăn cô rồi, cho dù là đứng ở lập trường bạn trai hay là anh cả Triệu, anh đều phải chịu trách nhiệm với cô, huống chi còn là trách nhiệm có rất nhiều ngọt ngào, anh vô cùng sẵn lòng gánh vác.

Đàn ông đều thích thử thách và làm người hùng, nhất là người đàn ông ưu tú như thế này, Lưu Mỹ Châu thâm ca ngợi trong lòng, rốt cuộc dịu dàng nói: "Em hiểu mà, cái gì anh cũng làm được, nhưng là gan của em khá nhỏ, cần phải chuẩn bị tâm lý trước."

"Em yên tâm, cha mẹ em sẽ không bỏ rơi em, cha mẹ anh cũng không thể chối bỏ anh, cuối cùng họ vẫn phải tiếp nhận sự thật này."

Triệu Nghị Nhiên nói rất có lý, Lưu Mỹ Châu biết rất rõ nhưng vẫn lo lắng, cho tới nay, nguyện vọng khi sống lại của cô chính là thay đổi mình, nói chuyện yêu đương, báo đáp cha mẹ, nếu như hai nguyện vọng đó không thể tồn tại song song thì cô nên lựa chọn thể nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Mắc Người Đàn Ông Kia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Chương 8.2

Sau đó, lúc Triệu Nghị Nhiên đi vào đại sảnh thì Lưu Mỹ Châu liền đi theo phía sau cách anh một bước, giống như nhân viên đi theo đằng sau cấp trên. Người khác nhìn vào liền có chút khó hiểu, hôm nay là ngày Triệu Nghị Nhiên dẫn bạn gái về nhà, trợ lý nhỏ như Lưu Mỹ Châu còn đi theo anh làm gì chứ?

"Nghị Nhiên, con nói sẽ đưa khách về, sao không thấy vậy?" Triệu Cẩm Bằng nhìn đằng sau con cả, trừ Lưu Mỹ Châu thì không còn ai hết.

Triệu Nghị Nhiên cúi người chào bốn vị trưởng bối trước mới cung kính nói: "Cha, mẹ, chú Lưu, dì Lưu, con có việc muốn thông báo cho mọi người."

"Chuyện gì?" Triệu Cẩm Bằng nhìn con cả mặt mày nghiêm túc, còn kéo cả vợ chồng họ Lưu vào, lập tức có dự cảm không ổn.

Chẳng lẽ chuyện này có liên quan tới Mỹ Châu? Không phải con bé gốc đó bị người đàn ông xấu lừa chứ? Tên khốn kiếp nào dám làm chuyện như vậy?

Kết quả, một câu nói của Triệu Nghị Nhiên khiến Triệu Cẩm Bằng ngậy người, thì ra tên đàn ông xấu xa đó chính là đứa con trai vẫn luôn làm cho ông tự hào nhất!

"Là thế này, tuy con và Mỹ Châu kém nhau mười tuổi, nhưng chúng con là hai bên tình nguyện, chung sống hòa hợp, cũng đã tính chuyện kết hôn, hi vọng mọi người có thể chúc phúc cho chúng con."

Lời vừa nói ra, sắc mặt bốn vị trưởng bối đều rất phức tạp, tâm tư rối bời, còn tưởng rằng mình lảng tai rồi, song nhìn về mặt kiên định của Triệu Nghị Nhiên, dáng vẻ ngượng ngùng của Lưu Mỹ Châu, chứng tỏ đây là sự thật đanh thép! Hai đứa bé này đều không phải là nhất thời kích động, hẳn là đã qua lại một khoảng thời gian, mới tính chuyện kết hôn được. Người làm cha mẹ lại không hề phát hiện ra, nên nói là vợ chồng son quá giáo hoạt, hay là người già quá ngốc nghếch?

Triệu Cẩm Bằng lập tức khôi phục lý trí, dù sao ông đã có kinh nghiệm quản lý công ty nhiều năm, coi như bị sét đánh cũng phải tỉnh táo lại.

"Hai đứa bắt đầu từ lúc nào? Thật sự có ý định kết hôn?"

Triệu Nghị Nhiên nắm lấy tay Lưu Mỹ Châu, cảm thấy cô đang run rẩy, chỉ có thể lặng lẽ cho cô sự ấm áp.

"Vốn con chỉ coi Mỹ Châu như em gái, nhưng từ lúc em ấy làm trợ lý cho con, chúng con ở chung lâu nên đã nảy sinh tình cảm, trở thành người yêu một cách rất tự nhiên. Ban đầu dân chúng con chưa thể xác định có lâu dài hay không, nên không dám để mọi người biết, theo thời gian chậm rãi trôi qua, lẽ chúng con càng ngày càng khẳng định tâm quan trọng của nhau, liền quyết định cùng nhau lập gia đình, sinh con quy dưỡng cái, hy vọng có thể sống đến đầu bạc răng long giống don như cha mẹ mình."

Lời này như nước chảy nhỏ giọt, không có chi tiết rõ ràng mà vẫn hoàn chỉnh và phù hợp, bốn vị gia trưởng ở đây nhất thời không thể bắt bẻ. Ban đầu, Lưu Mỹ Châu trở thành trợ lý của Triệu Nghị Nhiên đều do các trưởng bối thúc đẩy, nếu đã cho bọn nhỏ điều kiện gần gũi, thì có lý do gì trách cứ bọn họ?

Hiện trường im lặng một lúc, sắc mặt mỗi người đều rất khó coi, cuối cùng Triệu Cẩm Bằng mở miệng nói: "Cha không thể nói đồng ý được, Nghị Nhiên, con làm việc lỗ mãng như thế, không hề giống con một chút nào."

La Thanh Dao thì lười nói lời phản đối, trực tiếp quan tâm đến tình trạng sức khỏe của con trai: "Có phải gần đây công việc quá vất vả hay không? Làm chủ tịch áp lực lớn thế sao? Cho bản thân nghỉ phép đi, giải trí đầu óc, trở về sẽ hết chuyện thôi."

Triệu Nghị Nhiên đã sớm dự đoán được phản ứng của cha mẹ, chỉ nhàn nhạt đáp: "Trước kia con đi xem mắt, qua lại với Tô tiểu thư đều theo ý của cha mẹ, kết quả thế nào con cũng không muốn nhắc lại. Điều kiện thích hợp chưa chắc đã phù hợp với con, nhìn qua giống như cách con rất xa nhưng thật ra lại rất gần. Nhà họ Triệu chúng ta không cần dựa vào thông gia để phát triển, con cũng không muốn dựa vào phụ nữ để trở nên lớn mạnh, xin cha mẹ hiểu cho cảm giác của con."

"Đừng nói nữa, chuyện này đến đây chấm dứt, cha và mẹ con còn có việc phải làm, tự con xử lý đi."

Triệu Cẩm Bằng vô cùng tức giận, Nghị Nhiên là đứa trẻ tốt, Mỹ Châu là cô bé ngoan, sao hai đứa lại gặp phải phiền phức lớn như thế? Triệu Thái Nhiên và Triệu Yên Nhiên cũng không quá đáng đến vậy!

La Thanh Dao hoàn toàn đứng về phía chồng, đứng dậy cùng chồng trở về phòng, không hề liếc nhìn con cả thêm một cái.

Còn Lưu Chí Đạt và Lâm Ngọc Trân lại chỉ nhủ mảy, không nói được lời nào, trong trường hợp này, bọn họ vẫn không quên thân phận của mình, làm nhân viên không nên nhúng tay vào chuyện nhà chủ, cho dù có liên quan đến con gái duy nhất của mình.

Mất thấy cha mẹ mình xoay người rồi đi, Triệu Nghị Nhiên hướng về phía cha mẹ bạn gái mở miệng.

"Chú Lưu, dì Lưu, rất xin lỗi vì để hai người khó xử, xin tin tưởng con là thành tâm thành ý với Mỹ Châu, nếu như con không nghiêm túc cũng sẽ không nói ra. Hai người nhìn con lớn lên nên hiểu rõ tính cách của con, con làm người làm việc đều có nguyên tắc, con sẽ không trốn tránh trách nhiệm thuộc về mình."

Trách nhiệm? Khi nào thì Mỹ Châu trở thành trách nhiệm của Triệu Nghị Nhiên vậy? Lưu Chí Đạt cùng Lâm Ngọc Trân nghe mà sửng sò, chẳng lẽ hai đứa bé này đã có quan hệ thân mật? Nghĩ đến bọn họ thường tặng ca cùng nhau, gần đây còn cùng đi du lịch xa nhà, nói không chừng đã làm những điều không thể làm rồi. Trời ạ, Mỹ Châu thật là khờ khạo quá!

Không sai, Triệu Nghị Nhiên là một người đàn ông có nguyên tắc, có trách nhiệm, ai cũng không thể hạ thấp tư cách của cậu ấy, nhưng điều kiện nhà trai quá xuất sắc, nhà gái lại quá bình thường, hơn nữa hai nhà còn mang thân phận chủ tớ, sao có thể với cao được? Làm sao kết thông gia đây?

"Nghị Nhiên thiếu gia." Cách xưng hô của Lưu Chí Đạt chứng tỏ rõ lập trường của ông, thiếu gia vẫn là thiếu gia, khoảng cách chính là khoảng cách.

"Mỹ Châu nhà chúng tôi còn nhỏ tuổi, ít nhất đợi nó học xong đại học rồi hãy nói."

Lý do rất đơn giản cũng rất có hiệu quả, làm cha mẹ đương nhiên hi vọng con mình hoàn thành việc học trước, sẽ không thể còn đang đi học đã kết hôn

chứ?

Triệu Nghị Nhiên nghe hiểu rõ ràng, liền cung kính cúi người với cha mẹ vợ tương lai, nói: "Con sẽ dùng thời gian chứng minh con nghiêm túc, xin chú Luru, đi Luru cho con một cơ hội, con có thể ký hiệp ước trước hôn nhân, bảo đảm tất cả quyền lợi của Mỹ Châu, xin hai người tin tưởng con sẽ không phụ lòng em ấy."

"Nghị Nhiên thiếu gia, cậu cứ thuyết phục chủ tịch Triệu và phu nhân trước đi, chúng tôi không có tư cách nói gì cả." Luru Chí Đạt càng khiêm tốn lại càng chứng tỏ ông kiên định, ông hoàn toàn không xem trọng chuyện này.

Triệu Nghị Nhiên hiểu rõ đạo lý "dục tốc thì bất đạt", liền thuận theo nói: "Vâng, con nên thuyết phục cha mẹ mình trước, xin cho con một chút thời gian, con sẽ cho hai vị câu trả lời thỏa đáng, cũng sẽ cho Mỹ Châu một cam kết."

Luru Chí Đạt không đồng ý cũng không từ chối.

"Tôi thấy sắc mặt Mỹ Châu không tốt lắm, xin Nghị Nhiên thiếu gia cho chúng tôi lui xuống, tôi muốn đưa Mỹ Châu về nghỉ ngơi."

"Xin đừng trách cứ Mỹ Châu, con lớn hơn em ấy mười tuổi, là con chủ động theo đuổi em ấy, trách nhiệm hoàn toàn là ở con." Triệu Nghị Nhiên buông tay Mỹ Châu ra, ánh mắt vẫn đặt trên người cô.

Luru Mỹ Châu cắn chặt môi dưới, chỉ cảm thấy vừa cảm động vừa sợ hãi, cảm động là vì bạn trai kiên định, - sợ hãi là do khó mà đối diện với cha mẹ mình, trời mới biết phần tình cảm này sẽ ảnh hưởng tới cuộc sống của bọn họ như thế nào? Một trận cuồng phong sắp thành hình, cô chỉ sợ sẽ thương tổn đến người mình yêu nhất.

"Mỹ Châu là con gái của chúng tôi." Luru Chí Đạt đang nói sự thật, bất kể là đúng hay sai, chẳng lẽ họ có thể ngược đãi con gái mình sao?

Cứ như vậy, mọi người liền giải tán, kết thúc cuộc trò chuyện không mấy vui vẻ, Triệu Nghị Nhiên tỏ rõ thái độ của mình, nhưng trừ cô bạn gái nhỏ ra thì chẳng có ai ủng hộ anh, đành phải tiếp tục kháng chiến trường kỳ thôi.

Vừa về tới phòng ngủ chính, La Thanh Dao liền than phiền với chồng: "Rất cuộc thằng bé Nghị Nhiên bị làm sao vậy? Lại muốn cưới con gái của quản gia nhà mình? Đầu óc nó có vấn đề hay là uống nhầm thuốc? Nó nghĩ mình mới 18 tuổi à?"

"Tính tình Nghị Nhiên luôn luôn trầm ổn, cũng sắp ba mươi tuổi mới đột ngột trở nên phản nghịch, sợ rằng không dễ xử lý." Triệu Cẩm Bằng khá hiểu đứa con kế nghiệp mình, đứa bé này bề ngoài lịch sự nho nhã, nhưng từ nhỏ đã rất có chủ kiến, ai cũng đừng nghĩ dễ dàng thuyết phục nó. Ngược lại sẽ rơi vào đạo lý rõ ràng của nó, hôm nay không phải nó nói rất có đạo lý sao?

"Không được, em tuyệt đối không cho phép!" La Thanh Dao có thể nhìn nhin đôi song sinh nam nữ đùa bỡn với cuộc đời, bởi vì bà muốn quản cũng chẳng quản được, nhưng Triệu Nghị Nhiên là niềm tự hào lớn nhất của vợ chồng, nếu như ngay cả nó cũng "lầm đường lối bước", bọn họ làm cha mẹ quá thất bại rồi!

"Cứ kéo dài thời gian trước, giới thiệu cho nó thêm vài thiên kim tiểu thư, hi vọng nó dễ mất tới." Triệu Cẩm Bằng từng nghĩ đến dùng chức vụ ở công ty để gây áp lực cho con cả, nhưng thẳng thừng ông mới giao quyền trọng của chủ tịch ra, rõ ràng tên nhóc này là có chuẩn bị mà đến, hiện tại không ai ngăn được nó hết.

La Thanh Dao cũng biết cứng rắn quá sẽ phản tác dụng, đứa bé trưởng thành đôi cánh cứng cáp rồi, chẳng lẽ còn có thể cứng rắn bẻ gãy? Bà chợt nghĩ đến một khả năng, hốt hoảng nói: "Nếu như bọn nó có trước khi kết hôn thì sao?"

"Tôi nghĩ không có đâu, vợ chồng họ Luru dạy dỗ con gái rất tốt, tính tình Mỹ Châu khá bảo thủ, sẽ không nghĩ ra chiêu đó, trừ khi Nghị Nhiên nhà chúng ta tự mình quyết định." Nếu như thật sự có chuyện đấy thì Triệu Cẩm Bằng cũng chẳng biết xử lý thế nào, ông cũng rất thích cô bé Mỹ Châu này, nhưng dù sao vẫn kém con trưởng nhà mình.

"Anh còn nghĩ Mỹ Châu là cô gái nhỏ ngây thơ sao? Nếu nó không có chút tâm cơ, sao quyến rũ được Nghị Nhiên?" La Thanh Dao nghĩ thầm: hai mươi năm qua, bọn họ cũng coi như tận tâm tận lực với Mỹ Châu, - cũng chưa từng tỏ vẻ gì với vợ chồng họ Luru, ai biết cô gái nhỏ ngây thơ vừa trưởng thành, lại biến thành cản trở lớn nhất của nhà bọn họ.

"Ai quyến rũ ai còn chưa biết đâu." Nghị Nhiên đã ba mươi tuổi rồi, Mỹ Châu mới hai mươi, theo Triệu Cẩm Bằng quan sát, Mỹ Châu nhiều nhất là lén thăm mền, Nghị Nhiên mới là người chủ động xuất kích, gồng càng già càng cay.

"Mặc kệ, dù sao bọn nó cũng không được kết hôn, con dâu em là con gái của quản gia, truyền ra ngoài thì em gặp người sao đây?"

La Thanh Dao rất phiền muộn trong lòng, nhắc điện thoại lên liền gọi cho con gái ở Mỹ, không ngừng oán trách một đồng lớn. Triệu Yên Nhiên nghe xong quả thật muốn thét chói tai, phản ứng đầu tiên chính là làm sao có thể? Anh cả vậy mà kết giao với em gái Mỹ Châu? Ứng phó xong với mẹ già đang giận dữ ngất trời, cô liền kết thúc cuộc gọi rồi lập tức gọi cho người anh sinh đôi. Tin nóng như thế đương nhiên là phải chia sẻ với Triệu Thái Nhiên, quá kích thích cũng quá điên cuồng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Mặc Người Đàn Ông Kia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chương 8.3

Từ nhỏ bọn họ chỉ có một loại cảm giác với anh cả, đó chính là người chịu trách nhiệm, bởi vì có anh cả chịu di, ịuen trách nhiệm, bọn họ mới có thể sống vì mình như thế, về phần anh cả muốn chọn ai làm chị dâu, bọn họ hoàn toàn không có ý kiến. Mà quan niệm về môn đăng hộ đối, cặp sinh đôi chẳng thêm đề trong lòng chút nào, bởi vì mỗi người đều có chương tình sử của riêng mình, lựa chọn đối tượng chỉ có hai điều kiện cơ bản, - chính là bất mất chơi vui, đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, thân phận địa vị, số tiền gửi ngân hàng gì gì đó đều không quan tâm.

Hai anh em rầm rì hồi lâu, Triệu Thái Nhiên quyết định bỏ phiếu tán thành.

"Em nghĩ đi, Mỹ Châu vốn là người nhà của chúng ta, về sau nếu thành chị dâu, mọi người sẽ chung sống hòa hợp giống như trước, chỉ đổi cách xưng hô thôi, không cần đặc biệt thích ứng. Nếu cưới thiên kim tiểu thư, nói không chừng chúng ta phải xem sắc mặt của người ta, bày ra dáng vẻ rất có gia giáo, vậy chẳng phải rất phiền toái sao?"

Nói cũng phải, Triệu Yên Nhiên đã bị thuyết phục, khen anh cả sáng suốt, cưới một người chị dâu bình dân thật tốt mà!

"Mỹ Châu quá mạnh mẽ, lại có thể thu phục vị đại tôn thần đó, chúng ta tìm thời gian cùng nhau về nhà đi, anh muốn vái lấy Mỹ Châu luôn, bày tỏ sự tôn kính cuốn cuộn của mình với em ấy!"

"Ừ, tháng sau em sẽ xong việc, đến lúc đó chúng ta trở về xem kịch vui, thuận tiện xem anh cả bị la mắng, đây chính là ngàn năm khó gặp đó!"

Lưu Mỹ Châu không hay biết mình được cặp sinh đôi nhà họ Triệu sùng bái, lúc này cô đang chìm trong dầu sôi lửa bỏng ở nhà mình, đây là đả kích lớn nhất từ lúc cô sống lại cho đến bây giờ khiến cô gần như không thể chống đỡ nổi.

Lưu Mỹ Châu theo ba mẹ trở về nhà mình, ba người ngồi xuống ghế sofa giống như thường ngày, không khí nặng nề chưa từng có.

"Chúng ta rời khỏi đây thôi." Sau khi Lưu Chí Đạt biết con gái và Triệu Nghị Nhiên yêu nhau, phản ứng đầu tiên không phải là tức giận cũng không phải là phản đối, mà là nhận định tình hình, bọn họ đã không thể ở lại thêm nữa.

"Cha?" Lưu Mỹ Châu kinh ngạc ngẩng đầu lên, không ngờ mình sẽ hại cha mẹ thất nghiệp.

Lưu Chí Đạt dùng giọng điệu khẳng định nói: "Ông chủ Triệu cùng Triệu phu nhân vô cùng quan tâm chúng ta, hiện tại xảy ra chuyện như vậy, ở lại chỉ thêm xấu hổ, cũng không thể chờ bọn họ đuổi chúng ta đi chứ?"

"Được rồi, chúng ta dọn ra ngoài thôi, mở một cửa tiệm nhỏ cũng được." Lâm Ngọc Trân thầm tính toán trong lòng, tiền gửi ngân hàng còn đủ dùng, có thể mua một căn nhà, thuê cửa tiệm buôn bán nhỏ.

"Có nghiêm trọng vậy không?" Lưu Mỹ Châu từng nghĩ qua sẽ bị cha mẹ phản đối, nhưng không biết tình hình nghiêm trọng đến thế.

"Mỹ Châu, nếu như con thật sự kết hôn với Triệu Nghị Nhiên, cha mẹ làm việc ở nhà họ Triệu sẽ không thích hợp đi, ỉễn nữa. Nhà mẹ đẻ kém nhà chồng con nhiều lắm, đa, ản chúng ta không thể so tài sản với họ, ít nhất thân phận trên danh nghĩa sẽ không thể là chủ nhân cùng l, e, e nhân viên." Lưu Chí Đạt nhin xuống cảm xúc phức tạp, bình tĩnh phân tích cho con gái: "Nếu như con và Triệu Nghị Nhiên chia tay, chúng ta càng qu, ý không thể ở lại đây, mỗi ngày con thấy cậu ấy chỉ càng khó chịu thêm, về sau muốn tìm đối tượng cũng không đ, ộn, dễ dàng."

Lưu Mỹ Châu nhất thời á khẩu, cha nói đúng, cho dù tiến hay lùi thì họ vẫn phải rời khỏi nhà họ Triệu.

"Được rồi, cứ quyết định thế đi, ngày mai cha đi báo cáo với ông chủ Triệu, cha tin ông ấy sẽ đồng ý thôi." Dựa theo hiểu biết của Lưu Chí Đạt về Triệu Cẩm Bằng thì người này xem như rất thấu tình đạt lý, hiện tại hai nhà chưa đến mức phải trở mặt, nhưng nhất định phải tách ra.

Lưu Mỹ Châu cúi đầu xấu hổ nói: "Rất xin lỗi, con lại gây thêm phiền toái cho cha mẹ rồi."

"Cha mẹ lo cho con cái cũng không tính là phiền toái, nhưng cha quả thật rất thất vọng, bình thường chúng ta dạy con thế nào? Làm người phải làm đến nơi đến chốn, đừng bay bổng ở trên mây, lúc con lựa chọn Triệu Nghị Nhiên, có nghĩ đến cha mẹ sẽ như thế nào hay không? Hai bên tiếp tục chung sống thế nào? Hiện tại cậu ấy thích con, bằng lòng cưới con, nhưng dù sao cậu ấy vẫn là thiếu gia, hai đứa chênh lệch quá lớn." Lưu Chí Đạt vốn là người thành thật, song mấy năm qua ở nhà họ Triệu cũng được mở mang tầm mắt, từng nghe Triệu Cẩm Bằng nói rất nhiều về cuộc sống hào môn, ông thật sự không muốn gả con gái vào gia đình đó.

Lâm Ngọc Trân cũng thờ dài nói: "Mỹ Châu, cha mẹ hi vọng con tìm được đối tượng tốt, nhưng Triệu Nghị Nhiên thật sự quá tốt, tốt đến mức chúng ta không thể tiếp nhận. Bình thường con vẫn luôn là đứa bé hiểu chuyện, sao lại làm ra việc ngốc nghếch này? Vừa mới nghĩ tới sau này con phải đối mặt với bao nhiêu vấn đề, lòng mẹ liền khó chịu thay con. Cha mẹ dùng hết tâm sức nuôi con lớn lên, không nỡ để con chịu những khổ sở ấy!"

Lần đầu tiên trong đời, Lưu Mỹ Châu bị cha mẹ nói đến vô cùng xấu hổ, một bên là tình yêu, một bên là tình thân, cô nên lựa chọn thế nào đây?

Lưu Chí Đạt nhắm mắt ngi ngời không muốn nói thêm nữa, Lâm Ngọc Trân lại không nhin được nói thêm vài lời: "Bất kể ra sao, con phải biết giữ gìn bản thân, con còn trẻ, đừng cho đi quá nhiều, biết chưa?"

"Con biết rồi, con sẽ bảo vệ mình." Khuôn mặt Luru Mỹ Châu ửng đỏ, cô hiểu được ý của mẹ, bất kể tình cảm giữa cô và Triệu Nghị Nhiên sâu sắc đến đâu, trước khi kết hôn cũng không nên vượt qua phòng tuyến cuối cùng, nhưng mà bọn họ đã.... Ai, cô lại khiến cha mẹ thất vọng rồi.....

Đêm đó, Luru Mỹ Châu vẫn khó có thể ngủ say, cho dù bạn trai nhắn tin cũng không thể khiến cô an tâm. Cô muốn theo đuổi tình yêu đúng là đã theo đuổi được, nhưng lại ảnh hưởng rất lớn đến cha mẹ, ngoại trừ lo lắng cho hạnh phúc của con gái, thì vẫn phải rời khỏi nhà họ Triệu. Nếu họ đến tuổi về hưu mà rời đi thì ông chủ và bà chủ nhất định sẽ lưu luyến, còn có thể ân cần giúp đỡ trên mọi phương diện, bây giờ lại giống như mang theo cái đuôi hốt hoảng trốn tránh, cũng chỉ vì con gái mang phiền toái đến cho họ. Trời ơi, sao cô có thể ích kỷ và ngu ngốc đến thế?

Cha mẹ là người cô yêu nhất trên thế giới này, cô lại báo đáp họ như thế, chẳng lẽ tình yêu của cô thật sự sai rồi ư? Sớm biết như vậy chẳng thà tiếp tục thăm mền, ít nhất còn có một phần đơn thuần tốt đẹp, đều do cô quá tham lam, luôn muốn có mọi thứ, nằm mộng đến sắp tỉnh mộng rồi....

Không ngoài dự đoán, Triệu Cẩm Bằng lập tức đồng ý cho vợ chồng họ Luru từ chức, song vẫn duy trì phong độ ông chủ lớn của mình, xuất ra hai phần tiền lương hưu, nhưng không hề hỏi ba người họ muốn dọn tới đâu, phải làm gì để kiếm sống, tỏ rõ hai bên sẽ cắt đứt liên lạc. Tuy có giao tình nhiều năm còn thêm cả ân tình năm đó nhưng làm đến nước này thì thật sự chấm dứt rồi.

Luru Mỹ Châu cảm thấy rất bất lực, kiếp trước cô là một người bình thường, sống lại cũng chẳng thể biến thành thiên tài. Tuy vừa mới bắt đầu đúng là biết trước được vài điều, nhưng quỹ đạo của cuộc đời đã thay đổi với biên độ rộng, hiện tại cô cũng chỉ thêm chút kiên cường, chút hạnh phúc, không hề có ưu thế gì của việc trọng sinh.

May mắn là, công ty Kinh Vũ đã giao cho Triệu Nghị Nhiên quản lý, thân là chủ tịch nên anh không cần nhìn sắc mặt cha mẹ, có thể để Mỹ Châu tiếp tục làm trợ lý của mình, cho dù hai người không thể gặp nhau ở nhà thì vẫn có thể thân mật ở công ty, anh biết mình đã sớm không thể không có cô rồi.

Tối hôm đó, tại phòng nghỉ trong phòng làm việc của chủ tịch, vợ chồng son suốt chút nữa bị 'một gậy chia rẽ uyên ương' gấp lại nhau, hết sức quý trọng khoảng thời gian quý giá này, vừa đóng cửa liền ôm chặt đối phương, giống như đôi tình nhân không có tương lai.

"Mỹ Châu, thiết thời cho em rồi." Đối với việc cả nhà cô bạn gái nhỏ phải chuyển đi, Triệu Nghị Nhiên không nhận được sự áy náy sâu sắc, Mỹ Châu càng khéo léo hiểu chuyện, anh càng cảm thấy không thể buông tay.

"Em không thiết thời, chỉ là rất áy náy với cha mẹ, để họ rời xa hoàn cảnh quen thuộc, phải thích nghi mọi thứ lại từ đầu." Hơn nữa, hình như là bị chủ nhà đuổi đi, thể diện và tình cảm đều bị đá kích nghiêm trọng. Luru Mỹ Châu không dám nói ra hai câu sau, cô không muốn tăng thêm gánh nặng trong lòng cho bạn trai.

"Đừng lo lắng, anh sẽ sắp xếp giúp một tay, sẽ không để cha mẹ em chịu thiệt."

"Cha mẹ anh sẽ không tán thành, cha mẹ em cũng rất khó xử, chúng ta làm như vậy là đúng sao?" Luru Mỹ Châu bắt đầu nghi ngờ mơ ước của mình, thật ra cô chỉ muốn ngăn cản Triệu Nghị Nhiên kết hôn với Tô Uyển Nghi là đủ rồi, cần gì phải cưỡng cầu khiến người mình thăm mền trở thành người yêu mình? Khoảng cách giữa hai người thật sự quá xa xôi, cho dù yêu nhau thì thế nào? Tình yêu không được người nhà chúc phúc sẽ có kết quả tốt không?

Triệu Nghị Nhiên hiểu được sự do dự của cô, vươn tay xoa nhẹ mặt cô, hỏi: "Chẳng lẽ em muốn vứt bỏ anh? Đừng có mơ! Em phải chịu trách nhiệm với anh, anh đã là người của em rồi."

Câu nói đùa của anh khiến tâm tư cô thả lỏng, mặc dù rất xin lỗi cha mẹ, còn mơ hồ về tương lai, nhưng trong lúc này, muốn cô buông tay cô cũng không làm được.

"Mỹ Châu, em đừng suy nghĩ lung tung, con người của anh am hiểu nhất chính là đánh lâu dài, càng kéo dài thời gian thì chúng ta càng có lợi. Cho dù là 5 năm nữa thì chúng ta vẫn đợi được, bởi vì cha mẹ anh không thể để anh đến ba mươi lăm tuổi mà vẫn chưa kết hôn, em thì còn trẻ, đợi đến lúc em 25 tuổi cũng chưa muộn, cho nên chỉ cần chúng ta kiên trì thì sẽ thắng, hiểu không?"

Cô thử nặn ra nụ cười nhưng không thành công, mặc dù được sống lại một cách thần kỳ, nhưng so với sự bình tĩnh của anh, cô vẫn còn non nớt hơn rất nhiều.

Triệu Nghị Nhiên cũng không vì thế mà cảm thấy thất vọng, theo ý anh, Mỹ Châu còn trẻ nhưng ứng xử rất khá, không khóc sụt sùi cũng không hề trốn tránh thực tế. Mặt khác anh đã quen với việc chịu trách nhiệm, những rắc rối đó nên do anh giải quyết, người con gái anh yêu chỉ cần đứng bên cạnh anh thôi. Ngược lại, nếu như hai người đều quá quyết sẽ không thích hợp ở bên nhau, anh chỉ hi vọng Mỹ Châu có thể tiếp tục ý lại vào anh.

"Yên tâm, anh sẽ không bắt em chọn giữa tình thân và tình yêu bởi vì anh muốn cho em rất nhiều thứ, anh sẽ khiến em vui vẻ mỗi ngày, cuối cùng cha mẹ của chúng ta cũng sẽ đồng ý cho đôi ta ở cùng nhau."

Giọng nói bình thản của anh khiến lòng cô xao động, nhưng vẫn có không ít thắc mắc.

"Tại sao lại đối xử tốt với em như vậy? Có đáng không? Anh phải thuyết phục cha mẹ anh thế nào đây?"

"Em cho rằng anh làm chủ tịch chỉ là giả thôi sao? Điều đình tranh cãi, giải quyết nguy cơ chỉ là chuyện thường ngày, có anh ở đây nhất định sẽ không có chuyện gì, tin tưởng anh nhé?"

"Ừm!" Rốt cuộc cô vẫn gật đầu, bởi vì không nổi, không buông tay được, cô chỉ có thể lựa chọn tin tưởng anh.

"Còn nữa, anh đối xử tốt với em chính là đối xử tốt với mình, bởi vì em khiến anh rất vui vẻ, anh không thể buông tha phần vui vẻ này." Nếu như cô không thăm đến anh trước, có lẽ anh vẫn sẽ xem cô như em gái, nhưng "nếu như" là chuyện không hề tồn tại, đúng là cô thăm đến anh còn bị anh phát hiện (thật ra là đọc trộm), hai người cũng vì bước ngoặt này mà nói lời yêu thương.

"Nói giống như em là thuốc lá hay thuốc lắc vậy." Cô cười khế, thật không biết mình đem lại vui vẻ gì cho anh, thế nhưng cô rất vui mừng khi nghe anh nói như vậy.

"Để cho anh hôn một cái, rồi từ từ giải thích cho em." Thân thể cùng tâm hồn của cô đều khiến anh si mê, mỗi ngày đều muốn thân mật vài lần.

Có lẽ cô vĩnh viễn cũng không thể hiểu được, đối với kiểu người đã sớm thỏa hiệp với thực tế như anh, có thể nhận được tình yêu thuần khiết của cô chính là một kỷ tích, người bên cạnh anh nào có ai không để ý tới thân phận và địa vị của anh? Cho dù là cha mẹ cũng đều như vậy, thích anh có trách nhiệm với gia đình và sự nghiệp, thái độ hoàn toàn khác biệt với cặp em sinh đôi của anh.

Chỉ có Mỹ Châu khác mọi người, cô âm thầm thích anh, lặng lẽ trả giá vì anh, nếu không phải anh chủ động xuất kích, có thể cả đời cô cũng sẽ không thổ lộ. Trong quá trình yêu đương, cô cũng không biết phải giữ gìn, hoàn toàn dâng hiến bản thân, để cho anh vô số lần cảm khái vận may của mình. Thật may là anh kịp thời phát hiện viên trân châu mỹ lệ này, chuyện đến nước này, đừng ai nghĩ tới chuyện cướp mất bảo bối yêu thương của anh.

Lưu Mỹ Châu bị hôn đến ý loạn tình mê, đầu còn quan tâm xem anh giải thích thế nào, chỉ có thể ưm ưm ư ư mặc anh xử trí, cuối cùng ngã xuống giường bị lột sạch quần áo, còn chưa phát hiện thời gian qua đi, bị anh trêu chọc đến choáng váng đầu óc.

"Anh yêu em, thật sự rất yêu em!" Triệu Nghị Nhiên bỏ nhào lên người bạn gái, hông eo không ngừng sử dụng lực, muốn vùi mình vào chỗ sâu nhất trong cơ thể cô.

"Em cũng yêu anh.....Nhưng đừng dùng sức như vậy chứ....." Hai chân cô gác lên bả vai anh, mỗi khi anh đè nặng xuống một cái, cô liền cảm thấy mình sắp bị chèn thành hai khúc, áp bức lại thoải mái, khoái cảm như vậy rất phức tạp.

Anh cười nhẹ vài tiếng, lật người thay đổi tư thế, để cho cô ngồi trên người mình.

"Hôm nay do em làm chủ, anh đều nghe lời em."

Hiếm khi được lật người làm chủ, cô vừa xấu hổ vừa kích động, đáng tiếc vận động chưa được bao lâu liền thở hồng hộc. Thì ra là loại công việc đòi hỏi thể lực này tuyệt không vui chút nào, thật khó tưởng tượng Triệu Nghị Nhiên lại thích thú như thế, là vì quá yêu cô nên mới cam nguyện làm lao công thôi.

"Như thế này quá mệt mỏi.....Nhưng em sẽ không bỏ qua, em muốn rèn luyện thể lực nhiều hơn, về sau đều để em làm, anh chỉ cần nằm nghỉ ngơi là được." Bởi vì trời sinh hai người có điều kiện khác biệt, bình thường cô không giúp được nhiều cho anh, ít nhất phải để anh nghỉ ngơi thật nhiều ở trên giường.

Triệu Nghị Nhiên chỉ cảm thấy đỡ khòe đỡ cười, cô bé ngốc này thật khiến anh có không muốn thương cũng chẳng được. Vươn tay kéo cổ cô xuống, anh vừa hôn vừa giải thích: "Động tác của em quá chậm lại quá nhẹ, cho dù làm cả ngày anh cũng không ra được, hãy cứ để anh chịu khổ đi, làm xong em mát xa giúp anh là được."

"Gi? Em làm tẹ vậy ư?" Cô vừa nghe liền nản lòng thoái chí, có xuất hết toàn lực vẫn chẳng thỏa mãn được anh.

"Em quá dịu dàng, anh hi vọng em sẽ mãnh liệt với anh một chút."

Cô có ngốc cũng nghe ra được ý tứ trong lời nói của anh, người đàn ông này bề ngoài thì lịch sự nhưng nội tâm lại điên cuồng, rõ ràng là thích trêu chọc cô thôi!

Nhìn cô bĩu môi thờ phỉ phò, anh không nói thêm nữa, lật người để cô xuống, dùng hành động cụ thể diễn tả cho cô hiểu cái gì gọi là mãnh liệt. Về cơ bản anh sẽ không lộ ra với người ngoài, chỉ có anh nhận định là người mình thì mới có thể nhìn thấy, đời này kiếp này chỉ có duy nhất mình cô.

Những ngày kế tiếp, Lưu Chí Đạt và Lâm Ngọc Trân đều ra ngoài tìm nhà mỗi ngày, Triệu Nghị Nhiên muốn giúp đỡ lại sợ hai người không chịu nhận, đành phải liên lạc với người môi giới, nhất định phải hết sức phục vụ vợ chồng họ Lưu, ưu đãi nhiều nhất, chênh lệch giá gì gì đó cũng không sao, chỉ cần hai vị trưởng bối có thể hài lòng, Triệu Nghị Nhiên âm thầm giúp đỡ tiền bạc cũng được.

Nếu Lưu Mỹ Châu quyết định không buông tay, liền đón nhận sắp xếp của bạn trai, cô biết điều này có thể giảm bớt cảm giác áy náy trong anh, cũng hỗ trợ cho tình cảm của hai người. Vì vậy cô chủ động bàn bạc cùng bạn trai chỉ định nhân viên môi giới, giới thiệu cho cha mẹ nói là người quen của cô, như vậy mới nhanh chóng xác định chuyện giao hợp.

Hôm nay, người nhà họ Lưu phải chuyển đi, Triệu Cẩm Bằng và La Thanh Dao cũng cố ý né tránh. Mọi người ở chung nhiều năm bao giờ cũng có tình cảm, từ biệt như thế chỉ bằng dừng gặp, hơn nữa Triệu Cẩm Bằng là thật tâm coi Lưu Chí Đạt thành anh em tốt, đáng tiếc vì bọn nhỏ làm ra chuyện như vậy, về sau sợ là cả đời không qua lại rồi.

Ngược lại, tự nhận là con rể đúng chuẩn, Triệu Nghị Nhiên theo từ đầu đến đuôi, còn tìm xe tải, lái xe cùng công nhân bốc vác, chỉ vì muốn để cha mẹ vợ tương lai chuyển nhà thuận lợi.

Lúc chưa rời khỏi nhà họ Triệu hoàn toàn thì vợ chồng họ Lưu không tiện từ chối ý tốt của Triệu Nghị Nhiên, đến khi về nhà mới, đồ cũng chuyển vào

phòng, Luru Chí Đạt mới khách khí nói: "Thiếu gia Nghị Nhiên, hôm nay thật sự cảm ơn rất nhiều, tự chúng tôi dọn dẹp là được rồi, mời cậu về nhà nghỉ ngơi đi."

"Chú Luru, ngài đã từ chức rồi sao vẫn gọi con là thiếu gia? Về sau cứ gọi là Nghị Nhiên thôi." Triệu Nghị Nhiên đã sớm muốn thoát khỏi cách xưng hô nhảm chán đó, lại cười nói: "Hôm nay con làm giúp nhiều chuyện như vậy, có thể mời con ăn bữa cơm không?"

"Chuyện này thì..." Được người giúp thì đương nhiên phải mời người ta ăn cơm, nhất thời Luru Chí Đạt không thể từ chối khéo được, liền nháy mắt với bà xã, lại thấy vẻ mặt Lâm Ngọc Trân cũng rất bất đắc dĩ. Ai bảo một nhà ba người họ đều là người bình thường nên không đối phó nổi người thông minh có tâm cơ.

Triệu Nghị Nhiên nhắc lại lập trường: "Chú Luru, dì Luru, bây giờ con là bạn trai của Mỹ Châu, không phải là thiếu gia hoặc chủ tịch gì cả, hai người cứ coi con như con cháu là được."

Luru Chí Đạt húng hắng một cái, kiếm cớ nói: "Dĩ nhiên là phải mời khách, nhưng hôm nay mới dọn nhà nên không tiện nấu cơm, chúng tôi cũng chưa biết gần đây có nhà hàng nào ngon không, hay là chiều đãi cậu sau vậy."

Triệu Nghị Nhiên cười cười, không kiên trì nữa.

"Con thấy mọi người đều mệt rồi, gọi điện đặt cơm bên ngoài đưa tới được không ạ? Con biết một nhà hàng giao đồ tận nơi, bọn họ có bánh bao hấp, canh chua cay và bánh rán đều rất ngon."

"Được ạ! Em đói bụng quá, mau gọi bọn họ giao tới đi." Luru Mỹ Châu đương nhiên phải giúp bạn trai một phen, hôm nay tất cả biểu hiện của anh đều khiến cô tan chảy, thấy người yêu hòa hợp với cha mẹ mình như thế, cô tin tưởng tương lai sẽ có hy vọng.

"Không thành vấn đề." Triệu Nghị Nhiên lập tức lấy di động ra gọi, kêu một bàn đủ cho chục người ăn no.

Luru Chí Đạt và Lâm Ngọc Trân thật hết cách với đám thanh niên, Mỹ Châu là con gái bảo bối của bọn họ, Nghị Nhiên là thiếu gia của nhà chủ trước, trong lúc nhất thời giữa bọn họ vẫn chưa thay đổi được thói quen, rất tự nhiên để vợ chồng son sắp xếp.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Mặc Người Đàn Ông Kia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Chương 9

Tối hôm đó, bốn người ngồi dùng cơm trong một căn phòng hỗn độn, không có ánh đèn, không khí sạch, đồ ăn ngon, nhưng chỉ cần một nhà đoàn tụ là đủ rồi. Hơn nữa nhìn vẻ mặt tươi cười của Triệu Nghị Nhiên, dần dần cái này quan tâm cái kia, hoàn toàn xem mình như người trong gia đình vậy.

Dùng cơm tối xong, Triệu Nghị Nhiên liền đứng dậy, cúi người nói: "Chú Luru, dì Luru, hai người đi nghỉ ngơi sớm một chút, về sau con sẽ thường tới thăm mọi người, hi vọng hai người sẽ cho con một cơ hội, làm ơn ạ!"

Người ta tỏ ra khiêm tốn lại nghiêm túc như thế, Luru Chí Đạt thật sự không thể làm ngơ được, đành phải cứng ngắt nói: "Mỹ Châu còn nhỏ, cứ từ từ thôi."

"Vâng, con sẽ dùng thời gian để chứng minh thành ý của mình, xin cha mẹ yên tâm!"

Hai tiếng "cha mẹ" này khiến vợ chồng họ Luru bị kinh hãi rất lâu, còn Luru Mỹ Châu suýt chút nước sặc nước bọt của mình. Cô thầm nghĩ người đàn ông này cũng quá gấp gáp rồi, mới công khai yêu đương chưa được bao lâu đã tự nhận là con rể, thật đúng là rèn sắt khi còn nóng mà, nghĩ hay thật đó!

Triệu Nghị Nhiên không hề quan tâm ba người nhà họ Luru vẫn đang kinh ngạc, vẫy tay một cái liền vui mừng rời đi, chờ cửa chính khép lại, Luru Chí Đạt mới quay sang hỏi con gái: "Mỹ Châu, con còn muốn tiếp tục đi làm sao? Có mệt mỏi quá không?"

"Con không mệt, con không muốn bỏ qua." Luru Mỹ Châu một câu hai nghĩa, tin rằng cha mẹ đều nghe hiểu, cô sẽ không từ bỏ Triệu Nghị Nhiên.

Luru Chí Đạt và Lâm Ngọc Trân dĩ nhiên hiểu được, nhìn con gái đã thật sự lún sâu, còn thái độ của Triệu Nghị Nhiên lại xứng với con rể đúng chuẩn, tình huống còn nghiêm trọng hơn bọn họ tưởng tượng rồi. Tuy bọn họ rất giận con gái yêu không đứng người, nhưng sao có thể không suy nghĩ cho hạnh phúc của con? Mặc kệ Mỹ Châu và Triệu Nghị Nhiên có thể có tương lai hay không, ít nhất thì bọn họ vẫn phải là chỗ dựa của con, nhà mẹ vĩnh viễn sẽ là nhà của con gái.

Đặc biệt về nhà xem kịch hay, Triệu Thái Nhiên và Triệu Yên Nhiên rất không may khi vừa xuống máy bay đã bị anh cả chặn lại, trải qua một hồi chia sẻ tâm tư (cộng thêm đe dọa) thì cặp anh em sinh đôi quyết định gió chiều nào che chiều ấy. Dù sao cha đã về hưu, hiện tại anh cả là người lớn nhất, bọn họ không theo anh cả thì còn theo ai? Bọn họ đã quen xài tiền như nước, cho dù có danh tiếng cùng sự nghiệp, nhưng tiêu tiền còn nhiều hơn kiếm tiền. Sau này còn cần anh cả giúp đỡ nhiều hơn, lúc này không tỏ rõ lòng thành còn đợi đến bao giờ nữa?

Trong phòng ăn, Triệu Thái Nhiên uống xong ly rượu đỏ, thỏa mãn thở dài nói: "Được rồi, nếu đã thỏa thuận xong thì em có thể hỏi anh cả một chút không? Sao anh có thể kết giao với cô nhóc Mỹ Châu kia vậy?"

Triệu Nghị Nhiên ra sức trợn mắt trừng em trai một cái: "Nói chuyện phải chú ý một chút, về sau cô ấy sẽ là chị dâu của em, hãy nhớ lễ phép cơ bản đó."

"Mỹ Châu còn nhỏ hơn em bảy tuổi, gọi là chị dâu thật sự quá kỳ quái!" Thật ra Triệu Thái Nhiên cũng không chán ghét chị dâu nhỏ tuổi hơn mình, nhưng nói thế nào thì anh vẫn nhìn Mỹ Châu lớn lên, còn nhớ rõ dáng vẻ quần tã, học đi bộ của Mỹ Châu, vốn là em gái lại trở thành chị dâu, ai có thể quen ngay chứ?

"Cô ấy còn kém anh mười tuổi đấy." Triệu Nghị Nhiên nhàn nhạt nhắc nhở.

"Trâu già gặm cỏ non, rõ là....Chắc chắn!" Tuy Triệu Thái Nhiên tình sử phong phú, nhưng chưa từng qua lại với bạn gái kém mình 10 tuổi, có lẽ anh nên lấy anh cả làm chuẩn, còn nhiều thời gian, luôn luôn có cơ hội.

Triệu Yên Nhiên cầm khăn ăn lau miệng, làm người mẫu nên cô ăn rất ít, dùng giọng điệu của người từng trải nói: "Em có bạn trai kém mình mười tuổi, ăn rất non mềm lại rất mỹ vị, Thái Nhiên, anh cũng thử một lần đi."

"Mẹ nó, em như vậy là phá hoại mỹ thiếu niên đấy, cẩn thận bị kiện!" Triệu Thái Nhiên cũng biết ở Âu Mỹ, rất nhiều thiếu nam thiếu nữ đều có kinh nghiệm yêu sớm, nhưng vừa nghĩ tới em gái sinh đôi lên giường với thiếu niên mười bảy tuổi, liền cảm thấy nổi hết da gà.

"Về sau các em định thế nào? Thật sự không kết hôn, không sinh con?" Triệu Nghị Nhiên hiểu rất rõ tính cách của em trai và em gái, hai đứa này trời sinh tính ung dung tự tại, không hề bận lòng với gia đình, nhưng có đôi khi anh vẫn không nhịn được muốn hỏi một chút.

"Chuyện đó cứ giao cho anh là tốt rồi, chúng em không giành với anh, anh và chị dâu sinh vài đứa, gọi em là chú chân dài đi!" Triệu Thái Nhiên tự nhận không phải là kẻ phong lưu, bởi vì anh chưa từng ra tay, chỉ cần chọn lựa trong cuộc điếm ngủ, anh thích cuộc sống như thế, cả đời không muốn thay đổi.

"Cho dù là kết hôn thì em cũng sẽ không sinh con, em sợ sẽ phá hỏng dáng người. Nếu một ngày nào đó thật sự muốn có đứa bé, thì tìm người mang thai hộ ở nước ngoài là được." Thỉnh thoảng Triệu Yên Nhiên sẽ nổi lên chút máu tính, ở trên đường thấy trẻ con đáng yêu cũng muốn có một đứa, nhưng cô không muốn đánh đổi bằng sắc đẹp của bản thân, nếu như có thể giải quyết bằng tiền thì tốt.

Sau khi nghe xong, Triệu Nghị Nhiên lại cảm thán, so với hai tên nhóc chưa trưởng thành này thì anh đúng là đứa con nghe lời nhất, khôn khéo nhất, đáng tiếc cha mẹ không nghĩ ra, vì vậy anh phải mượn năng lực của cặp sinh đôi, làm cho cha mẹ hoàn toàn hiểu ra sự thật ấy.

Anh bỏ qua ý định khuyên nhủ cặp sinh đôi, lại nói rõ kế hoạch của mình, xác định hai người này đã bị anh mua chuộc, mới phát tay để bọn họ rời đi.

Khi Triệu Yên Nhiên và Triệu Thái Nhiên cùng nhau về đến nhà, vợ chồng họ Triệu đương nhiên là rất vui mừng. Thêm một năm rưỡi nữa mới nhìn thấy đôi song bào thai này, mặc dù làm người ta nhức đầu, nhưng vật hiếm có mới đáng quý. Gần đây nhà họ Lưu đã dọn đi rồi, căn nhà lớn như vậy khó tránh khỏi làm người ta cảm thấy trống trải tịch mịch.

Chỉ có điều cặp song sinh của nhà họ Triệu chính là cặp song sinh của nhà Triệu, từ nhỏ bản tính đã khó dời, mới hầu hạ dưới gối chưa đến hai ngày, Triệu Yên Nhiên liền tuyên bố với cha mẹ thân yêu.

"À đúng rồi, con quyết định sẽ kết hôn."

"Hả?" La Thanh Dao kinh hãi, suýt chút nữa tắc thở.

"Con mang thai rồi hả? Nếu không sao lại muốn kết hôn?"

Triệu Yên Nhiên lười phải duy trì hình tượng ở trước mặt cha mẹ, trợn to mắt nói: "Đâu có đâu! Sau khi kết hôn ý con định tìm người mang thai hộ, tốt nhất nên sinh ra một đôi song sinh, vừa xinh đẹp vừa thông minh giống con và anh hai."

"Đối phương là người thế nào? Gia thế, bối cảnh ra sao?" Triệu Cẩm Bằng và vợ đều rất kinh ngạc, không ngờ lại có một ngày Yên Nhiên muốn kết hôn, quả thật so với việc Nghị Nhiên nói muốn lấy con gái nhà người ta còn kinh người hơn. Chưa đề cập tới chuyện mang thai hộ, ứng viên làm con rể duy nhất của bọn họ mới quan trọng.

"Có tài hoa là đủ rồi, điều kiện vật chất không quan trọng, dù sao tiểu thư con vẫn nuôi nôi."

"Rốt cuộc là ai? Nói mau!" La Thanh Dao có dự cảm không ổn.

"Cậu ấy tên Jacob, người Mỹ, ca sĩ chính trong ban nhạc rock, nhỏ hơn con năm tuổi, hát hay, chúng con quen nhau ở một quán bar, cool không ạ? Con định giới thiệu vài quý tộc cho cậu ấy, làm người mẫu quảng cáo trước, rồi rất nhanh sẽ đóng một bộ phim điện ảnh."

"Không được!" La Thanh Dao và chồng đồng thời mở miệng. Cậu Jacob này mới hai mươi hai tuổi, công việc nghe qua không có tiền đồ gì cả, lại còn là quý tây dương, nhà bọn họ sao có thể tiếp nhận loại con rể này?

Triệu Yên Nhiên đã sớm biết cha mẹ sẽ phản đối, nhún nhún vai không sao cả nói: "Con chỉ thông báo cho cha mẹ thôi, con đã lớn rồi, muốn kết hôn với ai thì sẽ kết hôn với người đó."

"Đồ con gái bất hiếu!" Triệu Cẩm Bằng giận đến vỗ ngực, nếu như vậy ông thà để con gái độc thân cả đời.

Nhìn sắc mặt cha mẹ không tốt, Triệu Yên Nhiên rất thiện tâm khuyên bọn họ: "Cuộc sống 89% là không được như ý, nếu cha mẹ nghĩ thông suốt một chút thì trong cái nhà này chỉ mình anh cả hiếu thuận là đủ rồi."

"Hiếu thuận cái gì? Nó lại muốn cưới con bé Mỹ Châu kia, mẹ sắp bị nó làm cho tức chết, con còn về làm phiền thêm!" La Thanh Dao thật không biết kiếp trước mình thiếu nợ ai mà kiếp này cả ba người con đều không muốn bà sống tốt, lúc sinh con bà đau muốn chết đó!

Triệu Yên Nhiên vẫn chưa quên nhiệm vụ của mình, vừa xoa bóp vai cho mẹ vừa trấn an nói: "Con thấy Mỹ Châu rất khá mà, mọi người biết nhau lâu như vậy, cũng biết em ấy là một cô gái ngoan, lại còn bao dung được người quá đỗi như anh cả, nếu không cưới em ấy thì anh cả cũng đừng mong có vợ."

La Thanh Dao nào có dễ dàng dao động như vậy, trầm mặt nói: "Đừng nhắc tới nó, con xử lý chuyện của mình cho tốt đi, Jacob đó yêu thì được chứ đừng nhắc tới kết hôn!"

"Một năm con ở nhà có vài ngày, dù con ra nước ngoài kết hôn thì cha mẹ cũng không biết, vài năm sau chờ con dẫn ông xã và cháu trở về!" Triệu đại tiểu thư rất bình tĩnh nói ra sự thật.

Triệu Cẩm Bằng thiếu chút nữa giận đến hộc máu, cũng may đã làm ông chủ nhiều năm, đầu óc hoạt động rất nhanh, quyết định dùng kế sách kéo dài trước.

"Trước tiên cứ dẫn về đã, nếu cậu ta không tiếp thụ nổi gia đình chúng ta, vậy con cũng đừng nói nữa."

"Cha định hù dọa con à? Được, con sẽ dẫn Jacob về cho cha mẹ gặp, xem cuối cùng là ai sợ ai?" Triệu Yên Nhiên không thêm để ý hình tượng bất cười ha hả, chỉ xem lời đe dọa của cha mẹ như chuyện cười, đến lúc đó chưa biết ai hù dọa ai đâu!

Vợ chồng họ Triệu không còn gì để nói, không thể không so sánh, vừa so sánh liền giật mình, so với đứa con gái không tri kỷ cũng chẳng dịu dàng này thì Nghị Nhiên đáng yêu, đáng quý biết bao nhiêu, muốn kết hôn với con gái quân gia cũng đâu là gì? So ra thì còn có lòng thành hơn!

Giống như sợ vẫn chưa đủ phiền toái, hôm Triệu Yên Nhiên dẫn bạn trai nhỏ về thì Triệu Thái Nhiên cũng dẫn người yêu về ra mắt. Người này hai mươi lăm tuổi, điều kiện không tệ về mọi mặt, nhưng lại là một người đàn ông chính hiệu! Nói cách khác, Triệu Thái Nhiên từ yêu người khác phái chuyển thành song tính, anh phát hiện mình cũng có cảm giác với đàn ông, về sau thì nam nữ đều xoi, phạm vi tìm đối tượng càng mở rộng!

Em trai và em gái muốn dẫn người yêu về, Triệu Nghị Nhiên đương nhiên phải dự thính rồi, nhưng từ đầu tới cuối anh chỉ nói vài câu, thỉnh thoảng còn phải ra mặt hòa giải, gọi bác sĩ gia đình tới đợi lệnh, tránh cho cha mẹ có thể bị tức đến ngất đi bất cứ lúc nào.

Triệu Cẩm Bằng vừa nhìn thấy người yêu của con trai thứ, huyết áp liền tăng cao đến suýt chút nữa thổ huyết.

"Triệu Thái Nhiên, con mà dám ở chung một chỗ với người đàn ông kia thì về sau đừng trở về nữa, cha lập tức cắt đứt quan hệ cha con!"

Triệu Thái Nhiên ôm bả vai người yêu, mặc dù chính mình cũng cảm thấy kỳ cục, nhưng vì anh cả đành phải bất chấp mọi thứ, thần nhiên cười nói: "Cha, con dẫn người về là vì tôn trọng hai người, nếu không chúng con đã kết hôn luôn ở nước ngoài rồi, lại còn hợp pháp nữa!"

"Con thấy anh hai còn có thể cưới đàn ông, thì con gả cho người da đen cũng đâu ghê gớm gì?" Đúng, Triệu Yên Nhiên dẫn từ Mỹ về là một chàng trai da đen, nhưng cũng không đen đến mức chỉ có thể nhìn thấy hàm răng cùng con ngươi. Màu da giống như là cả phê pha sữa, tóc xoắn, mắt to mày rậm, bắp thịt rắn chắc, huyết thống người da đen vô cùng rõ rệt.

La Thanh Dao hoàn toàn không thể chuyển tầm mắt lên người chàng trai da đen kia, bà sợ mình sẽ làm ra hành động bạo lực không phù hợp với hình tượng quý phu nhân, đành phải dời mắt cầu cứu người con cả mà mình yên tâm nhất.

"Nghị Nhiên, con nói gì đi chứ! Con định xem bọn nó tiếp tục quậy phá sao?"

"Thái Nhiên và Yên Nhiên đều là người lớn rồi, không cần thừa kế công ty, cũng không cần có trách nhiệm với gia đình, con rất hâm mộ hai đứa nó có thể quyết định hôn nhân của mình. Hay là con giao công ty cho bọn nó nhé, con cũng muốn tự do như vậy." Triệu Nghị Nhiên nói lời thật lòng, em trai và em gái chỉ kém anh ba tuổi, nhưng lại giống như cháu trai và cháu gái, không bắt không ép được khiến anh đỡ mắt.

Triệu Cẩm Bằng và La Thanh Dao nghe xong da đầu liền tê dại, ngộ nhờ Triệu Nghị Nhiên thật sự khoan tay đứng nhìn, vì tự do cùng tình yêu mà rời đi, thì nhà họ Triệu tuyệt đối sẽ bị hủy trong tay cặp sinh đôi, bọn họ làm cha mẹ cũng đừng nghĩ tới an tâm dưỡng già.

"Nghị Nhiên, con bình tĩnh một chút, con đừng xen vào chuyện đó, cha mẹ tự làm là được rồi." Nếu ba đứa con đều không nghe lời thì Triệu Cẩm Bằng không thể không sử dụng thủ đoạn cuối cùng.

"Thái Nhiên, Yên Nhiên, hai đứa muốn tự chọn đối tượng cũng được, về sau không cho phép vòi tiền cha mẹ, dù sao hai đứa đã sớm tự lập, không sống được ở bên ngoài thì cũng đừng trở về tìm chúng tôi."

Nếu là lúc trước, Triệu Yên Nhiên và Triệu Thái Nhiên còn có thể lo lắng một chút với kiểu uy hiếp đó, nhưng bây giờ có anh cả ủng hộ về tinh thần và tiền bạc, bọn họ có nào loạn đến đâu thì vẫn có chỗ dựa, đương nhiên là phải tiến hành kịch vui này tới cùng. Mục đích chính là khiến cha mẹ biết anh cả

có bao nhiêu ưu tú, con dâu Mỹ Châu tốt biết bao nhiêu, mau đồng ý cho họ kết hôn, sinh cháu hiếu thuận với cha mẹ đi!

Màn gặp gỡ này liền kết thúc bằng một trò cười, Triệu Thái Nhiên và Triệu Yên Nhiên không được cha mẹ chúc phúc, chỉ có thể bày ra dáng vẻ nam nữ phản nghịch, bỏ lại mấy câu ngớ ngẩn, đại nghịch bất đạo, rồi mang theo người yêu không đạt chuẩn của mình nghênh ngang rời đi.

Buổi tối hôm đó, lúc Triệu Nghị Nhiên đang hẹn hò cùng bạn gái, liền dùng đôi ba câu kể lại chuyện lung tung lộn xộn kia rồi, Luru Mỹ Châu tròn tròn mắt kinh ngạc nhìn anh, đờ mấy phút mới phản ứng kịp: "Nghị Nhiên, tâm cơ của anh rất sâu đó!"

Chỉ vì muốn cha mẹ mình đồng ý hôn sự của bọn họ, mà anh liền mua chuộc em trai và em gái, còn thêm cả kế hoạch thái quá như vậy nữa, thật không biết nên nói anh sáng tạo mười phần, hay là không chứa bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào?

"Vậy cũng phải xem đó là ai, anh sẽ không bao giờ dùng trí đối với em." Cô âm áp, tốt đẹp lại yêu thương anh như vậy, sao anh nỡ không thật lòng với cô?

"Nếu một ngày nào đó chúng ta cãi nhau, anh có dùng âm mưu để thu phục em không?" Người đàn ông khiến cô yêu thầm hai kiếp này, ở trong lòng khó tránh khỏi muốn tô điểm cho anh đẹp một chút. Chỉ là ở chung càng lâu, hiểu biết càng sâu, cô dần dần phát hiện anh không lịch sự giống như vẻ ngoài, có khi còn có thể nói anh mười phần cảm thú, tâm cơ sâu nặng. Nhưng bất kể ra sao, cô vẫn không ngừng yêu anh được.

Anh nghe xong khẽ cười một tiếng, ôm lấy cô nhẹ giọng nói: "Em chỉ cần tin anh vĩnh viễn sẽ không hại em, xuất phát điểm của anh đều vì muốn tốt cho em, muốn tốt cho chúng ta."

"Chỉ cần chúng ta có thể ở cùng nhau, anh cứ việc dối lừa em đi." Cô ngậm lại vẫn phải thừa nhận bản thân còn thiếu sót, cho dù bị anh dụ dỗ vẫn chẳng thể phát hiện ra được, dứt khoát tin tưởng anh. Làm người bình thường phải tự biết lượng sức mình, phải để cho bạn trai thông minh tới chịu trách nhiệm.

"Chúng ta sẽ ở cùng nhau, anh bảo đảm." Mong ước của cô chính là hứa hẹn của anh, không cần nói hai lời.

Thẳng thắn mà nói, nếu như cô không đáng yêu như vậy thì có thể anh sẽ chẳng yêu cô. Vì anh cần nên mới yêu cô, thứ tình cảm ấy không phải là thuần khiết nhất, thế nhưng có sao đâu? Đời này anh sẽ không yêu ai khác, anh chỉ yêu một mình cô thôi.

Sau khi rời khỏi nhà họ Triệu, Luru Chí Đạt và Lâm Ngọc Trân vẫn có chút bất mãn, bọn họ vất vả làm công nhiều năm, tự nhận đã gắng hết tâm sức, cuối cùng chỉ vì chuyện tình cảm của con gái mà phải chào giải tử, có là người thành thật đến đâu thì vẫn sẽ oán trách vài câu. Nhưng khi bắt đầu một cuộc sống mới, bọn họ liền phát hiện một cảm giác mới mẻ, ngày xưa làm nhân viên chỉ có thể nghe lệnh làm việc, hiện tại chuẩn bị mở một tiệm ăn do mình làm chủ, có kiếm được tiền không chỉ là thứ yếu, chủ yếu nhất vẫn là chính mình quyết định, niềm vui gây dựng sự nghiệp liền tăng lên gấp bội.

Luru Mỹ Châu nhìn cha mẹ bận bịu mà vẫn vui vẻ, cũng yên lòng một chút, nếu không cảm giác tội lỗi của cô khó có thể giảm bớt.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Mắc Người Đàn Ông Kia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chương 9.2

Mỗi sáng, Triệu Nghị Nhiên đều lái xe tới đón bạn gái, bất kể Mỹ Châu là đi làm hay đi học, anh đều muốn cho mọi người biết, anh và Mỹ Châu chính là một đôi tình nhân ân ái, không có bất cứ ai hay bất cứ chuyện gì có thể thay đổi sự thật này.

Trong lúc đó, anh cũng đồng thời thử nghiệm khoái cảm được giải phóng, không phải theo khuôn phép cũ, không cần để ý hình tượng. Chẳng chạp thành thực đều là mây bay, nhớ lại tuổi thơ và thời niên thiếu của anh đều trôi qua quá áp lực, đến 30 tuổi mới có đột phá, cảm giác tự do yêu đương thật sung sướng, khiến anh khẳng định cuộc đời này sống không uổng phí.

"Cha, mẹ, chào buổi sáng!" Vừa vào cửa, Triệu Nghị Nhiên liền gọi vợ chồng họ Luru như thế, mặc dù về mặt hai vị trưởng bối đều cứng nhắc, nhưng anh tin rằng gọi lâu sẽ biến thành thật.

Luru Mỹ Châu trầm buồn cười, ngay cả chính cô cũng chưa quen, khó trách cha mẹ lại khiếp sợ đến thế. Triệu Nghị Nhiên này có thể co được đuôi được, quả nhiên không phải người bình thường mà!

Thật đúng là "giơ tay không đánh người có khuôn mặt tươi cười", trừ con gái mình ra, đây là lần đầu tiên Luru Chí Đạt và Lâm Ngọc Trân bị người khác gọi là "cha mẹ", nhất thời không thể thốt ra câu ngoan độc rằng "Ai là cha mẹ của cậu?", đành phải yên lặng gật đầu chứng tỏ có nghe rõ.

"Mọi người đang ăn sáng sao? Con không quấy rầy cả nhà chứ?" Triệu Nghị Nhiên tươi cười hỏi, còn nhiệt tình hơn so với lúc tiếp đón khách hàng lớn.

Luru Mỹ Châu thừa cơ mời: "Nghị Nhiên, anh có muốn ăn một chút không? Cha mẹ em muốn mở tiệm ăn sáng, gần đây đều đang nghiên cứu món ăn, em ăn quen nên không có ý kiến thích hợp, anh nghiên cứu giúp họ một chút đi."

"Vậy thì tốt quá, anh vừa nhìn đã cảm thấy rất đói bụng, cha mẹ, con có thể ăn cùng không ạ?" Triệu Nghị Nhiên dò hỏi ý tứ của cha mẹ vợ trước,

không dám lập tức ngồi xuống.

Lưu Chí Đạt và Lâm Ngọc Trân bắt đầu đi liếc nhau một cái, thật ra thì họ nào có tư cách từ chối, vì dáng vẻ cầu xin của con gái, họ chỉ do dự mấy giây rồi gật đầu. Dù sao làm cả một bàn lớn cũng chẳng thể ăn hết, nhiều người chia sẻ cũng không tệ.

Triệu Nghị Nhiên mới ăn vài miếng liền khen ngợi: "Ăn rất ngon! Không dầu mỡ cực kỳ khỏe mạnh, về sau con sẽ tới ủng hộ mỗi ngày, còn giới thiệu bạn bè đến ăn nữa."

Lưu Mỹ Châu nhìn ý cười trong mắt cha mẹ nhưng họ vẫn không chịu mở miệng, đành phải lên tiếng thay: "Vậy thì cảm ơn nhé, về sau em mời anh ăn bữa sáng, anh đưa em đi làm, có được không?"

"Dĩ nhiên rồi, một lời đã định." Triệu Nghị Nhiên rất thích cách nói chuyện thoải mái của bạn gái, giữa hai người nên nỗ lực vì nhau, cô cũng không ham tài sản và địa vị của anh, mặc dù anh chẳng ngại chia sẻ với cô. Anh đã biết cô hơn hai mươi năm, hơn nửa hai năm qua còn ở chung sớm chiều, nếu như anh còn nhìn lầm người thì dứt khoát chọc thủng hai mắt mình, tìm miếng đầu hũ đâm chết đi.

Lưu Chí Đạt và Lâm Ngọc Trân nhìn con gái cùng con rể (đã bị gọi là cha mẹ rồi, không thể không thừa nhận) ở chung, thăm nghĩ thế giới này thật sự là có đủ những điều lạ, con gái vốn hay xấu hổ trở nên hoạt bát, thiếu gia vốn xa cách lại thành thân thiết, hai đứa còn trở thành người yêu, cũng không quan tâm lời rèm pha, chỉ muốn vượt qua muôn vàn khó khăn để ở chung một chỗ.

Lúc trẻ, vợ chồng họ là nhờ người quen giới thiệu, hai bên gia đình cũng đều tán thành, trong quá trình chung sống không có sóng gió gì. Cản trở lớn nhất chính là trận tai nạn xe cộ sau khi kết hôn kia, bởi vì cùng chung hoàn cảnh mới kích thích chân tình, từ đó ngoại trừ quý trọng lẫn nhau, còn xem con gái thành bảo bối quan trọng nhất. Hôm nay con gái khỏe mạnh bình an lớn lên, tìm được một bạn trai không môn đăng hộ đối, bọn họ phản đối nữa cũng không nổi một gậy đánh vỡ nguyên ương, đành phải vừa đi vừa nhìn, dù sao chẳng nữa cũng phải là chỗ dựa vững chắc nhất của con gái.

Ăn sáng xong, Triệu Nghị Nhiên và Lưu Mỹ Châu cùng nhau dọn dẹp bàn ăn, rửa sạch bát đĩa, mặc kệ Lưu Chí Đạt và Lâm Ngọc Trân khéo léo từ chối, kiên trì giống như hai đứa con hiếu thuận. Hai vị trưởng bối thấy vậy liền có chút lệ nóng doanh tròng, nếu con rể dùng quá ưu tú như vậy thì bọn họ nhất định vui mừng đến ngủ không yên.

"Cha, mẹ, chúng con ra ngoài trước ạ." Lưu Mỹ Châu cảm ba lô lên, theo thói quen giao cho bạn trai, bên trong là đồ dùng cho đi làm và đi học, nặng trĩu giống như muốn rời nhà trốn đi. Triệu Nghị Nhiên sợ cô bị đau vai, chỉ cần ở chung thì sẽ cầm giúp cô.

"Ừ, các con đi đường cẩn thận." Lâm Ngọc Trân thu hết hành động đạt chuẩn của con rể vào trong mắt, đương nhiên là khá hài lòng, rồi chợt nghĩ đến một chuyện lớn.

"Mỹ Châu, con không nên tự mình lái xe, để Nghị Nhiên lái cho an toàn."

"Con đã thi được bằng lái nửa năm rồi, lái xe không thành vấn đề mà." Lưu Mỹ Châu tự nhận chưa từng gây tai nạn hay vi phạm luật giao thông trên đường, tại sao mọi người vẫn chẳng có lòng tin với cô vậy? Cũng chỉ là đuôi xe nhà mình bị xước mấy (mười) lần thôi mà!

Lâm Ngọc Trân không muốn tranh luận với con gái, chuyển sang con rể nói: "Nghị Nhiên, con phải giám sát nó, ngàn lần đừng sơ suất."

Hai chữ 'tai nạn xe cộ' là điều kiêng kỵ nhất trong lòng vợ chồng họ Lưu, tuy bọn họ rất đồng tình việc con gái nên học nhiều kỹ năng, nhưng lúc thấy con gái lái xe liền thay đổi suy nghĩ. Thăm nghĩ tốt nhất vẫn nên để người bình thường lái thì hơn, cái gọi là người bình thường chính là biết nhận thức phương hướng, có cảm giác về không gian, hơn nữa tay chân phải nghe đại não chỉ huy.

"Con sẽ rất cẩn thận, cha mẹ đừng quá khắt khe." Triệu Nghị Nhiên lập tức bảo đảm. Thật ra, bình thường trừ khi có anh làm bạn, Mỹ Châu hoàn toàn không dám tự mình lái xe, về điểm này anh cũng đặc biệt kiên trì, nếu không anh thật sự không yên tâm.

Vì lo cho an toàn của Triệu Nghị Nhiên, vốn không định nói chuyện Lưu Chí Đạt đành mở miệng: "Nghị Nhiên, con có mua nhiều loại bảo hiểm không? Hôm nào rảnh cha giới thiệu cho con."

Triệu Nghị Nhiên nhất thời sửng sốt, Lưu Mỹ Châu hí mắt cười nói: "Không phải cha em đang chào bán bảo hiểm đâu, ông ấy chỉ sợ anh ngồi xe em lái sẽ gặp nguy hiểm thôi."

"Thì ra là thế, xem Mỹ Châu mua những loại bảo hiểm nào, con liền mua theo cô ấy." Triệu Nghị Nhiên quyết định biết lắng nghe, nếu chút tiền đó có thể mua được sự an tâm thì anh rất thích nghe theo ý cha mẹ vợ.

"Được, ngày mai cha lấy cho con xem." Rốt cuộc Lưu Chí Đạt cũng có cảm giác làm cha vợ, đúng là không tệ.

Lưu Mỹ Châu nắm tay bạn trai tạm biệt cha mẹ, khi hai người cùng ra khỏi cửa, bước chân vô cùng nhẹ nhàng, tâm tình cực kỳ vui vẻ, trước khi lên xe cô còn reu re chọc anh: "Anh thật đúng là biết ứng xử, trước kia lại chưa từng phát hiện ra miệng anh ngọt như vậy."

"Cái này gọi là tùy cơ ứng biến, chỉ cần có mục tiêu rõ ràng, không có lừa gạt trái phép, anh đều làm được hết."

"Hả? Hôm nào sẽ không bán em đó chứ?"

"Ngàn lượng không bán, ngay cả trăm ngàn lượng anh cũng có, sao nỡ bán em đi?" Anh vươn tay xoa xoa gương mặt cô, cực kỳ thích cảm xúc mềm mại này.

Nhìn nụ cười tự tin mà chói mắt kia, cô nhất thời hoảng hốt, mình thật xứng với anh sao? Mặc dù anh đã nói yêu cô, cam kết với cô nhưng cô vẫn có chút cảm giác hư ảo, nói không chừng trọng sinh chỉ là một giấc mộng, nói không chừng tình mộng sẽ trở về trước kia.

Khi anh mở cửa xe giúp cô, lại thấy cô đứng ngẩn người không biết đang suy nghĩ gì.

"Sao vậy?"

"Nghị Nhiên, có lúc em cảm thấy mình giống như đang nằm mộng, chờ tình mộng tắt cả đều sẽ biến mất."

"Tại sao lại nghĩ như thế? Là anh chưa cho em cảm giác an toàn sao?" Anh không thích cách nói ú ám đó của cô, bọn họ có thể yêu nhau cũng chẳng dễ dàng gì, cùng nhau kiên trì vững bước, sao còn cảm thấy là mộng được?

Lưu Mỹ Châu lắc đầu, quyết định ngồi vào ghế lái, lên tinh thần nói: "Là vấn đề riêng của em, hôm nay để em lái xe đi, em muốn học nhiều một chút, về sau mới có thể giúp được anh."

Anh có thể hiểu được sự lo lắng của cô, chỉ là cô bé ngốc này sao còn chưa hiểu tâm ý của anh, mặc kệ cô có năng lực, có tài giỏi hay không, chỉ cần tình yêu thuần khiết vô tư của cô, cũng đủ để anh quyết một lòng bảo vệ cô.

Có lẽ vì gần đây gặp chút trắc trở, hơn nữa tự tin của cô chưa đủ, mới có thể nhất thời cảm thán như vậy. Anh nguyện ý chờ cô từ từ hiểu ra, thời gian sẽ chứng minh sự thật, hai người họ chính là trời sinh một đôi.

Phụng mệnh lệnh của anh cả, Triệu Thái Nhiên và Triệu Yên Nhiên ở lại Đài Loan hơn ba tháng, đây là khoảng thời gian ở nhà dài nhất của bọn họ từ lúc trưởng thành đến nay. Vậy mà Triệu Cẩm Bằng và La Thanh Dao tuyệt không vui mừng, thậm chí còn yêu cầu đôi song sinh mau chóng cuốn xéo, nếu không bọn họ sẽ bị tức đến đoán mệnh giảm thọ!

Dĩ nhiên, cuối cùng thì cặp song sinh cũng không hề kết hôn, chỉ âm ỹ quấy phá một hồi, linh bao lì xì của anh cả xong liền vỡ mộng chạy lấy người.

Vợ chồng họ Triệu tổng được hai tiểu quý khó chơi này đi liền cảm thấy sáng khoái tinh thần, con trưởng lại mang một tin tức chấn động cho bọn họ.

Gần đây, Triệu Nghị Nhiên luôn là "thần long thấy đầu không thấy đuôi", hiếm khi dùng cơm tối cùng cha mẹ, chờ tới lúc quản gia mới bùng trái cây và trà bánh lên thì anh mới lạnh nhạt tuyên bố: "Cha, mẹ, con muốn dọn ra ngoài, đã tìm xong phòng ở, cuối tuần liền chuyển đi."

"Hả?" Triệu Cẩm Bằng và La Thanh Dao cực kỳ kinh sợ.

Đứa con này đã ba mươi tuổi rồi chứ đâu còn là mười mấy hai mươi tuổi, sao bây giờ mới xuất hiện thời kỳ phản nghịch vậy? Là phản nghịch lúc trưởng thành, hay là khủng hoảng trước trung niên?

"Cha mẹ yên tâm, mặc dù con dọn ra ngoài thì vẫn sẽ gánh vác trách nhiệm của công ty và gia đình, mỗi tuần trở về dùng cơm ít nhất hai lần, có chuyện gì cha mẹ có thể gọi con bất cứ lúc nào, con sẽ không quên mình là con của ai."

"Con có ý gì? Bởi vì cha phản đối con kết hôn với Mỹ Châu, nên còn dùng cách này để bày tỏ kháng nghị?" Gần đây, Triệu Cẩm Bằng bị cặp sinh đôi chọc cho tóc sắp bạc trắng nên đối với việc con trai ở chung một chỗ với Mỹ Châu chọc cảm thấy không có gì ghê gớm (so với người da đen hoặc đồng tính thì đúng là nhỏ nhất). Nhưng chỉ là ý nghĩ thoáng qua mà thôi, thực tế ông sẽ không đồng ý hôn sự này.

La Thanh Dao nghe xong cũng không vui vẻ, nhưng bà bị cặp sinh đôi chọc cho hao tâm tổn sức, hiện tại có nỗi giận thì vẫn rất ôn hòa, vì thế bà liền hướng dẫn từng bước: "Nghị Nhiên, con không còn trẻ nữa, mẹ giới thiệu vài người cho con, cứ từ từ xem, từ từ chọn lựa được không?"

Triệu Nghị Nhiên càng thêm thờ ơ với phản ứng của cha mẹ, dùng giọng điệu bình thản nói lên quyết tâm khác thường của mình.

"Từ nhỏ đến lớn con chưa từng làm chuyện tùy hứng gì, chỉ có chuyện kết hôn với Mỹ Châu mà thôi, nhất định phải làm theo tâm ý của con. Thái Nhiên và Yên Nhiên đều có thể hành động tùy ý, tại sao con lại không được? Bởi vì con khá có ý thức trách nhiệm, nhất định phải hy sinh cảm nhận chân thật của mình?"

Triệu Cẩm Bằng và La Thanh Dao nhất thời nghẹn lời, bởi vì con trai trưởng nói hoàn toàn là thật, nếu Nghị Nhiên không phải là người chín chắn thì bọn họ đã không yêu cầu nhiều như thế. Cặp song sinh đã hết thuốc chữa rồi, nếu Nghị Nhiên cũng tạo phản thì bọn họ nên giấu mặt mũi vào đâu đây?

"Có thể cha mẹ không biết, con đã từng muốn thành một nghệ sĩ âm nhạc." Triệu Nghị Nhiên bình thản nói, nhưng nội tâm kích động chỉ có mình hiểu thôi.

Triệu Cẩm Bằng và La Thanh Dao đúng là không biết, ba đứa con đều học qua piano cùng violin, nhưng bọn họ cho rằng đó chỉ để bồi dưỡng tính cách, bồi dưỡng khí chất, dù sao con nhà giàu đều phải học, thật sự học chuyên sâu lại không nhiều.

Nếu như Nghị Nhiên đi theo con đường âm nhạc, vậy gia nghiệp để cho ai thừa kế, ai quản lý đây? Thái Nhiên và Yên Nhiên thì không trông cậy được rồi, kiếm được nhiều tiền cũng nhiều, hoàn toàn không có khái niệm về tiền bạc. Hai người chính là sợ hai đứa bé quá phá của nên mới hy vọng con trai trưởng gánh vác trách nhiệm.

"Lúc nào thì con có suy nghĩ ấy?" Triệu Cẩm Bằng chỉ biết con trai cất giữ rất nhiều đĩa nhạc, trước kia dùng nhạc cụ cũng sẽ bảo dưỡng định kỳ, lại

hoàn toàn không biết con trai có suy nghĩ đó.

"Trước hai mươi tuổi đi, con mơ ước có thể làm một nhạc trưởng, có dàn nhạc của riêng mình và đi biểu diễn."

"Sau hai mươi tuổi thì sao?" La Thanh Dao cố gắng dịu giọng hỏi, rất sợ chọc giận đứa con lý trí này.

"Con buông tha, bởi vì Thái Nhiên và Yên Nhiên đều không chịu nổi gò bó, con không thể để cha mẹ thất vọng. Con nhớ rõ vào ngày sinh nhật 18 tuổi của bọn nó, Thái Nhiên thì được bằng lái xe, hôm sau liền ra nước ngoài tham gia đua xe, còn Yên Nhiên cầm chứng minh thư đi ký hợp đồng, hôm sau liền trở thành người mẫu. Hai đứa đều không hề thương lượng với cha mẹ về những chuyện này, tất cả đều tự mình làm chủ."

"Đừng nói nữa, lúc ấy suýt chút nữa làm mẹ tức chết!" La Thanh Dao vừa nghĩ tới liền nghiêng răng nghiêng lợi, thật không biết hai tiểu ác ma kia di truyền từ ai nữa? Hy vọng là di truyền cách đời, bà không muốn thừa nhận bản thân có liên quan.

"Con vốn định chuyển tới khoa âm nhạc, hoặc là chọn học hai bằng, thậm chí là đi du học, nhưng khi thấy hai người phiền não như vậy, con liền quyết định buông tha âm nhạc, chuyên tâm học tốt ngành quản trị kinh doanh, sau khi tốt nghiệp thì đến thẳng công ty làm việc."

Nghe con trai bình tĩnh trần thuật về bản thân, Triệu Cẩm Bằng không khỏi có chút áy náy nói: "Nghị Nhiên, những năm qua con đã vất vả rồi."

"Có thể con người của con không đủ nhiệt tình, mới có thể dễ dàng thỏa hiệp với thực tế, không được sống thoải mái giống Thái Nhiên và Yên Nhiên. Con luôn cho rằng kết hôn chính là tìm đối tượng thích hợp, sinh vài đứa bé, đào tạo người thừa kế, sống quy củ qua ngày." Thật ra Triệu Nghị Nhiên đã bỏ xuống những quá khứ kia, bây giờ nói ra chỉ làm ra vẻ mà thôi.

"Là Mỹ Châu khiến con phát hiện mình có thể có một cuộc sống khác, mặc dù không có nhiều kích thích, nhưng cảm giác rất thoải mái, giống như vốn nên là như vậy, chỉ cần có cô ấy ở bên cạnh, con liền cảm thấy rất thỏa mãn."

La Thanh Dao vẫn không thể hiểu nổi cô nhóc kia có ma lực gì, nhưng bà thử đứng trên lập trường của con trai mà phân tích, "Bởi vì Mỹ Châu là trợ lý của con, thường xuyên giúp con làm việc này việc kia, con mới có thể cảm thấy con bé dịu dàng sẵn sàng, là cô gái khác làm trợ lý thì cũng vậy thôi."

"Không giống nhau, tự con biết, Mỹ Châu không phải là bất kỳ cô gái khác, con đã ba mươi tuổi rồi, sẽ không hiểu lầm tình cảm của chính mình."

Triệu Cẩm Bằng vẫn chưa nhận ra sự khác biệt, nhưng ông biết tiếp tục phản đối chỉ phản tác dụng.

"Con suy nghĩ thêm đi, dọn ra ngoài cũng được, mọi người cần thời gian để tĩnh táo."

"Vâng, cứ vậy đi, con về phòng nghỉ ngơi trước."

Triệu Nghị Nhiên nghĩ thầm: mình ba mươi tuổi mới dọn ra ngoài, bình quân mà nói thì là khá muộn, em trai em gái anh vừa tròn mười tám tuổi đã có thể cao chạy xa bay, vì vậy anh không hề có cảm giác tội lỗi với cha mẹ. Dù sao thì anh sẽ về thăm nhà theo định kỳ, so với cặp sinh đôi quanh năm chơi bởi ở nước ngoài, anh có thể coi là hiếu tử điển hình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Mặc Người Đàn Ông Kia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Chương 10

Từ đó về sau, sinh hoạt của Triệu Nghị Nhiên đã có quy luật mới, buổi sáng thứ hai đến thứ sáu, anh sẽ lái xe đến tiệm cơm nhà họ Lưu ăn sáng, cùng ăn bữa sáng với bạn gái Lưu Mỹ Châu, nói vài câu với cha mẹ vợ, sau đó đưa bạn gái đi làm hoặc đi học.

Sau khi tan việc nếu như không phải tiếp khách, thì anh và bạn gái sẽ hẹn hò, bởi vì anh có hàng núi việc nên hai người rất ít khi hẹn hò ở ngoài. Không phải hẹn ở văn phòng thì chính là đến chỗ ở của anh, công tư bất phân, vừa làm việc vừa ân ái, cuối cùng đưa cô về nhà trước mười giờ tối. Đây là cam kết của anh với cha mẹ vợ, trước khi kết hôn dù sao cũng phải có chút quy củ.

Cuối tuần, mỗi người đều làm bạn với cha mẹ, dĩ nhiên cũng sẽ kết nối tình cảm bằng điện thoại, không ngại để người nhà biết bọn họ thật sự kết giao.

Có loại bản lĩnh gọi là "nước chảy đá mòn", Triệu Nghị Nhiên quyết định phải kiên trì tới cùng, tin tưởng sẽ có một ngày cha mẹ đồng ý.

Triệu Cẩm Bằng và La Thanh Dao đứng là bị ảnh hưởng, năng lực của quản gia mới tới không tệ, nhưng lại không hiểu bọn họ thích gì, tất cả đều phải thích ứng lại lần nữa. Mặc dù chủ nhật con trưởng có trở về dùng cơm, nhưng trước kia là mỗi ngày đều nhìn thấy, bây giờ trong nhà hình như chỉ còn hai thân già cô đơn.

Hơn nữa, bọn họ thấy vài bạn bè đã có niềm vui thú của người già, sao bọn họ vẫn chưa đuổi kịp tiến độ vậy? Cặp nam nữ sinh đôi kia đã chẳng còn mong đợi gì rồi, Triệu Nghị Nhiên là đứa con duy nhất có thể kết hôn sinh con thì vẫn đang chống đối, trừ con gái của quản gia trước sẽ không cưới ai cả, nếu như không đồng ý, nó thật có thể độc thân đến già.

Trận giằng co trong hòa bình này, hai bên đều yên lặng theo dõi biến hóa, không có xung đột kịch liệt cũng không có uy hiếp cụ thể, chỉ xem ai thiếu kiên nhẫn trước, rốt cuộc giằng căng già càng cay, hay là người trẻ tuổi có quyết tâm? Tất cả còn chờ thời gian tiết lộ đáp án.

Đào mắt đã trôi qua hai năm, Triệu Nghị Nhiên người cũng như tên, hoàn toàn tỏ rõ sự "dứt khoát" của mình cho mọi người xem. Mặc kệ cha mẹ phản đối, mặc kệ lời ong tiếng ve, anh vẫn tiếp tục sống một mình ở bên ngoài, tiếp tục qua lại với bạn gái, tiếp tục lấy lòng cha mẹ của bạn gái, chuẩn bị hết tất cả, chính là muốn kết hôn với người con gái anh yêu.

Mùa hè đã bước đến, Lưu Mỹ Châu thuận lợi tốt nghiệp đại học, thành tích ưu tú còn làm đại biểu cho sinh viên tốt nghiệp, Triệu Nghị Nhiên tự mình tặng hoa đồng thời còn dùng một cái hôn công khai chủ quyền của mình, khiến cho vài thanh niên ái mộ bỏ cuộc giữa chừng.

Tổng bộ công ty Kinh Vũ, Kiều Đan Thư và Kha Bi Hào không đảm nhiệm chức trợ lý đặc biệt của chủ tịch Triệu nữa, chia ra làm quản lý các bộ phận khác nhau, nhưng mà bọn họ vẫn thường xuyên trở về tụ tập cùng thủ trưởng và cô em gái nhỏ. Bốn người giống như nhóm bạn già, cười cười nói nói khá hòa hợp.

Sau khi hai vị đàn anh chuyển đổi chức vị, Lưu Mỹ Châu thành trợ lý duy nhất chủ tịch, gần đây cô còn là thầy dạy, dẫn dắt hai trợ lý mới vào. Cũng giống như cô năm đó, truyền kinh nghiệm từ công việc ghi chép, bắt đầu dạy từ pha trà và nghe điện thoại, từng bước dẫn dắt đồ đệ thích ứng công việc.

Tiệm cơm của vợ chồng họ Lưu buôn bán cũng khá tốt, bởi vì món ăn của bọn họ khác với bình thường, trung tâm kết hợp lại hay đổi món, rất được hàng xóm xung quanh khen ngợi. Gần đây có một lão già đặc biệt tới đó, chính là ông chủ trước - Triệu Cẩm Bằng, ông thật sự không chịu nổi cuộc sống về hưu nhàm chán, mặc dù cũng có tham gia vận động và thăm các bạn già, nhưng không có ai so được với Lưu Chí Đạt. Bọn họ có giao tình nhiều năm lại từng ở dưới một mái nhà, anh em ăn ý không thể thay thế được.

Triệu Cẩm Bằng tự nhủ, ông chỉ tiện đường tới ăn bữa sáng mà thôi, nhưng mỗi lần đến đều yên vị đến trưa, cuối cùng còn giúp việc chào hỏi khách nhân, thu tiền, trả tiền, chỉ có thể nói ông đúng là ăn no rừng mỡ, nhân rồi hốt hoảng mới đến tìm việc làm.

Không bao lâu La Thanh Dao cũng tới đây, bởi vì mỗi ngày Triệu Nghị Nhiên đều đến tìm Lưu Mỹ Châu, bà muốn ăn sáng cùng con trai đành phải tự mình đến thôi.

Cứ như vậy, ba người nhà họ Triệu thường xuyên đến tiệm cơm báo danh, vợ chồng họ Lưu cũng không cố tỏ vẻ nữa, vì hạnh phúc của con gái, bọn họ nguyện ý biến chiến tranh thành tự lựa.

Thời gian như nước chảy lẳng lặng trôi đi, đêm trước ngày sinh nhật của Lưu Mỹ Châu, Triệu Nghị Nhiên hẹn cô cùng nhau làm thêm giờ, đợi hai người ăn uống đơn giản xong, anh nói bằng quơ: "Mỹ Châu, ngày mai chúng ta đến tòa án đăng ký thôi."

"Đăng ký?" Lưu Mỹ Châu hoang mang nháy mắt mấy cái, "Đăng ký cái gì? Có liên quan gì đến sinh nhật em?"

"Anh muốn đăng ký kết hôn với em, về sau sinh nhật của em và ngày kỷ niệm kết hôn của chúng ta là chung một ngày, anh chắc chắn sẽ không quên." Anh không dám chắc mình vĩnh viễn sẽ không quên, để cho an toàn, dứt khoát gộp hai ngày trọng đại lại, ăn trọng nhất định khác sau.

"À? Tại sao đột ngột vậy?" Cô ngàn lần không ngờ vào một buổi tối tăng ca, còn ăn cơm hộp, sẽ được bạn trai cầu hôn bằng lý do đặc biệt như thế, nên nói là anh rất có sáng ý hay quá nhàm chán đây?

"Anh đã chờ đợi quá lâu, từ lúc em mười tám đến hai mươi hai tuổi, cũng bốn năm rồi còn chưa đủ sao?"

"Nhưng anh chưa cầu hôn, cũng không có nhẫn....." Không phải cô thích bắt bẻ, nhưng đây cũng quá tùy ý đi?

Này vẫn còn là qua loa? Anh lập tức đứng dậy tuyên bố: "Được, hôm nay tăng ca đến đây chấm dứt, bây giờ chúng ta đi mua nhẫn thôi."

Nghe anh nói mua nhẫn mà cứ như mau rau vậy, nghe nói trước hôn nhân giá trị của phụ nữ nữ cực cao, sau khi cưới sau thì rút thảm hại, vì vậy cô đảo mắt một vòng, nhân nhặt trả lời: "Anh mua của anh, có liên quan gì đến em?"

"Mỹ Châu!" Anh dứt khoát bế cô lên đùi mình, hai cánh tay nhốt chặt thân hình nhỏ nhắn, chuyên chú nhìn cô nói: "Chẳng lẽ em không muốn gả cho anh? Em còn trẻ, mới 22 cái xuân xanh, anh lại lớn hơn em mười tuổi, thanh xuân của đàn ông là có hạn, bây giờ em không được chê anh già đó."

"Khuôn mặt anh không hề già chút nào, nhưng lại nói chuyện như một ông già." Cô bị anh chọc cho không nhịn được cười, thật ra thì trông anh chẳng khác gì so với bốn năm trước, vẫn là người đàn ông mà cô yêu say đắm.

"Thật ư? Em phải kích lệ anh thật nhiều, cho anh thêm một chút cảm giác an toàn nữa, anh mới có thể xác định mình không hề nằm mộng."

"Đừng dùng lời của em mà nói em, đáng ghét!" Anh lại cần người kích lệ à? Người đàn ông tâm tính cao ngạo này thật biết diễn trò, rõ ràng là thấy cô dễ bắt nạt, cố ý nói ngược kích thích cô.

"Anh đang nghiêm túc đó, mỗi ngày anh đều muốn dẫn em đi đăng ký, không cần long trọng phô trương, cũng không cần khách quý chúc mừng, anh chỉ muốn nghe người khác gọi em là Triệu phu nhân."

"Triệu tiên sinh, yêu cầu của ngài chỉ có vậy thôi à?"

"Dĩ nhiên, anh còn muốn ngủ chung với em, cùng nhau rời giường, sau đó sinh bốn, năm đứa bé, chờ bọn nó lớn lên có bản lĩnh, chúng ta liền ném công ty cho chúng, sau đó cùng đi du lịch vòng quanh thế giới. Anh là nghệ sĩ chơi nhạc đường phố, em phụ trách thu tiền là được rồi."

"Làm ơn, ai muốn sinh bốn, năm đứa con với anh?" Cô tên Mỹ Châu chứ không phải là heo mẹ nhé, sao mà sinh được nhiều như thế?

"Em còn trẻ, kể từ bây giờ có thể sống thêm vài chục năm nữa, anh cảm thấy sinh nhiều hơn hai đứa mới tốt. Ít nhất phải có một đứa hứng thú với kinh doanh, những đứa khác có thể tự do phát triển, như vậy không phải rất hoàn mỹ sao?" Anh lấy chính mình làm ví dụ, có vài đứa con sẽ chẳng cần buồn lo nữa, nếu chỉ sinh một, hai đứa, thì áp lực của bọn nó sẽ rất lớn.

"Cái gì với cái gì ạ? Lộn xộn lung tung quá!"

"Lộn xộn chỗ nào? Rõ ràng rất có đạo lý mà!"

Hai người đều nói ra suy nghĩ của mình về hôn nhân và gia đình, một hồi đầu võ mồm, một hồi ôm hôn, thật lâu vẫn chưa thể dừng lại.

Cuối cùng bọn họ vẫn không đi mua nhẫn, bởi vì Triệu Nghị Nhiên đã sớm đặt mua rồi. Tuần trước anh đến thăm quan Châu Bảo Hành của mẹ mình, đã chọn mua một cặp nhẫn cưới, anh biết mẹ nhất định sẽ biết, cha cũng không ngoại lệ. Nếu đến hiện tại cha mẹ vẫn chưa nói gì thì anh coi như họ đã ngầm đồng ý.

Ngày mai thôi, anh sắp cưới được người con gái anh yêu rồi, mấy năm qua nhìn cô trưởng thành mỗi ngày, càng ngày càng trở nên xinh đẹp động lòng người. Nếu anh không trói buộc cô bằng hôn nhân, thật sự không cách nào yên tâm để cô ra ngoài một mình, đợi cô đeo nhẫn cưới vào, những người đàn ông nhảm chán kia sẽ phải cút sang một bên.

Mặt khác chính là anh không cần đưa cô về trước mười giờ tối, sau này có thể về rất muộn, bởi vì bọn họ sắp có nhà của riêng mình, một mái nhà có thể để trái tim nghỉ ngơi thật sự.

Vào ngày sinh nhật lần thứ 22 của Lưu Mỹ Châu, chủ tịch công ty Kinh Vũ và trợ lý đặc biệt đều xin nghỉ, bởi vì bọn họ vừa khéo phải đi đăng ký kết hôn.

Đến tòa án quận, đảm nhận việc làm chứng là hai ông mối Kiều Đan Thư và Kha Bi Hào, chứng kiến nghi lễ kết hôn giữa Triệu Nghị Nhiên cùng Lưu Mỹ Châu. Chú rể và cô dâu đều ăn mặc cực kỳ nghiêm chỉnh, chú rể mặc âu phục đi gầy da, cô dâu thì mặc váy trắng, còn đang cầm một bó hoa hồng đỏ, truyền thống mà kinh điển.

Nghi thức tương đối đơn giản nhưng vẫn rất trang trọng, sau khi quan toà hỏi xong hết lời thề, phát cho bọn họ tờ hôn thú, tuyên bố bọn họ là vợ chồng hợp pháp, chú rể và cô dâu liền đeo nhẫn cho nhau, ôm rồi hôn nhẹ, liền hoàn thành chuyện kết hôn không lớn không nhỏ của đời người này.

Giữa trưa đặt một phòng ở khách sạn, cô dâu chú rể và hai người làm chứng cùng nhau dùng cơm ăn mừng. Kiều Đan Thư và Kha Bi Hào đều dâng lên quà tặng, chúc mừng 'tình yêu văn phòng' của hai người đơm hoa kết trái. Từ không coi trọng biến thành kết thúc đẹp, từ không có khả năng biến thành đúng là như thế, sức mạnh của ái tình thật vĩ đại!

Triệu Nghị Nhiên biết hai vị quản lý chỉ xin nghỉ nửa ngày, sau khi cơm nước no nê liền tuyên bố giải tán: "Được rồi, các cậu về công ty đi, tôi và Mỹ Châu còn có việc, ngày mai gặp."

"Dạ, chủ tịch Triệu, Triệu phu nhân xin đi thông thả ạ." Kha Bi Hào bật cười ha hả, anh đã sớm muốn xưng hô như thế rồi.

Lưu Mỹ Châu mỉm cười xấu hổ nói: "Anh Kha, anh Kiều, hai người cứ gọi là Tiểu Châu hoặc em gái đi, em đã nghe quen rồi mà."

"Bọn anh gọi là em gái thì chủ tịch Triệu sẽ thành em rể của bọn anh à?" Kiều Đan Thư cũng không dám chiếm tiện nghi của cấp trên.

"Tùy tình huống đi, nếu tôi biểu hiện tốt thì các cậu có thể gọi tên tôi, nếu tôi biểu hiện không tốt thì tôi sẽ gọi các cậu là anh." Trong công việc, Triệu Nghị Nhiên không thể mang theo tình cảm cá nhân, nhưng trong lòng anh đã sớm xem hai người này là bạn bè, anh em tốt.

Kha Bi Hào khí phách mười phần, đồng ý nói: "Được, quyết định như vậy đi, Nghị Nhiên, cậu phải đối xử thật tốt với em gái Tiểu Châu của chúng tôi, nếu không kẻ làm anh cả như chúng tôi nhất định cho cậu đẹp mặt."

"Cảm tạ hai vị đàn anh, hoan nghênh giám sát chỉ ra lỗi sai bất cứ lúc nào." Triệu Nghị Nhiên đã tính trước, vàng thật không sợ lửa.

"Em gái cũng cảm ơn hai vị đàn anh, hôm nào đến nhà chúng tôi dùng cơm nhé." Từ nhỏ, Lưu Mỹ Châu đã là con gái một trong nhà, không biết cảm giác có anh chị em là như thế nào, hiện tại cô có hai đàn anh làm chỗ dựa, lúc gây sự với chồng có thể lớn tiếng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Mặc Người Đàn Ông Kia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Chương 10.2

Sau khi ra khỏi khách sạn, vợ chồng son liền tự gọi về nhà, báo cáo với cha mẹ hôm nay bọn họ đã đăng ký kết hôn, quả nhiên nhận được một trận kinh hô liên tục, nhưng không quá nghiêm trọng như bọn họ tưởng tượng. Dù sao trải qua khoảng thời gian dài tỏ rõ thái độ cùng tranh thủ, cha mẹ hai bên đã chuẩn bị tốt cho ngày này, giống như lý thuyết nấu ếch xanh, dần dần trầm hay không bằng tay quen.

Nói chuyện điện thoại xong, hai người liền đến trung tâm thương mại dạo cả một buổi chiều, mua sắm đồ dùng cho gia đình mới, không ngờ lại mua đến mỗi tay, thật may là đã gọi tài xế tới giúp đỡ, chiến lợi phẩm chất đầy hai xe.

Sắm tối, lúc chim bay về tổ, vợ chồng mới cưới liền quay về nhà họ Lưu trước, Lưu Chí Đạt và Lâm Ngọc Trân đang chuẩn bị bữa tối. Mấy ngày qua, họ đều thu những biểu hiện của Triệu Nghị Nhiên vào trong mắt, không thể phủ nhận sự cố chấp và lưu tâm của anh, huống chi hiện tại anh còn thật sự hành động, đã kết hôn rồi chẳng lẽ lại bảo bọn họ ly hôn?

"Cha, mẹ, chúng con về rồi." Triệu Nghị Nhiên kiên trì gọi cha mẹ đã hai năm, cuối cùng cũng đợi được ngày danh chính ngôn thuận này, vì vậy nụ cười của anh vô cùng rạng rỡ, vô cùng sung mãn.

"Hai con xem TV trước đi, đợi lát nữa là có thể ăn cơm rồi, mẹ các con còn làm bánh ngọt cho Mỹ Châu đấy." Lưu Chí Đạt từ phòng bếp đi ra, dùng ánh mắt triu mến nhìn hai đứa con, cuối cùng đã đợi được con gái có nơi có chốn, hai mươi hai năm trước bọn họ nào có dự đoán được sẽ có ngày hôm nay đâu?

"Cám ơn cha mẹ, hai người vất vả rồi." Triệu Nghị Nhiên dừng lại một chút mới nói: "Con muốn mời cha mẹ con tới đây một chuyến, có được không ạ?"

"Dĩ nhiên rồi, chúng ta cũng muốn hàn huyên với bên thông gia một chút." Lưu Chí Đạt đồng ý ngay, không cần suy nghĩ.

Triệu Nghị Nhiên lấy di động ra gọi cho cha mình, mới biết cha mẹ đang trên đường tới, quả nhiên là tâm ý tương thông, họ cũng biết hôm nay anh sẽ tới nhà cha mẹ vợ nên dứt khoát nắm chắc thời cơ.

Cứ như vậy, cha mẹ hai bên dùng thân phận thông gia để gặp mặt, không có không khí ngột ngạt. Ngày thường bọn họ đều cùng nhau dùng bữa sáng, hiện tại ăn chung bữa tối là rất bình thường, huống chi còn vì hôn sự và sinh nhật của con gái Mỹ Châu, về sau chúc mừng cùng một ngày sẽ tiện hơn.

Sau bữa cơm chiều, lúc ăn bánh ngọt, La Thanh Dao lấy ra một bộ trang sức do chính mình thiết kế, giao cho Mỹ Châu nói: "Đây là quà kết hôn mẹ tặng cho con, có thể mẹ chỉ có một người con dâu là con, mẹ đã hết hy vọng với tên nhóc Thái Nhiên kia, còn Yên Nhiên chắc cũng sẽ không kết hôn. Con cứ nhận đi, về sau tặng lại cho con gái hoặc con dâu của con."

"Cám ơn mẹ, thật sự là quá đẹp, con nhất định sẽ quý trọng ạ." Lưu Mỹ Châu đã từng nhận đồ trang sức của bạn trai tặng, cơ bản sẽ không đặc biệt kích động, nhưng mẹ chồng đưa bộ này có ý nghĩa đặc biệt, cuối cùng cô đã được nhà chồng đồng ý, chính thức trở thành dâu cả nhà họ Triệu.

"Lúc nào thì làm tiệc mừng? Hình thức không được quá tùy tiện, chuyện này hai đứa phải nghe chúng ta." Triệu Cẩm Bằng chỉ sợ vợ chồng trẻ có quan niệm quá tân tiến, đăng ký kết hôn xong sẽ không chịu tổ chức tiệc rượu lớn. Phải biết ông và vợ từng tham gia nhiều tiệc mừng như vậy, nhà mình lại là lần đầu tiên đãi tiệc mừng, nói không chừng còn là lần cuối cùng, đương nhiên phải ăn mừng linh đình một phen.

"Đúng rồi, còn phải gọi Thái Nhiên và Yên Nhiên trở về, nhưng mà bọn nó không thể dẫn theo ai về tham gia, chỉ có thể tham dự một mình, ngăn cản đừng quá phá." Đến bây giờ La Thanh Dao vẫn còn sợ hãi trong lòng, nếu không gấp gấp thì bà cũng chẳng muốn gọi cặp song sinh về.

Tuy tính cách của Lưu Chí Đạt và Lâm Ngọc Trân có vẻ giản dị, nhưng vừa nhắc tới tiệc cưới liền hào hứng bùng bùng. Họ từng chụp rất nhiều hình của con gái, đến lúc đó cần phải chọn kỹ lựa khéo để trưng bày ra, làm cho mọi người biết trân châu mỹ lệ được nuôi dưỡng như thế nào.

Đối lập nhau, Triệu Nghị Nhiên và Lưu Mỹ Châu có vẻ khá bình tĩnh, nhân nhả giống như vợ chồng già. Bọn họ chỉ cần người lớn hai bên đồng ý, cho dù là làm bù nhìn trong hôn lễ cũng được, hình thức có long trọng đến mấy cũng chỉ là hình thức, trong lòng nhận định lẫn nhau mới là quan trọng.

Sau khi kết hôn, Lưu Mỹ Châu vẫn không nghỉ việc, vẫn đi làm với Triệu Nghị Nhiên, tổng giám đốc Triệu đương nhiên là chủ tịch, Triệu phu nhân thì là trợ lý đặc biệt của chủ tịch. Tổ hợp như vậy cho dù đi tới chỗ nào đều khiến người khác chú ý, có thể nói là ví dụ tốt nhất cho việc ở văn phòng từ tối đến sáng.

Vợ chồng son vẫn ở lại bên ngoài, cuối tuần liền thay phiên về hai bên nhà dùng cơm, cho đến hai năm sau khi Lưu Mỹ Châu mang thai, Triệu Cẩm Bằng và La Thanh Dao đích thân ra mặt mời ba lần bốn lượt, cuối cùng cũng đón được con trai và con dâu về nhà lớn. Cả nhà trên dưới đều cùng nhau chuẩn bị nghênh đón sinh linh mới.

Lưu Chí Đạt và Lâm Ngọc Trân cũng hết sức khắt khe, ngày nào cũng tới nhà họ Triệu báo danh, nấu cái này, hầm cái kia cho con gái, mục đích chính là muốn ngoại tôn ra đời bình an. Nhớ lại tình huống sinh non Mỹ Châu năm đó, bọn họ cẩn thận cũng chẳng thừa, mặt khác, Mỹ Châu hoàn toàn bị cảm lái xe, cho dù có Triệu Nghị Nhiên đi cùng cũng không được, có mua thêm bảo hiểm cũng không đến nỗi.

Bụng Lưu Mỹ Châu càng ngày càng lớn, thì Triệu Nghị Nhiên dứt khoát mang việc về nhà làm, chỉ sợ có biến hóa lại không có cách nào ở bên cạnh vợ. May mà ông trời phù hộ, mặc dù quá trình sinh vô cùng khổ cực nhưng kết quả lại vô cùng hoàn mỹ. Lưu Mỹ Châu vẫn chưa tới 25 tuổi, Triệu Nghị Nhiên còn chưa tới 35 tuổi thì có hai đứa bé, một nam một nữ tạo thành một chữ "Hào".

Ngày đó, canh giữ ở bệnh viện, hai nhà đều vô cùng vui mừng, nhất là Triệu Thái Nhiên và Triệu Yên Nhiên còn đang dạo chơi trong giới quý tộc độc

thân, chỉ có từ "mình như điên" mới đủ để hình dung tâm tình của bọn họ. Không một ai biết trong lòng Triệu Nghị Nhiên rất rối rắm, chỉ vì anh luôn có chút cảm giác nói không nên lời với các cặp song sinh.

Trong từ điển cá nhân của anh, sinh đôi đồng nghĩa với tự do, tùy hứng, phiến toái. Ở một khoảng thời gian nào đó từng khiến anh vô cùng bất mãn song lại thâm tâm ham mộ, có lẽ có rất ít người làm cha sẽ có tâm tình mâu thuẫn giống anh, nhưng trời mới biết rốt cuộc anh bị cặp sinh đôi liên lụy biết bao nhiêu, thật sự là về tình có thể tha mà!

Ba tháng sau, vào buổi tối nào đó, Triệu Nghị Nhiên nhìn bà xã cho cặp sinh đôi bú no, liền đặt hai đứa bé vào trong nôi trước mới quay đầu lại, không nhìn được đề nghị bà xã: "Mỹ Châu, anh biết em mang thai rất vất vả, chờ em điều dưỡng tốt thân thể, chúng ta lại sinh một đứa nữa được không? Chỉ cần một, mặc kệ là con trai hay con gái đều được, anh chỉ sinh thêm một đứa thôi!"

"Anh không thích cặp sinh đôi sao?" Luru Mỹ Châu đã sớm phát hiện, hình như chồng mình có loại khúc mắc kỳ quái.

"Nếu như là nhà người khác sinh đôi, thì tất nhiên là không sao cả, nhưng nhà chúng ta sinh đôi có thể sẽ không nhờ vả được, nếu trưởng thành giống như chú và cô bọn nó thì phải làm sao?" Triệu Nghị Nhiên bắt đầu có cảm giác tự làm tự chịu, ban đầu anh kích động em trai em gái diễn trò lừa gạt cha mẹ, hiện tại anh đã có một cặp nam nữ sinh đôi, có phải là ông trời đặc biệt phải xuống để hành hạ anh không?

Luru Mỹ Châu thầm buồn cười, ngoài mặt lại cố ý oán trách: "Em mất cả ngày mới sinh được hai đứa bé ra, nếu như anh ghét bỏ cũng đừng quản chúng em, ngày mai em liền mang con về nhà mẹ đẻ ời!"

"Bà xã đừng nóng giận mà! Đều là anh sai, anh xin lỗi nhé!" Công phu dỗ dành bà xã của Triệu Nghị Nhiên tăng lên rất nhiều, đúng lúc thay đổi sách lược nói: "Thật ra trọng điểm là anh muốn mời cha mẹ vợ chuyển qua đây, chỉ có nhờ họ chăm sóc bé con thì anh mới yên tâm. Em cũng biết cha mẹ anh không dạy được trẻ con, em trai em gái anh chính là ví dụ tốt nhất, em cũng không hi vọng bảo bối của chúng ta trở nên phản nghịch như vậy chứ?"

"Mời cha mẹ em chuyển qua đây? Làm quản gia hay là bảo mẫu?" Luru Mỹ Châu rất có lòng tin với con mình, không hề lo lắng tình huống như lời chồng đã nói, nhưng vừa nhắc tới cha mẹ, cô liền có chút cảnh giác.

"Dĩ nhiên không phải làm quản gia hay bảo mẫu, họ là ông bà ngoại của bọn trẻ mà, chuyển qua chính là cùng chúng ta yêu thương bọn trẻ thôi. Anh hi vọng cả nhà cùng chung sống, điều kiện tiên quyết là họ cũng bằng lòng." Anh nào dám coi cha mẹ vợ thành người làm, anh đâu có bị ngứa da, tuy đôi tay nhỏ bé của bà xã rất mềm mại, nhưng véo lên người cũng rất đau đó.

"Anh nói là hai nhà chúng ta ở cùng nhau? Cùng nhau chăm sóc bọn trẻ?"

"Ừ" Anh gật đầu một cái, mong đợi nói: "Vốn hai nhà chúng ta chính là ở cùng nhau, anh rất hoài niệm cảm giác đó, chỉ có điều trước kia là vì quan hệ công việc, hiện tại chúng ta đã thật sự là người một nhà, tại sao không thể sống cùng nhau?"

Cô không có trả lời ngay, thầm cảm động một lúc mới nói: "Nghị Nhiên, thật ra là anh đang nghĩ cho em hả? Anh biết em rất nhớ cha mẹ, cũng hi vọng ở gần để chăm sóc họ."

"Đều là một mà, cha mẹ em cũng chính là cha mẹ anh." Anh hiểu rất rõ tình cảm cô dành cho cha mẹ vợ, nếu như có thể lựa chọn cha mẹ cho mình, anh cũng khá thích cha mẹ vợ đó, có tình người hơn so với cha mẹ anh, có thay đổi nhiều lắm.

"Để em hỏi cha mẹ trước đã, nói không chừng họ vẫn còn ngại ngần đấy."

"Nể mặt hai đứa cháu bảo bối, anh tin họ sẽ gật đầu đồng ý. Thật ra thì cha mẹ anh cũng có ý đó, chỉ là bọn họ ngượng ngùng mở lời, liền dứt khoát để anh tới làm người phát ngôn."

"Tất cả đều bị anh nói trúng, anh còn nói với em làm gì?"

Nếu bà xã có chút hoang mang thì anh đương nhiên phải đề xuất phương án giải quyết: "Vậy không thì.....Anh để cho em hôn một cái nhé?"

Luru Mỹ Châu cười hi hi đồng ý, vì thế, hai người liền ôm hôn thật sâu, hôn đến nỗi anh vùi mặt trước ngực cô, hút vài ngum lương thực của con trẻ. Mùi vị thật sự rất thơm, đáng tiếc anh không thể thỏa sức uống đến no nê, nếu không sẽ bị bà xã nói anh ngược đãi trẻ con, chiếm đoạt nguồn dinh dưỡng của hai đứa bé.

Sau một hồi ngọt ngào chết người không đền mạng, Luru Mỹ Châu vừa vuốt chồng tóc, vừa cảm khái nói: "Nghị Nhiên, anh có tin rằng con người có kiếp trước kiếp sau không?"

Triệu Nghị Nhiên là một người theo thuyết vô thần, cũng không tin có kiếp trước kiếp này, chỉ là nhìn dáng vẻ mong đợi của vợ yêu, liền khẽ mỉm cười nói: "Anh không biết, có lẽ có đi!"

"Em nghĩ kiếp trước mình yêu anh nên kiếp này mới có thể cuồng dại với anh như vậy." Ban đầu là mơ mộng hão huyền, hôm nay mộng đẹp đã trở thành sự thật, có lúc chính cô cũng không quá tin tưởng, cuộc sống thật sự là khó có thể đoán trước!

"Có lý, anh đồng ý với quan điểm của em." Triệu Nghị Nhiên cũng tràn đầy đồng cảm, vừa bắt đầu anh còn chưa làm được gì cho cô, vậy mà cô vẫn tin tưởng, yêu thương anh như vậy, tựa như món quà do trời cao ban tặng. Thật may là anh biết quý trọng, biết yêu thương, cuối cùng mới có thể nắm chặt tình yêu chân chính này.

Nếu như cô gặp người đàn ông khác, anh không dám tưởng tượng sẽ là tình cảnh gì, Mỹ Châu đơn thuần nhất định sẽ bị thương tổn. Anh đã từng tự cho là đúng, định giới thiệu đối tượng cho cô, sau lại không nỡ trao cô cho người ngoài, cảm giác sẽ không có ai yêu thương cô hơn anh, cho nên vẫn để mình nhận đi, không thể buông tay thì cứ bảo vệ cho tốt vậy.

"Nếu như có kiếp trước, anh tin là em yêu anh trước, nếu như có kiếp sau, anh bằng lòng yêu em trước có được không?" Phụ nữ hình như rất thích để ý đến trình tự trước sau, cảm giác được yêu có lẽ rất tuyệt mỹ, nếu có cơ hội báo đáp, dĩ nhiên anh sẽ thỏa mãn cô.

"Ừ, anh phải thăm mền em rất nhiều năm, mỗi ngày đều vì em mà viết nhật ký."

"Được, bà xã là lớn nhất, em nói sao anh làm vậy." Anh khó mà tưởng tượng mình sẽ thăm mền người nào đó, nếu thích phải theo đuổi sao? Chỉ có điều bà xã yêu cầu thì ông xã phải có trách nhiệm hoàn thành, chỉ cần cô hạnh phúc thì anh cũng sẽ vui vẻ.

Đêm đã khuya, Lulu Mỹ Châu hài lòng vùi vào lồng ngực chồng, khép mắt lại chìm vào mộng đẹp. Hiện tại cô không sợ mình đang nằm mơ, bởi vì sau khi tỉnh mộng chính là cuộc sống thực tế, tình yêu, tình thân, tình bạn đều quay xung quanh cô, cô là một người có mơ ước, cô đã sống ở trong mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Bỏ Mắc Người Đàn Ông Kia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.